MemoriiJurnale

Lea Jacobson

Floare de noapte, floare de bar

Viața mea
în lumea erotică subterană
a Japoniei moderne

HUMANITAS

Lea Jacobson

Floare de noapte, floare de bar

Viața mea în lumea erotică subterană a Japoniei moderne

Traducere din engleză de
ANDREEA POPESCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

V.1.0

Memorii Jurnale

LEA JACOBSON este absolventă a Universității McGill din Montreal, cu o diplomă în engleză-japoneză. De asemenea, a obținut o diplomă de master în studii orientale. În Japonia, a lucrat ca profesoară de engleză la o grădiniță din Yokosuka, apoi ca hostesă de bar și *street performer* în Tokyo. În prezent, este traducător și profesor în capitala Japoniei, unde locuiește împreună cu logodnicul ei.

Pentru Alecia Atlas, primul profesor adevărat pe care l-am avut în arta scrisului, și pentru Fran Killilea, cel dintâi sensei japonez al meu. Vă dedic aceste memorii, deși probabil nu la așa ceva vă așteptați din partea mea atunci când mi-ați deschis pentru prima dată acest orizont, la liceul din Northport.

Prolog

Interviu cu un vampir

Într-o dimineață, puțin după ora nouă, am avut neplăcerea să fiu trezită de soneria telefonului. Când în sfârșit am reușit să mă întorc pe partea cealaltă și mi-am deschis mobilul, nu am recunoscut numărul apelantului. Și era absolut normal, de vreme ce niciunul dintre cunoscuții mei nu m-ar fi sunat la o oră așa de nepotrivită.

— *Moshi-moshi,* am mârâit.

— Bună. Lea la telefon? a întrebat o voce bărbătească emoționată.

— Da, eu sunt, am răspuns în engleză.

— Sunt Michel, a continuat vocea cu un puternic accent franțuzesc.

— A, bună, am spus mecanic. Ce mai faci?

Cine naiba e Michel? Mi-am stors creierii. *Un client? Nu se poate. În ultimul timp n-am avut de-a face cu clienți vorbitori de engleză.*

— Bine, a răspuns el. Mă-ntrebam dacă putem face astăzi interviul.

Brusc mi-am amintit: Michel era prietenul unui prieten. Mai precis, era corespondentul japonez pentru o revistă franțuzească *on line,* iar cu o săptămână în urmă, când ne întâlniserăm într-un bar, îmi ceruse un interviu pentru un articol despre hostesele din barurile din Tokyo.

Dormisem numai trei ore și căutam prin mintea încă adormită motive ca să amân întrevederea.

— Sigur, i-am spus, văzând că nu găsesc nicio soluție. Poți veni la mine acasă?

A fost de acord cu această condiție, așa că i-am spus cum să ajungă la noul meu apartament din Nihonbashi, apoi, împotriva voinței mele, m-am dat jos din pat.

— Vrei să bei ceva? l-am întrebat când a sosit. O bere poate?

În timp ce scoteam un Asashi sec din frigider pentru mine, i-am

aruncat un zâmbet obosit. Nu mai puteam purta o conversație cu nimeni dacă nu beam ceva în prealabil.

— Nu, mulțumesc, a refuzat el politicos.

Oricum, nu era încă amiază.

— Așadar, ce înseamnă de fapt să lucrezi ca hostesă de bar? m-a întrebat Michel, după ce și-a scos agenda și s-a așezat confortabil pe canapea.

— În principal, să umplu paharele clientului meu cu cele mai rafinate whisky-uri, i-am răspuns degajat, să-i aprind țigările și să-l distrez dansând, făcând karaoke și purtând conversații în care flirtăm. Și zâmbind. Zâmbim foarte, foarte mult.

— Asta-i tot?

Își ridică sprâncenele.

— Asta-i tot.

L-am privit drept în ochi.

— Flirtăm, seducem și uneori pretindem că avem relații amoroase cu clienții. Cu toate astea, întotdeauna ne retragem în ultimul moment, chiar când ei încearcă să ne sărute sau mai știu eu ce.

— Deci este ca un joc? m-a întrebat el.

— Întocmai. Un joc pe care mulți bărbați cheltuiesc sume ridicol de mari ca să-l joace.

— Nu-nțeleg.

Își ridică ochii de pe agendă.

— Majoritatea occidentalilor nu înțeleg, i-am spus cu sinceritate. Este un spectacol ritualic al dominației masculine, în care o femeie, zâmbind tot timpul, are grijă de tot ce-i trebuie unui bărbat. Simbolismul și ritualurile au o însemnătate mult mai mare în Orient decât în Occident, așa cred eu.

— Ce are în comun o hostesă dintr-un club de noapte cu o gheișă? m-a întrebat el.

— Totul și nimic, i-am răspuns în timp ce-mi aprindeam o țigară. Amândouă lucrăm într-o ramură a culturii japoneze de divertisment care se numește „lumea plutitoare”; suntem pe primul nivel al așa-zisului *mizu shobai, negoțul cu apă,* care, de fapt, se referă la oferirea de plăceri trecătoare.

— Te referi la sex?

— Da și nu. Mi-am dat ochii peste cap. Amândouă ocupațiile sunt văzute ca parte din industria sexului, deși niciuna nu se ocupă explicit de sex. Noi vindem, de fapt, iluzii. Dar ceea ce deosebește hostesa de gheișă este natura acestor iluzii. În timp ce gheișa rămâne o relicvă culturală, hostesa este modernă și exotică. Gheișa beneficiază de o educație riguroasă: muzică tradițională japoneză, dans, bune maniere. Iluzia se referă în cazul ei la autenticitate. Hostesa străină oferă, în schimb, iluzia evadării din canoanele rigide ale societății japoneze.

— Pari foarte obosită astăzi, a comentat el, după ce nu mi-am putut stăpâni un căscat care mirosea a alcool.

— Ai nimerit-o, i-am spus ironic. Ajung acasă de la serviciu de-abia spre dimineață. De fapt, hostesele sunt nocturne ca vampirii. Uneori, mai ales iarna, când se întunecă repede, ajung să nu văd lumina zilei chiar mai multe săptămâni la rând.

— Câți ani ai? a întrebat el.

— Douăzeci și cinci, i-am răspuns. E cam mult pentru o hostesă. În profesia mea, odată ce ajungi la vârsta, asta ești considerată o epavă, așa că trebuie să mint tot timpul și situația asta de căcat mă enervează la culme în societatea japoneză.

— Ai o limbă ascuțită pentru o animatoare de bar, a remarcat el.

— Probabil, am râs somnoroasă. Dar mă comport cu totul altfel la serviciu. Nici nu m-ai recunoaște. Dacă vrei să ai parte de distracții, trebuie să plătești. Iar eu nu mă vând ieftin.

— Ai recomanda acest tip de profesie altor străine? a citit următoarea întrebare notată în agendă.

— Niciodată.

Am luat o mină severă.

— Dar din tonul vocii tale de până acum – pe fața lui Michel se citea nedumerirea – se pare că-ți place foarte mult ceea ce faci.

— Îmi place într-adevăr, i-am explicat. Și îmi place mult să fumez marijuana, dar nu vreau să împing nicio fată pe calea asta. Știi de ce? Pentru că e mai mult o formă de dependență decât o meserie.

— Și tu ai venit prima oară la Tokyo cu intenția să devii hostesă într-un club de noapte? m-a întrebat el.

— Interesant că mă întrebi așa ceva. I-am rânjit mijindu-mi ochii. E o poveste lungă…

1
Ceremonia ceaiului

Îmi căram bagajul prin Aeroportul Narita din Tokyo, nimeni nu mă ajuta și eram foarte mulțumită de mine. Am cumpărat un bilet pentru autocarul spre Terminalul Aeroportului din Yokohama, unde urma să mă întâlnesc cu o femeie pe nume Yumika Ito, secretara personală a președintelui de la *Happy Learning English School,* cu care urma să semnez un contract de predare pe un an. Terminasem de curând facultatea și acceptasem slujba pentru a primi viza de Japonia.

Îmi dorisem dintotdeauna, încă de când începusem să învăț limba japoneză în liceu, să stau o vreme pe cont propriu în Japonia și să mă bucur de limba și cultura acestei țări. Și iată c-am ajuns. Am reușit. Eram mândră de mine, cum stăteam eu țeapănă în autocarul aeroportului. Priveam cu atenție pe fereastră și cercetam caracterele japoneze de pe clădiri sau de pe însemnele stradale, cel puțin pe cele pe care puteam să le descifrez până să cadă întunericul.

Noua mea asociată m-a găsit ușor când am coborât la Terminalul Aeroportului din Yokohama. Fiind înaltă, blondă, tânără și străină, îmi dădeam seama cât de ciudat arăt în noul mediu unde mă aflam.

— Dumneavoastră sunteți Lea Jacobson, nu-i așa? m-a întrebat femeia politicos.

I-am spus că eu sunt. Am dat mâna, ea s-a și înclinat instinctiv, apoi m-a ajutat să-mi car bagajul până la mașină. Ito-san (sau doamna Ito) era o tânără pitorească, cu un trup firav, dar cu o voce ascuțită și trăsături frumoase care rareori vădeau încordarea interioară. După ce mi-a urcat bagajele în mica ei furgonetă cu perne, având însemnul Hello Kitty, de pe locurile din față, am plecat.

— Ne aflăm în regiunea Kanagawa, m-a anunțat ea în engleza ei

îngrijită, dar cu accent sesizabil. Se află la sud de Tokyo, pe malul mării. Locuința familiei la care stați este în orașul Yokohama, iar birourile noastre se află în orașul Yokosuka. Tokyo și Yokohama sunt orașe învecinate. Durează cam patruzeci și cinci de minute să faci naveta cu mașina dimineața. Cum vi se pare?

— E bine, am reușit să îngaim, absolut copleșită.

— Diseară vă duc eu la locuința familiei, a continuat ea, rostind cuvinte pe care probabil le repetase înainte. Vor fi cu toții foarte fericiți că veniți. Mașina dumneavoastră este deja parcată pe aleea lor. Mâine este sâmbătă, iar eu voi veni pe la zece dimineața ca să vă dau prima lecție de condus pe partea stângă a drumului. Vă voi arăta cum să ajungeți la birourile din Yokosuka ca să puteți merge singură luni dimineața pentru prima zi de cursuri. Profesorii de la școala de engleză își petrec de obicei diminețile pregătindu-și lecțiile, iar după-amiază veți merge cu mașina la diferitele săli de cursuri din regiunea Kanagawa. Odată ce veți fi învățat să conduceți pe partea stângă a drumului ar putea fi interesant să explorați diverse zone din Kanagawa cu mașina.

— De-abia aștept, am asigurat-o pe Ito-san, dar și pe mine. De-abia aștept să încep să lucrez pentru firma dumneavoastră.

Ea mi-a aruncat un zâmbet greu de definit, cu care aveam să mă obișnuiesc în curând.

După ce am stabilit aceste detalii, am discutat cu Ito-san tot restul drumului în engleză și japoneză despre orele mele de japoneză din facultate, filmele lui Miyazaki, despre sushi, fiicele ei și Hello Kitty. Mi-a spus că în facultate a stat la o familie americană din Wisconsin. Aveau o casă foarte mare, cu propriul teren de golf.

— Totul în America e atât de mare, oftă ea. Ai atât de mult spațiu pentru distracție!

Ne apropiam de locuința mea și nu mă simțeam atât de emoționată

pe cât mă așteptam. Probabil, schimbarea de fus orar și șocul cultural îmi afectaseră simțurile; cu adrenalina curgându-mi prin organism, mă simțeam nerăbdătoare și plină de energie.

— După cum v-am spus la telefon, a început Ito-san, soțul și soția au o fetiță de patru ani. O cheamă Ayu și e un mic geniu în limba engleză. A învățat să vorbească engleza foarte bine uitându-se la filmele pentru copii și la filmele Disney vorbite în engleză.

— E uimitor, am spus.

— Așa e, a încuviințat Ito-san. De-a lungul vieții mele în Japonia nu am mai auzit de un asemenea copil. Părinții ei au adus-o la ore la școala de engleză, iar ea a început să vorbească o engleză fără cusur cu unul dintre profesorii noștri. Părinții ei habar n-aveau că vorbea bine limba, pentru că niciunul dintre ei nu știe engleză.

— Dar ăsta e un adevărat miracol, m-am pomenit exclamând.

Părinții lui Ayu o încurajaseră pe fata lor să se uite la televizor la emisiunile în engleză încă de când era foarte mică, văzând că examenele de intrare la grădiniță pentru copiii japonezi cereau deseori cunoștințe de limbă engleză. În acest context, părinții cumpăraseră filme Disney de importat și aflaseră despre talentul pentru limbi străine al fiicei lor înainte ca ea să meargă la școală.

— Mama a fost de acord să rămâneți cu condiția să vorbiți cu Ayu în engleză în timpul dumneavoastră liber, pentru că fata e prea avansată pentru ceilalți copii din clasele noastre și familia nu-și poate permite s-o trimită la o școală internațională, a continuat Ito. În schimb, doamna Nakano s-a angajat să vă ofere casă și masă și să converseze cu dumneavoastră în japoneză pentru a vă ajuta să învățați limba.

— Minunat, am spus entuziasmată.

— Părinții sunt puțin îngrijorați ca Ayu să nu-și piardă acest talent extraordinar.

— Pe bună dreptate.

— Așa că vă rog să petreceți cât mai mult timp cu ea.

— Desigur, i-am spus așezându-mă confortabil în scaun. Îmi plac copiii.

Când am ajuns, o femeie de vârstă mijlocie a deschis ușa unei case nu foarte spațioase, dar confortabile. O fetiță se ascundea printre picioarele mamei, dar aceasta a împins-o la lumină, unde Ayu și-a pierdut timiditatea. S-a uitat drept la mine și, fără nicio ezitare, m-a întrebat:

— Vrei să fii sora mea?

— Sigur că da! am răspuns fericită.

Atunci m-a apucat de braț spunându-mi „Pe aici!" și m-a dus sus pe scări. Fără să fi făcut cunoștință propriu-zis cu mama, am urmat ordinele copilului și am plecat.

— De ce poartă baticuț albastru pe cap? am auzit-o pe Ito-san întrebând-o pe doamna Nakano în japoneză pe când urcam treptele.

— Astăzi se crede prințesa Jasmine din *Aladdin*, a răspuns mama ei zâmbind. Ieri a fost Belle.

— Nu călca pe purceluși! Nu călca pe purceluși!

Ayu mă îndruma fără să înțeleg nimic, în timp ce alergam pe trepte. Doar mai târziu mi-am dat seama că era din filmul *Alice în Țara Minunilor*. În camera mea de la etajul doi mă aștepta deja un ceai. După ce a închis ușa cu grijă, ca să nu intre părinții pe neașteptate, Ayu s-a așezat lângă ceștile de ceai și a luat poziția tradițională. Am crezut că trebuie să procedez la fel, dar ea m-a întrerupt repede:

— Nu e loc, nu e loc, chițăi zâmbind.

— Hm, am spus amintindu-mi brusc cât de obosită eram din cauza zborului, sunt sigură că e destul loc ca să stau și eu jos. Nu sunt atât de mare și de grasă cum crezi.

Vocea ei subțirică izbucni în râs, iar eu mă întrebam ce spusesem

sau făcusem atât de amuzant. Cu toate astea, mi-am făcut loc și m-am așezat.

— Servește-te cu niște vin! mi-a spus uitându-se țintă la mine, nerăbdătoare să afle ce voi răspunde la o asemenea ofertă absurdă.

— Car…? am dat să spun, dar ea mi-a trântit-o:

— Nu e vin!

În timp ce Ayu nu-și putea stăpâni râsul, am zâmbit politicos ca să-i fac pe plac. *Sunt cea mai bună jucărie pe care părinții i-au dăruit-o vreodată,* mi-am spus în sinea mea.

— OK, foarte bine, o să bem ceai atunci, i-am răspuns.

Mi-a turnat mie mai întâi, întrebându-mă politicoasă, într-o engleză îngrijită, dacă vreau lapte sau zahăr înainte să-și toarne în propria ceașcă. Era cu adevărat încântătoare. Un timp am fost nedumerită, bând ceaiul care nu exista. Am înțeles, copila era un geniu, dar era oare și nebună? Brusc, ceva dinăuntrul meu a intrat în funcțiune și am înțeles cum stau lucrurile.

— Domnișoară Ayu, am întrebat destul de sigură pe mine, este oare acesta ceaiul *nebun*?

— Bineînțeles! mi-a răspuns surâzând.

— Ai văzut filmul *Alice în Țara Minunilor* astăzi? am întrebat-o.

— Mămica mă lasă să-l văd în fiecare zi, a spus ea serioasă, iar acum mi-a venit mie să râd.

Am șovăit, după care am spus:

— Dar azi ești îmbrăcată ca prințesa Jasmine, nu ca Alice.

— Dar nu eu sunt Alice, tu ești!

Habar n-aveam cât de adevărate aveau să fie vorbele fetiței și nici nu-mi imaginam câte întâlniri nebune mă așteptau în această țară nouă.

2

Femei excitate și soldați copii

„Supunerea față de autorități, pe care oamenii o învață de mici, face ca societatea japoneză să funcționeze foarte lin, fără să fie expusă la tulburările sociale și infracțiunile violente care s-au abătut asupra altor țări… Există totuși un neajuns, care, precum multe alte probleme ale Japoniei moderne, are legătură cu exagerarea ideilor bune."

Alex Kerr, *Dogs and Demons: The Fall of Modern Japan (Câini și demoni: căderea Japoniei moderne)*

Băieții stăteau pe un rând, fetele pe altul.

Privind parada micuților care traversau terenul de joacă, îndreptându-se spre clasă în prima mea zi de predare, m-am simțit de parcă aș fi intrat în cu totul altă dimensiune. Pentru un străin, vederea unei clase de grădiniță, cu copii îmbrăcați în uniformă, mărșăluind pe terenul de joacă și cântând *Hai… hai… hai… hai,* e un adevărat spectacol.

În timp ce intrau în clasă, am primit un microfon și o tablă mare. Scriam pe tablă litera A mare cu cretă colorată, când copiii au început o combinație de răsuciri, perfect sincronizate, cu bătăi din palme și mișcări de gimnastică, după care, brusc, s-au așezat în șiruri pe podea. M-am întors exact când una dintre cele trei profesoare care însoțeau cel mai mare grup de elevi îl certa pe un băiețel că nu stătea cu picioarele încrucișate ca toți ceilalți.

Grădinițele japoneze, *youchien,* sunt separate de școala primară și au trei niveluri pentru copiii de la trei la șase ani. Acesta era primul

nivel.

După masa de prânz, toți profesorii de la școala engleză își terminau de obicei planurile de lecție și mergeau cu mașinile firmei către diferite grădinițe și școli primare din regiunea Kanagawa. Majoritatea orelor le țineam în clasele de grădiniță și în sălile mai mari.

Îmi plăcea mult mai mult să predau decât să stau la un birou la serviciu. Și aceasta întrucât prietenia dintre profesorii străini de engleză aflați la lucru este foarte armonioasă. În afară de Ito-san, mai erau trei colege, directoarea noastră și șase profesori nativi de engleză printre care mă număram și eu. Dintre cele patru americance care predau, eu eram singura care nu era de la „bază”.

Printre femeile care locuiau la baza navală SUA de la Yokosuka, două aveau convingeri religioase de dreapta și își cunoscuseră soții pe internet, iar una era o proaspătă absolventă de liceu din Kentucky. Mă simțeam mult mai în largul meu cu cele două canadience din conducere decât cu soțiile din marină, dar această comparație nu spune mare lucru.

Fiind atât de dens populată, Japonia îi obligă pe oameni să se apropie mai mult decât ar dori. De obicei, japonezii rezolvă aceste probleme de intimitate prin bunele maniere, dar nouă, străinilor, nu ne pasă de asemenea aspecte delicate. Astfel, spațiile de parcare înguste de la școală, locurile strâmte de petrecut timpul liber și birourile înghesuite au provocat destul de multe neînțelegeri și enervări.

Acestea s-au petrecut *înainte* ca soțiile din marină să arboreze diverse însemne pro-război față de începutul Războiului din Irak, în martie 2003.

Obligațiile lui Ito-san erau să ajute profesorii să se adapteze la obiceiurile japoneze și să medieze orice conflicte personale între

angajații străini. Deși nu era deloc ușor, femeia era deseori prea ocupată să facă ceai pentru a mai avea timp de asemenea lucruri.

Nu puteam niciodată să o întrerupem pe Ito-san când pregătea ceaiul. Era o operațiune mult prea importantă. Când soneria electrică scotea sunetul ei ascuțit anunțând vizitatori, Ito-san sărea de la birou – de obicei cu teancuri de copii xerox în mână – și alerga să-i întâmpine pe oaspeți. Deschidea ușa, îi invita pe musafiri să ia loc, făcea plecăciuni adânci, apoi se îndrepta spre bucătărie ca să pregătească tradiționalul ceai verde pentru viitorii elevi, contabili, consultanți de firmă, persoane venite la interviu, operatori de cablu sau orice fel de vizitatori.

Ito-san avea mereu același zâmbet incert pe față, o expresie care nu era în totalitate falsă, dar care nici nu însemna fericire. Profesorii de la școală cădeau de acord măcar într-o privință, și anume că Ito-san se comporta ca o secretară extenuată al cărei zbucium necontenit avea s-o bage într-o bună zi în mormânt.

Plecatul de la birou după ora prânzului era o mare ușurare. Copiii cărora le predam erau mult mai inteligenți decât majoritatea profesorilor cu care lucram și am învățat de la ei mult mai multe despre societatea japoneză, așa că după-amiezile tindeau să fie mai plăcute decât diminețile pe care le petreceam în biroul înghesuit.

Ca să spun adevărul, să le predai engleza copiilor mici din Japonia seamănă foarte mult cu situația când ești angajat pe post de clovn la o petrecere de zi de naștere. Doar felul cum arătam mă făcea diferită de convențiile de la aceste grădinițe care se așteptau la amuzamentul tradițional. Nu mi-a luat mult timp să mă obișnuiesc cu acest rol care nu mă deranja atâta timp cât elevii mă ascultau. Deoarece micul meu automobil Suzuki alb era plin ochi cu jucării educative, baloane și animale de pluș, unii colegi l-au poreclit „circul ambulant”.

Pe măsură ce săptămânile treceau, am învățat să diferențiez

nivelurile grădiniței după uniformele copiilor, care desemnau atât nivelul atins, cât și sexul. În anul întâi, băieții purtau costume albastre cu pălăriuțe asortate, iar fetele aveau haine galbene de același fel. Pălăriuța era strâns legată de cap cu o bandă elastică și avea boruri răsfrânte.

Uniformele purtate de elevii de nivelul doi și trei începeau să semene cu tipul de uniforme purtate de obicei de elevii de școală primară, gimnaziu și liceu; ele constau în jachete militare și pantaloni scurți pentru băieți, fuste de stofă și cravate pentru fete.

Pentru japonezi, este important să facă diferența între rang și sex de la vârsta cea mai fragedă. Din câte înțelegeam, aceasta avea legătură cu noțiunea confucianistă că drumul spre impunerea ordinii și păcii finale trece printr-un sistem ierarhic rigid. Astfel, venerația japoneză pentru *wa* sau „armonia de grup" nu poate fi trecută cu vederea.

În ceea ce mă privește, nu am crezut niciodată că această scamatorie avea atâta succes într-o sală plină cu aproape cincizeci de copii de patru ani. Grădinițele japoneze sunt o dovadă de netăgăduit despre cât de influențabilă și ușor de îmblânzit este ființa umană la o vârstă foarte fragedă.

Totuși, programul de după cursurile școlare, care era menit numai elevilor ai căror părinți plăteau pentru meditațiile de engleză, orele ținute la masa rotundă erau mult mai destinse decât programul normal, iar copiii se purtau altfel. După cum mi-am dat seama, simplul fapt că eram străină funcționa ca un îndemn pentru ei să se comporte ca niște copii-soldați.

La aceste ore, elevii îmi spuneau „sensei (adică profesor) cap de spaghete" (referindu-se la cârlionții mei blonzi), îmi desenau portretul cu creioane galbene și mi-l arătau după aceea.

Unul dintre cei mai adorabili copii era Asahi-kun. Numele Asahi

se traduce prin „soare de dimineață”, iar sufixul „kun” este deseori adăugat la numele băieților. (Fetițele primesc „chan” la sfârșitul numelui, ca și cum băieții și fetele ar trebui diferențiați și mai mult.) Când intra în clasă împreună cu colegii, declara solemn: *„Sensei no tonari”*, care înseamnă „Voi sta lângă profesoară!” La înălțimea sa de aproape un metru, îmbrăcat în uniforma militară, Asahi ieșea în evidență cu pomeții lui rozalii, buzele strânse și trăsăturile regulate ale feței. Nu e de mirare că l-am îndrăgit imediat.

M-am amuzat într-o zi când un băiețel pe nume Nobuya-kun a venit curajos la mine în fața întregii clase ca să-mi arate ghipsul de la încheietura mâinii.

— Nobuya s-a rupt, mi-a spus solemn în engleză.

Japonezii au tendința să vorbească despre sine la persoana a treia, un aspect folosit foarte frecvent de copiii sub cinci ani, așa că băiatul a presupus că la fel stăteau lucrurile și în engleză.

— Ți-ai rupt încheietura. Am fost prea emoționată de drăgălășenia formulării sale ca să-i mai corectez gramatica. O, nu! Ce s-a întâmplat? l-am întrebat rărind cuvintele.

— Nobuya… a articulat el și-a început să facă tot felul de șarade curioase care s-au terminat inevitabil cu căderea și fractura de la încheietură.

— *Boom! Boom!* copilul explica privindu-mă foarte serios.

— Fii atent data viitoare. L-am mângâiat cu drag pe ghips stăpânindu-mă să nu râd. Vorbești engleza atât de bine, l-am felicitat. Cât de deștept ești!

— Nobuya deștept! a repetat el, zâmbind și alăturându-se colegilor.

Uneori era imposibil să nu favorizez anumiți elevi din fiecare clasă când se purtau atât de adorabil. Într-o cultură care nu este de acord cu individualismul, elevilor mei le plăcea foarte mult să-și strige

numele în clasă. Așa se întâmpla mai ales cu o elevă din nivelul întâi, pe care o chema Maya-chan.

— Maya e roz! a declarat ea odată, după ce i-am întrebat cine dorea să folosească hârtie de ambalat roz. Maya! Maya! Maya! Nu-și putea stăpâni bucuria.

— Vrei să spui „vreau roz”, am corectat-o.

— Sunt roz! Maya! Maya! Maya!

I-am dat atunci hârtia pentru că nu aveam destul timp să corectez fiecare greșeală, iar ceilalți își așteptau și ei hârtia colorată.

Din păcate însă, nu toate fetele aveau îndrăzneala Mayei, majoritatea îmi vorbeau atât de încet, încât eram obligată să-mi apropii urechea de buzele lor. Nici măcar așa nu înțelegeam ce-mi spuneau unele fetițe. O asemenea purtare (sau lipsă de purtare) era încurajată de societate până într-acolo încât o fată din clasa mea purta numele Shizuka-chan, care – cel puțin fonetic – înseamnă „tăcere”. Acest nume a devenit de curând foarte răspândit printre fete, dar *shizuka* este și cuvântul prin care ceri cuiva „să facă liniște” sau chiar „să tacă din gură”.

Profesorii de la grădinițele japoneze încurajează mai mult sau mai puțin această discriminare. O dată, când foloseam baloane și învățam culorile împreună cu o grupă mai numeroasă în sala cea mare, un băiețel a început să plângă fiindcă se temea că balonul s-ar putea sparge. Observând acest lucru, profesorul lui de la clasă l-a tras deoparte și l-a certat.

„Nakanai de ne. Otoko no ko dakara. Otoko jya nai ka?”, ceea ce s-ar putea traduce cam așa: „Nu plânge, ești băiat. Nu ești băiat?”

Dimpotrivă, educatorii le permiteau adesea fetelor să nu ia parte la activități care cereau un efort prea mare. În acest context, simpla condiție de a fi fată era îndeajuns pentru ca nivelul așteptărilor să fie mai scăzut.

Chiar și profesorii japonezi constituiau un fenomen interesant. Am întâlnit doar profesoare la grădinițele pe care le vizitam, toate părând a avea mai puțin de treizeci de ani. De fapt, am cugetat de multe ori ce se întâmpla cu toate *youchien no senseis* când nu mai corespundeau rolului. Cele două profesoare canadiene de la locul meu de muncă, Karen și Pam, erau la fel de curioase ca mine. Pam a glumit, o dată, spunând că exista probabil în spatele școlii o fântână în care erau aruncate femeile după ce ajungeau la o anumită vârstă. Și parcă-mi amintesc că i-am dat dreptate.

Așteptând în trafic, pe lungul drum spre casă, într-o seară mă gândeam la cât de minunați deveneau acești copii ca rezultat al unei atare educații.

Gândurile mi-au zburat după aceea la slăbiciunea mea, Maya-chan. Avea numai patru ani și trebuia deja să învețe că, dacă dorea să obțină afecțiunea adulților, trebuia să fie tăcută și drăguță. Mă întrista să știu că, în mod inevitabil, Maya va învăța să-și stăpânească reacțiile în al doilea sau al treilea an la *youchien*. La toate nivelurile din sistemul educațional japonez, supunerea față de reguli este sinonimă cu supraviețuirea.

3
Sindromul drăgălășeniei

„Va exista întotdeauna numai o barieră fină de sticlă între prezent și ruinele trecutului tău."
Wei Hui, *Shanghai Baby (Copilul din Shanghai)*

Era sâmbătă, așa că am luat trenul de la Yokohama până la Tokyo ca să mă întâlnesc cu o veche prietenă.

— Salut, gaijin! am strigat către Rachel când am ajuns în fața clădirii Starbucks, care se înălța masiv mai sus de gara Shibuya.

Gaijin este un termen peiorativ folosit de japonezii cu vederi de dreapta ca să-i ironizeze pe străinii care locuiesc în arhipelagul asiatic. Ca orice minoritate cu simțul umorului, nu ne puteam stăpâni să nu folosim termenul pentru a ne insulta una pe alta.

Rachel era o veche prietenă din colegiu; amândouă absolviserăm în luna mai a anului precedent și ajunseserăm să predăm la școli englezești din zona metropolitană Tokyo din pură întâmplare.

Aceasta era ultima dintre seriile de coincidențe care ne apropiaseră de-a lungul anilor. În timpul celui de-al doilea an de facultate, Rachel și cu mine am descoperit că locuiam în același complex de apartamente din campusul studențesc McGill și că aveam în comun multe cursuri de studii culturale.

Dar cel mai uimitor a fost că ne-am întâlnit și într-un cerc sponsorizat și susținut de școală pentru studenții care-și reveneau după anumite tulburări de alimentație. Astfel, a fost o mare ușurare pentru noi să știm că beneficiam una de susținerea celeilalte când am plecat prin lume.

În procesul de recuperare după tulburările de alimentație, după

ani de terapie și după ce ai citit de două ori cartea lui Naomi Wolf *Mitul frumuseții,* îți dai seama la un moment dat că tot ce te-a învățat societatea despre atractivitate și succes, care depind de slăbit, sunt numai rahaturi patriarhale ce se bazează pe ideea implicită de a le împiedica pe femei să-și dezvolte întregul potențial.

În același timp însă, autodistrugerea este un puternic mecanism de adaptare care împiedică asemenea idei – oricât ar fi de dureros de adevărate – să te doboare. Astfel, în perioade de stres sau de tristețe, Rachel și cu mine știam că trebuie să ne ferim permanent de pornirea de a nu mânca, de a ne îmbăta, de a vomita, de a face sport în exces, de a abuza de laxative sau chiar de a ne tăia – ca un mod de a evada din acea situație.

Înainte să plecăm în Japonia, mulți oameni ne-au avertizat că Japonia „nu e un loc potrivit pentru femei". Le mulțumeam pentru grijă, dar de obicei le spuneam că nu vreau să țin cont de prejudecăți, ca să pot explora mai bine această țară nouă și interesantă.

În acea zi stăteam lângă fereastră la etajul doi de la Starbucks sau *Sutaabakusu,* cum se pronunța. Privind deasupra intersecției Shibuya, eram uluită. Simplul fapt de a vedea oameni traversând o intersecție nu fusese niciodată mai palpitant. Când se schimba culoarea la semafor, o masă de oameni, sute, mi se păreau mie, invadau intersecția ca să treacă strada. Cum venisem de relativ puțină vreme în această țară, până și simplele activități cotidiene mi se păreau o aventură. În acea după-amiază, de la fereastra din Starbucks ce dădea spre intersecția Shibuya, am zărit primul grup autentic de *gyaru* japoneze.

— Fătucele alea sunt adevărate? am întrebat-o pe prietena mea holbându-mă la două tinere cu picioare lungi care încercau să treacă strada pe încălțări înalte. Mergând braț la braț, contrastul dintre machiajul alb-strălucitor și fețele bronzate artificial pe care acesta era

aplicat le scotea puternic în evidență.

— Da, a răspuns Rachel. Sosise cu două luni înaintea mea, iar cunoștințele ei urbane erau mai avansate decât ale mele. Fete ca astea sunt o adevărată atracție turistică aici în Shibuya.

— Care-i faza cu Snoopy? am întrebat ironic, arătând din cap spre o femeie pictată grosolan, cu geantă mare Louis Vuitton din care își ițea capul o păpușă Snoopy din pluș.

— Este sindromul *suupa-cyuuto,* glumi Rachel. E în plină dezvoltare aici și foarte contagios.

— Și liceenele de colo au animale din pluș, am adăugat, dar de ce poartă uniforme în weekend?

— Unde? O, a răspuns Rachel după ce am arătat spre gară, nu sunt liceene. A surâs apoi atotcunoscătoare.

După cum aveam să aflu destul de repede, *gyaru* din Shibuya pot fi împărțite în două specii rare de fete cunoscute drept *kogyaru* (copilițe) și *ganguro-gyaru* (fete cu chipuri negre). *Kogyaru* se îmbrăcau în uniforme de școală vechi, cărora femeile le dădeau o tentă sexuală neutră scurtând fustele și uitând să încheie anumiți nasturi. *Ganguro-gyaru,* pe de altă parte, își bronzau pielea în solare până când aceasta devenea aproape neagră, purtau machiaj strident la ochi și-și albeau părul.

Chiar dacă femeile japoneze care se îmbrăcau pentru a reprezenta asemenea stereotipuri nu aveau mai mult de treizeci de ani, toate aveau obsesii nesănătoase despre toate lucrurile *kawaii* (foarte drăguțe). Majoritatea erau eleve de gimnaziu sau de liceu care abandonaseră școala. Dintr-un motiv sau altul nu suportau autoritatea sistemului educațional deosebit de sever.

— Majorității fetelor nu le este permis să-și vopsească părul așa, nici chiar să-l onduleze, îmi împrospăta Rachel cunoștințele.

— Da, asta-i nasol. Știi, am meditat eu, dacă ar fi să trăiesc ca

femeie în societatea asta, mă îndoiesc profund că mi-ar plăcea să mă maturizez.

— Nici eu n-aș vrea, repetă apăsat prietena mea. Apropo, Lea, ai auzit de acest fenomen numit *kireru* printre elevii de aici? se interesă ea.

— Nu, ce? am întrebat curioasă.

— Școlari de altminteri normali nu mai rezistă presiunii și devin brusc violenți. Sunt povești despre copii foarte bine-crescuți care-și „pierd controlul” dintr-odată și se apucă să-i ciopârțească pe alți elevi cu un cuțit de măcelărie sau altceva asemănător.

— De unde știi toate astea?

— A trebuit să luăm parte la niște cursuri despre acest fenomen la liceul internațional unde lucrez.

— E sinistru… și totuși atât de interesant, am spus cu sinceritate.

— Ce înseamnă de fapt *kireru* în japoneză? m-a întrebat ea.

Eu fusesem cea mai bună la japoneză dintre toți.

— Este forma intranzitivă a verbului „a tăia”.

— Așa deci, făcu Rachel ușor surprinsă.

— Da, cred că se potrivește în context numai dacă îl traduci ca „a despica” sau „a despărți”.

— Apropo, cum o mai duci cu *tăiatul?* Rachel folosi prilejul ca să vadă în ce stare de spirit eram.

— Un an și cinci luni. Atât trecuse de când nu-mi mai provocasem răni singură.

— Felicitări, mă încurajă ea.

— Mulțumesc, i-am răspuns nepăsătoare, căutând o modalitate de a schimba subiectul.

— Nu, dimpotrivă, continuă ea, ar trebui să fii mândră de progresele tale.

— Cum spui tu. Am privit afară pe fereastră.

În acel moment am remarcat amândouă un grup mare de *gyaru* clătinându-se și traversând intersecția.

— Toate au aceeași poșetă Louis Vuitton, spuse Rachel cu o nuanță de dezgust în voce. Chiar și în decăderea lor tot se conformează regulilor.

— Știi, am spus, dacă aș avea atât de puține opțiuni în viață, probabil că și eu aș lua-o razna, ca fetele astea.

— Cum așa?

— Ei bine, dacă ți se zice că singurul lucru pe care poți să-l faci și care are valoare este să fii drăgălașă – am spus eu cu gândul la experiența mea din grădinițele japoneze, s-o iei razna cu moda și drăgălășenia exagerată ar putea fi o evadare sau un simptom al frustrării lor.

— Da, răspunse Rachel, apoi tăcu, de parcă gândurile ar fi luat-o pe alt făgaș. Încă merg mult la sală, rosti brusc. E ca și cum, continuă ea după alte momente de tăcere, știu în mintea mea că nu am nevoie să slăbesc – își coborî tonul vocii, deși nimeni din preajmă nu înțelegea engleza –, dar mă simt atât de vinovată că nu fac sport și e prea greu să rezist.

— Știu cum te simți.

— Toate elevele mele vorbesc mereu despre diete, continuă ea.

— E o nebunie, toate japonezele au oasele atât de subțiri, dar toate sunt de părere că-s prea grase!

— Exact, m-a aprobat prietena mea. Știi, în America ai putea spune că industria dietetică face atât de mulți bani fiindcă țara noastră are o problemă de obezitate. Totuși, când mă uit la aceste japoneze, dintre care așa de multe țin regim și mănâncă numai anumite feluri, deși bucătăria lor este atât de sănătoasă și nu au evident nicio problemă cu greutatea, nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu, am spus îngândurată.

— Asta dovedește cel puțin, continuă ea, cât de dubioasă este această mare dezvoltare a industriei slăbitului.

— Ai dreptate, am fost iarăși de acord.

4

Ayu în Țara Minunilor

„...Deodată liniște se lasă
Și noi vom urmări
Cum prin minunile din vis
Copila a pornit
Vorbind cu păsări și jivine
De care n-ai mai auzit.”[1]

Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*

— *Nakano Ayako desu,* mi-a spus gazda înclinându-se în stil tradițional în seara când ne-am cunoscut. Aceea a fost prima și ultima oară când am auzit-o folosind cuvântul „Ayako”, numele ei mic, un nume aproape uitat pentru că femeia nu-l folosea niciodată. Ayu o striga „okaasan” (mami), iar soțul ei se referea la ea tot ca „okaasan”, care era destul de obișnuit. Străinii îi spuneau Nakano-san, pe numele ei de căsătorie. Eu oscilam între a o numi „okaasan” și „Nakano-san”. Pentru mine, condiția de mamă nu avea atât de mare legătură cu sentimentele mele față de ea cât cu statutul ei din casă.

Okaasan se ocupa de casă cu toată seriozitatea. Gătea minunat și îi făcea o mare bucurie că îmi plăcea mâncarea japoneză și că mă hrăneam bine. Nu l-am cunoscut pe soțul lui Okaasan decât la trei zile după ce m-am mutat în casa lor, într-una din puținele seri când s-a întors de la *kaisha* la ore decente. Deși Ayu-chan și Okaasan se refereau amândouă la el ca „oto-san” (tatăl), eu îi spuneam mereu Nakano-san, fie din respect, fie din cauză că „tată” mi se părea prea

---

[1] Trad. rom. de Ioana Ieronim, Editura Univers, București, 2007, p. 7 (n. tr.).

familiar pentru un om care era mai mult absent.

Pe măsură ce lunile treceau, eram uimită de cât de ocupată era Okaasan tot timpul. Japonezii folosesc în mod tradițional vase separate pentru fiecare dintre numeroasele feluri pe care le servesc membrilor familiei, fie mic dejun, prânz sau cină. Consecința era un munte de vase ce trebuiau spălate și uscate după aceea, mai ales că familia nu avea mașină de spălat vase. Okaasan avea un mod special de a spăla rufe care nu necesita detergent și aproape nimeni în Japonia nu folosește un uscător de rufe. Curăța gulerele de la cămășile soțului ei cu o periuță de dinți, dădea cu aspiratorul în toată casa în fiecare zi și dormea în medie patru sau cinci ore pe noapte.

De asemenea, am observat că în această țară a minunilor tehnicii, precum telefonul mobil, karaoke sau metrourile înspăimântător de punctuale, doamna cu care locuiam nu știa să folosească internetul, nici să conducă mașina. Totuși, acceptam aceste ciudățenii fără să comentez. Ca un musafir politicos sau ca un burete eficient, mi-am petrecut primele șase luni în Japonia aflând lucruri despre tradiție, acceptând supusă obiceiurile și încercând să înțeleg dialectul. Evident că un asemenea trai a făcut minuni pentru cunoștințele mele despre Japonia.

— Sunt destul de stricți, am avertizat-o pe Rachel, prietena mea cea modernă, care fusese invitată de Okaasan la cină, apoi să-și petreacă noaptea la familia Nakano, într-un weekend. După ce am luat-o cu mașina din gara Yokohama, i-am explicat lui Rachel că a locui cu o familie japoneză pentru o perioadă mai lungă de timp semăna cu aderarea la un adevărat cult. Erau o grămadă de reguli. Totuși, făceam eu raționamente, aveam și multe avantaje dacă respectam *Poruncile*…

Să ții vasul de orez cu mâna stângă și bețele cu dreapta. Dacă încerci să mănânci orez dintr-un vas de pe masă, ceilalți oaspeți vor crede că semeni cu un animal.

Să nu lași bețele nesupravegheate în vasele de orez sau de supă deoarece acest gest îi va irita și-i va îngrozi pe comeseni.

Să nu treci mâncarea de pe un set de bețe pe altul, căci și acest lucru este îngrozitor.

Să nu-ți sufli nasul în prezența altora.

Să nu lași câinele în casă decât dacă se joacă cu musafirii.

Să nu faci primul baie seara chiar dacă ești invitat.

Să înțelegi că oamenii spun adevărul numai în proporție de 20 la sută. În ceea ce privește restul, trebuie să devii detectiv și să descifrezi cu supușenie cele mai subtile aluzii.

Să nu lipsești de acasă mai mult de o noapte fără să te întorci cu un cadou.

Să nu folosești apă caldă sau fierbinte fără să-ți aduci aminte de facturile extrem de mari din Japonia. Caloriferul din cameră este doar de decor.

Numai și numai pentru că ai vagin:

— trebuie să stai dreaptă și cu picioarele strânse tot timpul.

— trebuie s-o ajuți pe mama la pregătirea cinei.

— trebuie să le servești cina mai întâi bărbaților.

— trebuie să ajuți la strângerea și spălatul vaselor.

— trebuie să stai cu copilul de cinci ani și să-l faci să se simtă bine.

— nu trebuie să-ți dezgolești umerii nici măcar în luna august și trebuie să te faci că nu observi când posesorii de penis umblă prin preajmă în izmene.

— nu trebuie să lași sub niciun chip impresia că porți și tu lenjerie intimă.

— ori de câte ori este posibil, să nu-ți faci simțită prezența în niciun fel.

— Îți bați cumva joc de mine? protestă Rachel înainte să-mi termin recitalul.

— Bănuiesc că nu trebuie să urmezi toate regulile, așa ca mine – am reflectat eu pentru că stai numai o noapte. Se așteaptă să mai greșești fiindcă ești străină.

— Da, m-am obișnuit cu asta, surâse Rachel atotștiutor.

— Totul va fi bine, am liniștit-o eu, crede-mă.

Deși lui Rachel nu-i prea plăceau copiii, i-am explicat că Ayu era o fetiță dulce și deosebit de inteligentă. I-am spus cum, într-o țară în care adulților cu diplome universitare în engleză le este deseori greu să poarte conversații cu vorbitorii nativi, Ayu a început să vorbească engleza ca un nativ după ce a urmărit câteva filme Disney. Aceasta era singura explicație, părinții ei nu știau deloc engleza.

Când am sosit, Ayu purta din nou rochia ei de prințesă, un costum de Halloween pe care i-l făcuse mama ei cu câteva luni în urmă. Fata se obișnuise să-și pună rochia imediat după ce se întorcea acasă de la grădiniță în fiecare zi din săptămâna aceea. Ayu a făcut cunoștință cu Rachel, așa, ca din întâmplare, atingând-o ușor pe cap pe prietena mea cu bagheta magică și spunând „Ha ha! Acum ești o broască!", după care a fugit râzând în hohote.

— Ai dreptate, mi se adresă Rachel, engleza ei e foarte bună.

În curând, Rachel și cu mine am fost chemate la bucătărie să ajutăm la pregătirea cinei.

— Deci restul de ridiche, a trebuit eu să lămuresc lucrurile, partea care este tăiată și așezată sub sashimi, pentru ornamentație, aceea se numește „nevasta"?

— Da, a răspuns Okaasan, care mă învăța mereu câte ceva nou când o ajutam la bucătărie, *tsuma,* acesta e cuvântul, pentru că ornează felul principal.

— Ce interesant, am făcut eu.

— Despre ce vorbiți? întrebă Rachel, care nu înțelegea japoneza

noastră.

— Îți spun mai târziu, i-am explicat, neluând-o în seamă. Era mai bine ca unele lucruri să rămână netraduse. Din fericire, lui Rachel i-a plăcut sashimi și cina a decurs foarte bine, deși eram epuizată de traducerea continuă.

— De obicei nu pot să sufăr copiii, mi-a spus Rachel în timp ce ne pregăteam de culcare, dar Ayu e încântătoare. N-aș putea să locuiesc într-o asemenea casă pentru că-mi place intimitatea, dar sunt puțin geloasă pe tine: adică ai hrană gustoasă, spațiu generos și propriul copil-minune cu care să te joci. Vreau și eu unul pentru mine!

— Lui Ayu îi place să vorbească engleza pentru că se crede într-un film, i-am spus lui Rachel când am ajuns în camera noastră. Părinții lui Ayu sunt atât de stricți cu ea, am zis gânditoare, încât ea trăiește propria viață în aceste desene animate americane.

— Nu mai spune!

— Și când zice „hai să ne imaginăm" cutare sau cutare, ea nu știe ce înseamnă „a-ți imagina"; crede că *se transformă cu adevărat* în fiecare personaj din poveste.

— Viața lui Ayu ar constitui un excelent studiu de caz pentru postmodernism. Rachel adoptă un aer intelectual. A învățat engleza de la un instrument electronic, în loc să o învețe de la o sursă umană.

— Postmodernismul îmi dă migrene.

— Ei, gândește-te puțin, mă convinse prietena mea. Toate structurile ei de limbă engleză provin din media, ca și cum copila ar fi un produs alternativ al companiei Disney.

— E o fetiță, și-atât, am corectat-o eu apăsat.

— Știu, știu. Tonul lui Rachel era împăciuitor.

După care am continuat:

— Mă îngrijorează însă faptul că, atunci când va fi mare, toate închipuirile ei o să dispară.

— Se întâmplă, făcu Rachel cu răceală.
— E îngrozitor.
Știam prea bine.

5

Gaspanic

„M-am simțit înlocuită… ca și cum aș fi atins punctul de evaporare, de topire sau de fierbere sau mai știu eu ce, există temperaturi la care toate substanțele își schimbă starea."

Mari Akasaka – *Vibrator*

Traficul la ora de vârf e de-a dreptul înnebunitor. Nimic nu se compară cu obligația de a conduce cu cinci kilometri pe oră într-un automobil care poate atinge cu ușurință o sută douăzeci. Această situație scoate la iveală tot ce e mai rău în natura umană. Prinși în capcană pe o autostradă încremenită, blestemăm din toate puterile existența colegilor noștri navetiști fără să ținem cont de faptul că ne aflăm cu toții în același impas.

Viața pe partea stângă a autostrăzii nu era defel diferită.

Străzile rezidențiale din Yokohama nu erau deloc blânde. O alee îngustă, în care americanul vede intrând o mașină mică, devenea o stradă cu două benzi și de regulă ticsită în Japonia. Din cauza spațiului mic, la fel stăteau lucrurile și cu bicicletele, motocicletele, scuterele și puhoaiele de școlari care împărțeau aceeași stradă. Pe scurt, toată lumea se ciocnea de toată lumea.

Eram blocată în traficul din Yokohama când am conchis pentru prima dată că realitatea e oribilă și că ar fi trebuit să rămân la facultate cât mai mult posibil. M-am blestemat deseori pe mine însămi că am ales să absolv facultatea cu un an înainte de termen, plângându-mă că nu mai pot chiuli de la ore cum doream – pentru că eram

profesoară – și că faptul de a fi instabilă emoțional nu mai era o scuză ca să stau acasă o săptămână.

Apoi, într-o zi, la serviciu, ca și cum aș fi avut nevoie de și mai multe griji în viață, frânele mașinuței mele s-au stricat. De fiecare dată când încercam să opresc, aveam parte de o nouă aventură irepetabilă. Uneori frânele scârțâiau, alteori mârâiau, icneau și făceau întreaga mașină să vibreze de parcă tocmai se producea un cutremur automobilistic.

Evident, am anunțat-o pe Ito-san imediat despre această problemă, așa că mi-a trimis mașina la service pentru a fi verificată și reparată.

— Nu pot să cred că nu-ți dau o mașină nouă, a spus Karen, plină de dispreț față de întreaga companie.

— Fukuda e un cretin zgârcit, a adăugat Pam, aruncând și ea o privire plină de subînțelesuri.

Pe atunci nu eram încă membru cu drepturi depline în clubul lor de lamentații. După două săptămâni, aproape imediat după ce fuseseră reparate, frânele au început să scârțâie din nou.

— Directorul dorește să meargă cu mașina dumitale în jurul clădirii în dimineața aceasta, mă anunță Ito după ce mi-am exprimat din nou nemulțumirea. Așa că asigură-te că mașina e curată, insistă ea.

Am fost de acord pentru că nu aveam de ales.

Ito-san s-a apropiat din nou de biroul meu mai târziu în aceeași zi, cu o privire oarecum agitată.

— Șeful spune că mașina merge bine, a rostit ea încet, ținând ochii în pământ.

— Poftim? Eram sigură că nu auzisem bine.

— Domnul Fukuda tocmai a dat o tură cu mașina în jurul clădirii și mi-a spus să te anunț că totul e în ordine.

Ito era vizibil rușinată că trebuie să-mi dea asemenea vești. În același timp nu făcea nimic ca să mă apere.

— Ai înnebunit? am întrebat-o cu sinceritate, tonul vocii mele atrăgând atenția tuturor din birou. A fost rândul ei să rămână tăcută și surprinsă. *Frânele nu funcționează la mașina mea*! am exclamat.

— Este *shō ga nai,* Lea, răspunse ea, în japoneză. El este șeful nostru.

Shō ga nai este o expresie japoneză uzuală care se referă la o situație „fără ieșire". Toți angajații străini erau supărați și îngrijorați când și-au dat seama despre adevărata situație, în schimb Ito nu trăda nicio emoție și rămânea netulburată.

— Nu, nu este, am spus eu. Este *shō ga nai* pentru domnul Fukuda deoarece eu am să-mi dau demisia chiar acum dacă nu-mi dă o mașină nouă!

Încercasem să mă adaptez la cultura lor pe cât îmi stătuse în puteri totuși nu doream să-mi risc viața pentru binele companiei. Străinii *sunt* complet diferiți de japonezi în această privință.

După asta m-am dus la baie unde am plâns, furioasă, cinci minute înainte să mă întorc la lucru. Altă problemă legată de serviciul de adult este că nu mai poți să plângi în public.

Izbucnirea mea a avut ca efect faptul că am primit o nouă mașină de serviciu, dar cu un preț. Angajații japonezi de la serviciu au început să mă privească și să se comporte altfel cu mine. Conversațiile dintre ei fie se opreau, fie deveneau șoapte înfundate de îndată ce intram în anumite încăperi. Mă vedeau ca pe o piedică volatilă, nesigură și dăunătoare pentru armonia de grup.

Cam în aceeași perioadă, după ce locuisem luni la rând cu gazdele mele, japoneza mea se îmbunătățise considerabil. Prea mult, de fapt, ca să mai tac din gură. Când în cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni acasă, dând de pământ cu toate „lecțiile" gazdei mele, ca să

spun așa, furia mea s-a îndreptat asupra lenjeriei feminine.

Pentru a înțelege mai bine acest conflict, merită să fac o scurtă digresiune ca să explic istoria lenjeriei feminine în Japonia. De fapt, hainele tradiționale pentru femeile japoneze nu includ lenjerie pe sub chimonouri sau rochii înfășurate. Totuși, de la începutul anilor 1900, femeile din Japonia și-au occidentalizat încetul cu încetul garderoba. Un factor important a fost incendiul fatal dintr-un magazin scump din Tokyo, produs în 1932, când au murit numeroase femei care, îmbrăcate în hainele tradiționale japoneze, nu s-au putut ține de frânghiile de salvare pentru că foloseau o singură mână ca să se agațe, în timp ce cu cealaltă își adunau fustele ca să nu fluture și să le dezgolească trupul.

Consecința acestei tragedii a fost dorința de a occidentaliza garderoba feminină – mai ales în privința lenjeriei, care teoretic ar trebui să le permită femeilor o mai mare libertate de mișcare. Astfel, lenjeria a devenit de atunci un simbol al egalității sexelor, iar ascunderea părților intime ale femeii a fost considerată eliberatoare. Totuși, dintr-o perspectivă feministă, această libertate a fost de scurtă durată întrucât Japonia a devenit locul predilect pentru hoții de buzunare la sfârșitul secolului XX. Feministele din Occident i-au criticat pe bună dreptate pe japonezi fiindcă vindeau chiloțeii folosiți ai elevelor în mașini automate de distribuit haine. Însă toate acestea se fac fără a se înțelege că lenjeria este de fapt un cadou din Occident.

Într-o seară, gazda a intrat în cameră ca să-mi spună să-mi ascund lenjeria pe fundul coșului de rufe. Era îngrijorată că un străin ar putea să-mi vadă obiectele intime prin geamul deschis. A încercat să-mi explice că lenjeria feminină și ciorapii lungi sunt obiecte foarte rușinoase în Japonia. În tot acest timp, eu îmi ziceam că, iată, a trebuit să împăturesc lenjeria de corp a soțului ei, și totuși nu puteam să-mi las propria lenjerie deasupra în coșul de rufe din camera mea.

Mi-am ieșit din fire. Povestea asta m-a înfuriat tocmai pentru că petrecusem atât de mult timp la terapie și la întâlnirile de grup învățând că nu trebuie să-mi fie rușine de corpul meu și nu doream să se distrugă tot ceea ce obținusem. Exista un punct, îmi spuneam, unde „acceptarea altor culturi" trebuia să se termine și unde să înceapă universalitatea discriminărilor sexuale.

În ceea ce a fost probabil cel mai îndrăzneț act al meu, i-am vorbit gazdei mele în engleză pentru prima oară din câte îmi amintesc.

— E o tâmpenie, am izbucnit, întorcându-i spatele și ieșind din cameră.

— Eh?

Era de-a dreptul șocată.

— *Nandemonai,* am mormăit eu, adică „nimic".

Când a părăsit camera supărată, am crezut că, de fapt, câștigasem, dar a apărut la ușa mea zece minute mai târziu ținând în mână dicționarul meu electronic japonez-englez. Avea afișată traducerea japoneză a cuvântului *tâmpenie, bakabaka-shii.* Ne-am certat în legătură cu părerile japonezilor despre lenjeria intimă. Am refuzat să iau micul dejun la masa ei a doua zi dimineață.

Zilele următoare am aranjat cu angajatorul meu să stau temporar la o casă a profesorilor de la școala mea, unde locuiau și Karen, și Pam. Aici beam fericită suc de portocale la cutie de carton, stăteam la masă cum doream, petreceam până târziu în Tokyo și îmi lăsam intenționat la vedere lenjeria prin cameră. Am devenit membru cu drepturi depline în societatea de dezamăgiți a lui Karen și Pam, și-am început să socializăm tot mai des.

Există în zonă un lanț de baruri numit Gaspanic, cunoscut pentru clientela și angajații străini. La Gaspanic, o regulă a casei spune că toți clienții trebuie să aibă permanent băuturi în mână. Dacă nu, li se va cere să plece.

Am mers acolo într-o joi seară cu Pam, Karen și alți colegi. Problemele au început devreme, când mi-am pierdut portofelul. Aveau să mi-l găsească mai târziu sub scaun în mașina unui coleg, dar în acel moment problema mea a fost că nu aveam mărunți ca să-mi iau iar de băut. Am căutat înnebunită, fiind tot timpul sâcâită de un barman enervant care îmi cerea să comand de băut sau să plec. Era regula clubului și nu se admiteau excepții.

Evident că am uitat de bunele maniere și am urlat la el:

— Mai du-te-n mă-ta, mi-am pierdut portofelul, pricepi?!

După asta, în timp ce țipam și dădeam din picioare, am fost dată afară din bar. Eram furioasă și nu voiam să plec până nu vorbeam cu directorul. Pam și Karen au coborât scările ca să vorbească cu mine. Pam mi-a spus că ar trebui să mă potolesc și să plec dacă nu voiam să fiu luată pe sus de poliție. Când am ajuns în sfârșit la aer curat, am țipat „Urăsc Japonia!”, cu lacrimi de beție în ochi.

Am plecat singură de la club.

Pe lângă furia beției, în seara aceea eram mai mult dezamăgită de Pam decât de Japonia sau de cei care mă dăduseră afară din club. Întorcându-se împotriva mea, deși se presupunea că-mi era prietenă, ea astupase practic o mică gură de oxigen, lăsându-mă să mă sufoc singură de mânie. M-am trezit dimineața următoare cu tăieturi pe brațul stâng. Un an și jumătate de stăpânire de sine, când mă abținusem cu succes de la orice formă de automutilare, era făcut harcea-parcea ca pielea mea.

Din fericire, era iarnă și purtam mâneci lungi. După ce a trecut criza, mi s-a făcut cumplit de dor de Ayu. Așa că săptămâna următoare am tras adânc aer în piept, mi-am adunat toată răbdarea și m-am întors la gazda mea. Luni seara eram înapoi, cu valiza într-o mână și cu un cadou în cealaltă. Ayu a strigat bucuroasă „Leaaaa!” și a alergat să mă strângă în brațe. Gazda mea a acceptat cadoul

politicoasă, așa cum cerea obiceiul, dar mi-a și pregătit mâncarea de sezon preferată – tsumetai ramen cu legume – la cină.

În schimb, m-am străduit să-mi ascund lenjeria de ochii lor de atunci încolo. Totuși, cât am fost plecată, se căscase o prăpastie de netrecut între Okaasan și mine. Deși femeia mă învățase să vorbesc, mi-am dat seama foarte bine că nu putea fi niciodată o adevărată mamă pentru mine. Relațiile din casă s-au schimbat radical după acel prim conflict.

Am simțit că lipsea ceva în traiul pe care mi-l clădisem în Japonia. Am devenit neliniștită, dar eram prinsă între adorația mea pentru micuța Ayu și resentimentele tot mai mari față de Okaasan.

Voiam s-o am pe Ayu doar pentru mine. Era o fetiță deșteaptă și minunată și regretam că era fiica mamei ei.

— Ce vrei să fii când o să fii mare? m-a întrebat ea într-o zi, când o dădeam în leagăn: asistentă sau stewardesă?

Dacă Ayu ar fi fost fetița mea, am fi mers la teatru, la expoziții de artă modernă și la festivaluri de film feminist. Ne-am fi îmbrăcat în haine de prințesă și am fi mers împreună la banchete regale unde pețitorii ne-ar fi șters pantofii cu periuțe de dinți.

Într-o seară, surioara mea a încercat să-mi coloreze părul în negru cu stiloul ei de caligrafie.

— Nu te întoarce, îmi porunci ea, e o surpriză. Te fac japoneză!

Motivul ei era limpede: dacă deveneam japoneză, nu mai trebuia să o părăsesc niciodată. De mai multe ori a fost nevoie să spăl la duș cerneala neagră din părul meu blond. Am încercat să-i explic situația logic, dar voința ei era de neclintit.

6
Criza

„Cuiul care iese la suprafață e bătut la loc."
Proverb japonez
„Drumul spre iad e pavat cu bune intenții."
Proverb occidental

Era vara anului 2003 și îmi era teamă să zbor. Știam că frica mea era irațională și că, statistic, e o prostie să-ți fie teamă că vei muri într-un accident de avion; totuși, rațiunea și teama nu fac casă bună împreună. Ajungea să mă uit la un avion aflat la sol pentru ca inima să-mi bată nebunește, iar imaginea vagă a unui avion plutind deasupra mea mă făcea să mă sufoc și să-mi fie rău. N-am fost niciodată un geniu la fizică și-mi spuneam că, dată fiind încărcătura masivă de metal și combustibil care zbura prin aer, nimeni și nimic nu mă putea convinge că nu se va prăbuși pe mine.

Visele mele erau la fel de terifiante, avioane în flăcări prăbușindu-se în somnul meu în fiecare noapte. Trebuia să privesc neajutorată cum avioane după avioane, aflate drept deasupra mea, pierdeau controlul, se învârteau, izbucneau în flăcări și se prăbușeau spre mine.

Primul meu zbor de la New York spre Japonia a putut avea loc datorită unei doze maxime de Xanax, prescrisă cu aproape un an în urmă de un doctor, prieten de familie. Venise însă timpul să mă urc din nou în avion pentru o excursie în insula de nord Hokkaido, ca să scap de căldură. Locuiam deja de aproape un an la gazdele mele din Kanagawa.

Într-o dimineață, i-am povestit lui Ito-san despre teama mea

irațională de a zbura cu avionul și i-am spus că, de obicei, ca să scap de anxietate luam sedative pentru zborurile lungi. Deoarece urma să zbor în Hokkaido pentru vacanța de vară în câteva săptămâni, ea mi-a făcut o programare la un psihiatru de unde puteam să obțin un medicament asemănător.

Am ieșit de la prima și singura consultație psihiatrică din Japonia cu o nouă opinie privind motivul pentru care majoritatea japonezilor refuză să stea de vorbă cu doctorii despre problemele lor emoționale.

— Nu sunteți normală, declară dr. Kamioka.

— Mă scuzați?

Nu-mi venea să cred. Ar fi trebuit să nu-i relatez cazul meu pe de-a-ntregul și să-i cer pur și simplu medicamentele.

— Nu sunteți normală.

— Hmm… chiar așa?

— Problema e că nu sunteți normală.

— Dar e plictisitor să fii normal. Chiar toată lumea e normală?

— Dacă nu ești normal în Japonia, atunci poți să ai multe probleme.

— Prefer să fiu anormală, și nu la fel ca toți acești bărbați robotizați care merg cu trenul în fiecare dimineață.

— Am să vă prescriu Xanax-ul pe care l-ați cerut, dar v-aș recomanda să luați și un medicament numit Tegratol. Tegratol este…

— …Un calmant, l-am întrerupt. O să fiu proastă și plicticoasă. Nu vreau să iau. Mai mult, ultimul meu psihiatru mi-a spus că are prea multe efecte adverse.

— Am paciente străine care iau acest medicament și nu simt nimic anormal. Nu are efecte adverse.

— Ba da, are.

— Aș putea să vă-ntreb de ce-ați dorit să veniți în Japonia dacă aveți atât de multe probleme?

— Dintotdeauna mi-am dorit să vin în Japonia, de când eram copil. Am studiat japoneza cinci ani.

— OK, mai am o singură întrebare, a spus el, ce-ați face dacă șeful dumneavoastră de la școala unde predați acum v-ar spune că trebuie să vă întoarceți în America?

— Nu poate face asta! i-am răspuns, enervată și tulburată. Nu-i stă în putere să mă determine să părăsesc Japonia sau să-mi anuleze viza. Tot ce poate face e să mă dea afară, iar, dacă s-ar întâmpla asta, mi-aș găsi ușor altă slujbă.

— Foarte bine atunci.

Am plecat de la cabinetul lui cu o rețetă și cu o durere de cap. Programarea la psihiatru era marți și eu trebuia să petrec zilele de miercuri și joi într-o tabără estivală de engleză sponsorizată de școala mea.

Vineri dimineața am sosit la serviciu și am ajutat-o pe Ito-san să ducă gunoiul. Aveam ceva să-i spun. Mă săturasem de gazda mea și am întrebat-o pe Ito-san dacă putea să-mi găsească altă locuință până la terminarea contractului. Mi-a spus că mă înțelege și că va aranja totul cât de curând posibil. După aceasta am avut un sentiment de plăcere și de mulțumire pentru înțelegerea dovedită.

Apoi mi-a spus că *Kaichō* (directorul) dorea să stea de vorbă cu mine în acea zi. Avea același zâmbet incert. Nu-l pot numi nici fals, dar nici vesel. Câteva ore mai târziu am intrat liniștită în sala de ședințe, iar acolo stăteau solemn nu numai *Kaichō,* ci și un alt director și un supraveghetor. Scrisoarea era pe masă.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Ito-san.

— Nu am căderea să spun, îmi răspunse.

Eram supărată pe ea. Eram supărată pe toată lumea. Am luat scrisoarea. În mod curios era datată 29 iulie, cu trei zile în urmă.

Stimată Lea Jacobson,

Ni s-a raportat, pentru binele dumneavoastră, de la doctorul spitalului unde ați fost astăzi că, din cauza stării psihice, nu este recomandabil să conduceți mașina și că ar trebui să vă întoarceți să vă odihniți în propria dumneavoastră țară. Doctorul a mai raportat că deja luați medicamente înainte să veniți la Happy Learning English School. *Noi nu aveam cunoștință de acest fapt atunci când v-am angajat.*

Acestea fiind circumstanțele, nu vă putem permite să ne conduceți mașinile. Prin urmare, am ajuns cu tristețe la concluzia că trebuie să încheiem contractul imediat.

Cu stimă,
Kazuhide Fukuda
Director

— Așa ceva, mă străduiam să articulez, așa ceva este ilegal! Cum rămâne cu confidențialitatea? Nu-și dă nimeni seama că e în neregulă?

A urmat o tăcere prelungită.

— Doctorul e un prost! am continuat, pierzându-mi calmul din ce în ce mai mult. S-a supărat pe mine pentru că i-am zis-o! A spus că medicamentele calmante nu au efecte adverse, dar nu-i adevărat!

— El e doctor, iar dumneata nu ești! a spus liniștit și fără grabă Naomi, o altă administratoră. Nu putem face nimic. Dacă se întâmplă ceva când conduci o mașină de-ale noastre, compania noastră plătește.

— Lea, te rog, a spus domnul Fukuda. Am încercat să facem tot ce am putut pentru tine, crede-ne, te rog, semnează în spațiul lăsat liber. Am observat că ai tendința să-ți zgârii mașina.

— Am tendința să-mi zgârii mașina? am izbucnit. Străzile pe care trebuie să conducem sunt late de un metru și jumătate! Nu-mi zgârii

mașina mai mult decât alții!

— Semnează, te rog.

Toți cei din încăpere se uitau fix la mine.

Imediat după ce am semnat, am luat-o la goană din clădire și am alergat pe stradă la vale; voiam să mă calmez în singurătate, însă n-am făcut decât să izbucnesc în plâns.

Există un bine-cunoscut proverb japonez care spune: *Cuiul care iese la suprafață e bătut la loc.* Deoarece japonezii se străduiesc să fie cât de „normali” pot, această zicală este extrem de potrivită pentru modul lor de a gândi. Dar, în timpurile moderne, ea e numai pe jumătate adevărată. Japonezul care nu se conformează este pedepsit într-adevăr, dar străinii care nu se adaptează sunt loviți cu ciocanul și goniți în altă parte. Nu contează unde, numai să fie cât mai departe de Japonia.

Ca să fiu sinceră, conflictul cultural de pe fundalul acestei drame este radical. Pentru o companie japoneză, păstrarea unei armonii superficiale este mai importantă decât cinstea. Așa se explică de ce Ito-san mi-a ascuns informația până când am citit scrisoarea. Pentru străini, dimpotrivă, asemenea circumstanțe par atât de triste fiindcă noi prețuim onestitatea atât de mult.

Mai mult, psihiatrul nu respectase confidențialitatea, care era inerentă în profesia sa de medic. Nu există o trădare mai mare decât să fii rănit de cineva a cărui misiune este să se îngrijească de nevoile tale emoționale. Conform principiilor vestice, asemenea trădare se regăsește în cel mai de jos cerc al *Infernului* lui Dante. Adică psihiatrul o să se prăjească bine laolaltă cu Iuda și Benedict Arnold. Poemul lui Dante ne amintește că trădarea, conform gândirii vestice, este cel mai mare păcat. Mai rău chiar decât omorul.

După ce m-am oprit din plâns, am umblat într-aiurea prin cartierul mărginaș unde se aflau birourile școlii engleze, fără să-mi vină să

cred ce se întâmplase. Gazda mea era pentru respectarea regulilor, așa că în mod sigur o să-mi ceară să plec din casă, date fiind legăturile ei cu școala.

În timp ce cugetam asupra viitorului meu, din ce în ce mai întunecat, doi liceeni în uniformă au trecut pe lângă mine pe stradă.

— *Gaijin ga se ga takai ne,* străinii sunt înalți, nu-i așa? i-a spus unul prietenului său cu o voce puternică și încrezătoare, convins că n-am să înțeleg niciun cuvânt.

Pentru prima oară de când sosisem în Japonia, am lăsat deoparte toate bunele maniere cu care gazda mea se străduise atât de mult să mă familiarizeze:

— *Nihonjin ga manaaga nai ne,* japonezii nu știu să se poarte, am strigat instantaneu, fără să stau pe gânduri.

Băieții care vorbiseră atât de încrezători s-au înroșit și au părut nedumeriți, îndepărtându-se repede. Cuvintele mele conțineau o aluzie înțepătoare deoarece japonezilor le place să se laude cu politețea lor.

În ciuda situației disperate în care mă aflam, m-am simțit ciudat de mulțumită de mine însămi după această întâlnire. Cunoștințele mele atât de bune de limbă japoneză mă uimeau până și pe mine, iar noua mea calitate de a-i șoca pe japonezi era teribil de plăcută. Din acel moment, am știut că n-o să mă întorc acasă în ciuda sfaturilor tuturor celor din preajma mea. De-abia reușisem să vorbesc fluent în japoneză, iar, dacă-mi rezervam un bilet pentru un zbor acasă în acea zi, toate strădaniile mele ar fi fost în zadar.

Tot ce obținusem fusese prin muncă grea. Am absolvit facultatea cu un an înaintea clasei mele. Am sărit practic în primul avion spre Japonia ca să-mi continui studiul limbii japoneze într-un cadru familial, câștigându-mi singură pâinea pentru prima oară. Am respectat Poruncile (cele mai multe dintre ele) și am lucrat cinstit

pentru compania care m-a angajat, pentru ca totul să se termine într-un mod atât de umilitor și demoralizant!

Totuși, deși Japonia îmi poruncea mai mult sau mai puțin „să plec acasă”, răspunsul meu a fost un *nu* puternic și sfidător. *Nimeni, absolut nimeni,* îmi spuneam, *nu mă va obliga să părăsesc această țară înainte să vreau eu.* Venise timpul să dau naibii Poruncile, să-i uit pe toți cei care mă trădaseră și să trăiesc în Japonia în felul *meu.* Nu puteam să-i iert pe domnul Fukuda, pe Ito-san sau pe Naomi indiferent dacă avuseseră sau nu cele mai bune intenții. Ar trebui să se adauge o clauză la clișeul „Intenția contează”: „Nu fi dracului idiot”.

M-am întors la școală și fredonam în timp ce-mi strângeam lucrurile de pe birou. Astfel, le-am dat colegilor mei o nouă dovadă a instabilității mele psihice, dar nimic nu mai conta pentru mine. Încerci o senzație puternică de libertate când lași deoparte mândria, iar în situația mea de atunci, după ce-mi pierdusem orice vanitate, eram copleșită de un sentiment de eliberare. Brusc, mi se deschideau nenumărate posibilități.

După o oră, Naomi și Ito m-au dus cu mașina la gazda mea. Okaasan era acasă, ca întotdeauna, iar domnul Fukuda discutase deja cu ea la telefon despre întreaga situație. La bucătărie, am ajutat-o de formă să pregătească ceaiul pentru oaspeții noștri neașteptați.

— *Shokku*!

Folosi traducerea japoneză a cuvântului englezesc „șoc”, întrebându-se poate dacă de vină era frecvența cu care utilizam inhalatorul pentru astm care mă făcea să mă port *anormal.* Avea o mulțime de asemenea idei originale.

— Nu plec acasă, i-am spus în japoneză, o să-mi găsesc altă slujbă.

— Foarte bine. Părea ușurată că nu doream să cedez. Va trebui să vii și să ne vizitezi des.

Din acel moment, Okaasan și cu mine am încetat să mai fim rivale și am fost obligate să ne unim pentru scopul nostru comun: Ayu n-avea să se bucure la vestea plecării mele.

— Îți amintești de rechinul-balon? m-a întrebat Okaasan cu un zâmbet nesigur.

— Sigur că da, am răspuns cu aceeași expresie îngrijorată.

Iarna trecută Ayu primise un balon în formă de rechin de la o promoție a unui magazin de haine pentru copii. În drum spre stația de autobuz, copilul de cinci ani scăpase din mână balonul umflat cu heliu, iar acesta, firesc, și-a luat zborul. N-am putut face altceva decât să privim neajutorate cum fetița plângea după balonul pierdut.

Dar gazda mea nu se referea exact la acea întâmplare. Ayu avea o memorie excelentă și căuta să-și amintească fiecare detaliu al întâmplării cu rechinul-balon în cele mai nepotrivite momente. Luni de zile, la intervale neregulate, Ayu începea să plângă isteric la cină, în parc sau la grădiniță, pentru că-și aducea brusc aminte că „Rechinul-balon a zburat".

Nedorind să devin un „rechin-balon" uman în viața lui Ayu, i-am spus, când plecam spre aeroport în dimineața următoare, că am să mă întorc să o văd în curând. Okaasan deja încercase să-i explice lui Ayu că, după ce mă voi întoarce din excursie, voi locui în propriul meu apartament pentru că așa făceau surorile mai mari când ajungeau la vârsta mea. Mi-am ținut promisiunea și am continuat să fac vizite familiei pe tot parcursul șederii mele în Japonia.

Hokkaido, mi-am spus în autobuzul care mă ducea la Aeroportul Narita, *n-o să fie atât de sufocant și de torid.* O prietenă fusese amabilă și mă lăsase să-mi depozitez bagajele în plus în garajul mamei ei. Asta până când găseam altă locuință, la întoarcerea din vacanță.

În terminalul aeroportului, în dimineața următoare, am notat în

jurnal că, probabil, n-o să-mi mai fie niciodată frică să zbor. Și nu pentru că era greu să obții Xanax, nici pentru că cineva m-ar fi convins în cele din urmă că e mai probabil să mă înec în cadă decât să mor într-un accident de avion. În viața mea avusesem întotdeauna coșmaruri cu avioane sau alte obiecte mari care se prăbușeau de câte ori mă neliniștеam în legătură cu anumite eșecuri, fie că trebuia să fac pe plac cuiva sau să-mi ating un scop ieșit din comun.

Cum fusesem concediată într-o manieră atât de umilitoare și dramatică, coșmarurile și realitatea se împletiseră. Ca profesoară, încercasem din greu să fiu angajatul model, să le fac tuturor pe plac și să fiu cea mai bună, dar toate ambițiile mele fuseseră distruse. Fusesem dată afară din cauza „stării psihice” anormale.

Asta nu era tot. „Nu cred că-mi va mai fi teamă de avioane”, am scris în jurnal, „fiindcă în ultimele zile m-am prăbușit și am supraviețuit”. De fapt, făcusem mai mult decât să supraviețuiesc: mă eliberasem de slujba care îmi mânca sufletul. Viza mea de lucru era încă valabilă și aveam mulți bani puși deoparte. Puteam să uit tot ce se întâmplase și să-mi iau viața de la capăt. În Tokyo.

Mă voi muta la Tokyo.

7
Orașul aerian

„Tokyo a suferit unul dintre cele mai devastatoare cutremure din timpurile moderne. Pe 1 septembrie 1923, puțin înainte de amiază, orașul a fost lovit de ceea ce a fost numit Marele Cutremur Kanto… Două sute de mii de oameni au murit. De atunci, Tokyo este ciudat de tăcut, așa că presiunea de sub suprafață se adună de optzeci de ani. La un moment dat va izbucni.”

Bill Bryson, *A Short History of Nearly Everything (Despre toate, pe scurt)*

— Urmează stația Shinjuku.

Aceeași voce răsuna în toate vagoanele.

— Legătură cu linia JR Sobu, linia JR Saikyo, linia JR Chuo, linia JR Utsunomiya, linia JR Tokaido, linia JR Negishi, linia JR Shonan-Shinjuku, linia Keio, linia nouă Keio, linia Toei Oedo, linia Odakyu, linia Marunouchi și linia Seibu Shinjuku. Aceasta este linia JR Yamanote, în direcția Shibuya și Shinagawa.

Mă întrebam uneori când mai și respirau vocile înregistrate.

În Tokyo, la începutul secolului XXI, o hartă a căilor ferate din zonă arăta de parcă ar fi fost țesută de un păianjen obsedat de muncă. În oraș, mi-am dat seama că nu mai văzusem nimic asemănător înainte. Majoritatea rețelelor de metrou din lume sunt trasate în linii drepte, nu încrucișate, dar în Tokyo până și culoarea liniilor de metrou era inutilă dat fiind numărul imens de linii întretăiate.

Puteai confunda ușor linia Oedo de culoare roșie cu linia portocaliu-roșiatică Keyo, sau pe oricare dintre ele cu linia roșu-

aprins Marunouchi. Uneori, linia albastră Mita comparată cu linia ușor mai palidă Tozai și linia Nanboku de culoare maronie îi zăpăcea până și pe localnici. Singura constantă în această rețea încâlcită era linia Yamanote. Fiind cel mai aglomerat tren de navetiști din Tokyo, linia JR Yamanote forma o buclă circulară care tăia prin liniile întortocheate de metrou, JR, ca și prin multe alte căi ferate private dimprejurul orașului. Desenată fiind pe toate hărțile de navetiști ca un cerc perfect, linia JR Yamanote traversa sau înconjura cele mai importante puncte ale metropolei.

Privind în urmă, presupun că Yamanote nu ar fi putut închipui un adevărat cerc geometric la o asemenea scară; totuși, cetățenii din Tokyo așa își imaginau liniile în timp ce-și croiau drum prin oraș. Ca și limba lungă a ceasului, îți lua aproape o oră să parcurgi tot cercul. Din cauza numărului mare de oameni care intrau și ieșeau permanent din vagoane, trenurile soseau la fiecare minut în orele de vârf.

Din fericire, prima mea locuință din Tokyo se afla aproape de Yamanote. Din nenorocire însă, gara cea mai apropiată era Shinjuku: cea mai mare și mai aglomerată gară din lume. La ora de vârf, în fiecare zi, aproape două milioane de oameni se înghesuiau permanent aici. Să te întâlnești cu cineva în gara Shinjuku este imposibil dacă nu folosești un mobil pentru a-l suna pe cel care poate se află la doi metri în fața ta. Mulțimile te pot orbi.

Chiar și după ce am locuit mulți ani în cartierul Shinjuku, nu puteam să-mi găsesc drumul de la ieșirea de vest la ieșirea de est fără să fiu dezorientată sau să mă pierd de-a binelea. Partea de vest, cu străzile largi, magazinele scumpe, zgârie-norii și birourile cochete, era total diferită de partea de est, cu aleile sale înguste pline de baruri și sex-cluburi faimoase pentru violența mafiei locale. Între cele două lumi se întindeau străzi în diagonală care nu puteau fi descrise cu

ușurință, ceea ce făcea orientarea și mai dificilă.

Prima mea casă gaijin se afla la o distanță de zece minute de mers în afara zonei de est Shinjuku. E destul de greu pentru un străin să găsească un apartament drăguț în Tokyo. Mai exact, străinilor din Japonia nu li se permite să cumpere în rate mai multe apartamente, așa că, de obicei, aceștia locuiesc împreună în case speciale. Astfel, a apărut casa gaijin, tipică pentru cei cu venituri mici. M-am bucurat să am propria mea cameră într-o casă gaijin, chiar dacă era de mărimea unei cămări.

Nimeni nu locuiește o perioadă lungă într-o casă gaijin. Cât am stat acolo, aspectul casei se schimba în fiecare lună, odată cu venirea și plecarea chiriașilor. Locatarii se schimbau, doar decorul rămânea la fel. Totuși, în general, consideram că localnicii din casa gaijin erau cel mai interesant grup în care intrasem de când venisem în insulă. Simțeam că puteam să mă amestec cu ei, atâta cât mă pot potrivi undeva.

Vecinii mei și cu mine proveneam din diferite părți ale lumii, dar resentimentul comun față de Japonia ne apropia.

— Cred că traducerea literală a cuvântului „gaijin”, îmi spunea Mariano, ar trebui să fie „străine, pleacă acasă”.

El era în Japonia de numai două săptămâni și deja îi era dor de Argentina. Kelly, un francez care venise aici ca să fie cu prietena lui japoneză, era pierdut tot timpul. A ajuns să blesteme zi de zi sistemul de transport complicat și indescifrabil. Paul, un britanic care preda engleza pentru Corporația Nova, locuise în acea casă mai mult decât oricine. Pe vremea aceea, Nova era celebră pentru că-și epuiza prin muncă angajații străini. Am încercat mereu să-l conving că, dacă tot venea acasă de la serviciu seara gândindu-se „OK, sunt gata să mor acum”, era timpul să schimbe ceva. Carla era italiancă și se plângea

adesea de incompetența patronului ei.

— La naiba, spunea ea cu accentul ei puternic, dar încrezător, cred că se droghează sau mai știu eu ce. La naiba!

Era amuzant să vorbim și despre cutremure.

— Dacă vine unul mare, așa cum se spune, ne-a luat dracu'! Când i-am spus că vreau să mă pregătesc pentru asemenea situație de urgență strângând apă în sticle și având o trusă de prim-ajutor în cameră, mi-a spus că ar fi mai bine să-mi fac o asigurare de viață.

— Clădirea asta e făcută din hârtie! La naiba!

Carl avea dreptate, clădirea chiar părea făcută din hârtie. Străinii sunt adesea uimiți de cât de repede apar și se dezvoltă clădiri și cartiere întregi în Japonia. Avem tendința să credem că japonezii au un talent înnăscut pentru construcțiile rapide. Dacă petreci iarna aici, îți dai seama că de fapt clădirile apar atât de repede pentru că sunt construite ieftin și nu au niciun fel de izolare.

Nu era plăcut să-mi simt apartamentul de la etajul trei legănându-se în vânt. Presimțeam că edificiul putea oricând să fie distrus de următorul cutremur puternic, de bomba atomică, de tsunami sau de vulcan. OK, poate nu de un vulcan fiindcă muntele Fuji a erupt ultima oară în 1707, dar adevărul e că durata de viață a unei clădiri obișnuite în Japonia este destul de scurtă.

Singurul punct vulnerabil al capitalei japoneze, cutremurele devastatoare, provoacă mari îngrijorări. De când a fost fondată capitala japoneză Edo în 1603 (fiind denumită Tokyo după restaurația dinastiei Meiji din 1868) au avut loc mai multe cutremure violente – cu magnitudini mai mari de 7 grade – care au afectat capitala în mod direct în anii 1615, 1649, 1703, 1855 și 1923.

Este îndeajuns să menționez că șogunatul Tokugawa, după ce a câștigat mai multe războaie contra marilor feudali și a reușit să unească întreaga Japonie sub conducerea sa, a ales drept capitală o

capcană seismică foarte periculoasă. Construită la intersecția dintre falia Pacificului, falia eurasiatică și falia Filipinelor, zona metropolitană Tokyo a fost mereu expusă evenimentelor seismice, precum cutremurele, lichefierile, alunecările de teren, tsunami-urile și incendiile.

În timpul lichefierii, un proces catastrofal specific regiunii, stânca de sub orașul Tokyo se va topi din cauza coliziunilor subterane puternice. Fundația orașului va deveni lichidă. În același timp, verile toride ale capitalei și vânturile puternice din cursul anului facilitează răspândirea incendiilor cauzate de scurgerile de gaz de după cutremure și de explozii.

În timpul marelui cutremur Kanto din 1923 (numit în japoneză *kanto daishinsai* sau marele dezastru Kanto), de pildă, șocurile inițiale au fost atât de violente, încât seismografele de la Agenția Centrală de Meteorologie nu au mai făcut față, 70 până la 80 la sută din oraș a ars din temelii și 200 000 de oameni au pierit. Un ziarist și scriitor american a numit acest cataclism „probabil cea mai mare calamitate naturală din lunga și nefericita istorie a rasei umane”.

Nu este exagerat să spui că acest megaoraș cosmopolit se așteaptă la un eveniment seismic de proporții apocaliptice. Din 1920, populația din Tokyo a crescut de la două milioane de oameni la douăsprezece milioane până la sfârșitul celui de-al doilea mileniu. Între timp, cum memoria culturală a slăbit, s-au relaxat reglementările legate de construcțiile înalte în cele mai aglomerate zone ale orașului.

Regiuni care odată aveau lacuri sau parcuri s-au umplut de zgârie-nori. Aceste edificii impunătoare de oțel și sticlă, cu stâlpii și fundațiile care atenuează șocurile, sunt imune la cutremure. Dar așa erau și multe dintre clădirile care s-au prăbușit în orașul învecinat Kobe cu un deceniu în urmă.

Adevărul e că fascinația mea pentru orașul Tokyo se datorează experienței proprii. În măsura în care o persoană se poate lega de un oraș, am simțit imediat și încă mai simt o legătură foarte strânsă cu Tokyo. Îmi place să citesc despre istoria orașului pentru că mă impresionează rezistența lui, refuzul lui de a fi distrus și chiar mândria lui de neînfrânt.

Există un celebru proverb japonez care spune *„Nana korobi ya oki”* și care s-ar traduce cam așa: „Cazi de șapte ori, dar te ridici a opta oară”. Îmi aduce aminte de un mesaj pe e-mail trimis unei vechi prietene de facultate ca s-o anunț că tocmai fusesem dată afară din postul de profesoară deoarece eram „instabilă psihic”, dar că încă nu intenționam să mă întorc în America. „Nu-ți face griji în legătură cu mine”, am îndemnat-o, „o să-mi revin”. Așa voi face.

Tokyo m-a ajutat foarte mult să-mi „revin”. La urma urmelor, orașul a fost complet distrus de două ori în secolul trecut, o dată în timpul marelui cutremur Kanto și o dată în 1945, când clădirile de lemn și hârtie au fost nimicite de bombe incendiare. În ambele cazuri însă, Tokyo a început să se refacă imediat după ce a fost distrus. Deoarece este posibil să se producă un nou cutremur catastrofal, cetățenii din Tokyo sunt un exemplu pentru noi ceilalți datorită voinței neclintite de a găsi frumusețea în efemeritatea naturii și datorită rezistenței lor în fața terorii amenințătoare. Astfel, având orașul Tokyo ca sursă de inspirație, mi-am refăcut viața. Totuși, nu înseamnă că situația mea nu era încă precară.

Am auzit prima oară despre posibilitatea de a deveni hostesă de bar de la vecina mea Carla.

— Ești genul, mi-a spus ea inocent. Ar trebui să încerci la barurile din Roppongi.

Datoria unei hostese, după cum mi s-a explicat, este să-i facă pe bărbați să se simtă bine, să-i măgulească și să bea alcool. La început

am crezut că glumește. Ce nebun m-ar plăti treizeci de dolari pe oră ca să stau cu el, să beau și să fac karaoke și să-mi mai dea și bonusuri dacă beau mult?

Totuși, când am deschis o ediție din *Anunțul din Tokyo*, o revistă de publicitate în limba engleză pe care mi-a dat-o Carla, am descoperit spre surprinderea mea că erau mulți asemenea nebuni în oraș.

— Dacă-ți place să bei e perfect pentru tine, m-a sfătuit o prietenă a ei. Japonezii plătesc ca să arăți cochet și să-i convingi pe clienți să-și cumpere băuturi scumpe.

Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că, în comparație cu predatul englezei, aș putea câștiga mai mulți bani ca hostesă. Totodată, aș putea să scap de mediul conservator care mă sufocase la fostul loc de muncă.

— Ei bine, îmi place să beau, le-am asigurat eu.

8
Ukiyo: *o scurtă istorie*

„Să trăiești doar în prezent, să te bucuri de lună, zăpadă, cireșii înfloriți și frunzele de arțar; să cânți, să-ți placă sake, femeile și poezia, să te lași purtat de curent, vesel și fără de griji, ca un ulcior plutind pe râu."

Ryoi Asai, *Tales of the Floating World*
(Povești din lumea plutitoare)

Ar fi nepotrivit să descriu trecerea mea în lumea hosteselor de bar fără să mărturisesc cât de pasionată am fost mereu de conceptul pur japonez al „lumii plutitoare". De fapt, în studenție, studiasem cu mult interes acest aspect al culturii japoneze.

Pe timpul zilei, visul japonezului modern este să aibă o slujbă sigură. Ca un ecou îndepărtat al visului american de îmbogățire, salariatul tipic japonez (sau *sararimari)* aspiră să fie angajat la o companie de succes de îndată ce termină facultatea și să lucreze șaizeci de ore pe săptămână în aceeași funcție sigură – întreținându-și familia și contribuind la dezvoltarea economică a țării – până iese la pensie. Dintr-o perspectivă orientală, acesta e un scop nobil și în multe privințe întru totul altruist.

Cu toate acestea, până și cel mai sârguincios dintre salariați mai obosește. Astfel, când soarele apune în fiecare seară deasupra orașului, cultura rigidă din timpul zilei din Tokyo se schimbă radical, dând naștere la vise colective și fantezii concentrate asupra mulțumirii personale și a unui catarsis general al funcționarilor suprasolicitați. Iluziile de stabilitate dispar și lasă loc unei culturi a plăcerii extrem de diferite, cunoscută sub denumirea de „lume

plutitoare”, *ukiyo* în japoneză.

Cuvântul *ukiyo* era la origine un termen buddhist care însemna „această lume a durerii”. A evoluat în „această lume efemeră și nesigură” și a devenit în cele din urmă „această lume plutitoare, pieritoare”. Lumea plutitoare, pieritoare era un cartier al distracției, unde fericirea era strâns legată de clipa trecătoare, iar împlinirea dorinței trecea înaintea devoțiunii.

Vechile cartiere rău famate din Tokyo, adică Yoshiwara sau cartierul plăcerii, erau zone împrejmuite, teritorii unde zburda imaginația colectivă. Cartierul adăpostea trei teatre kabuki, nenumărate ceainării frecventate de gheișe, baruri pline ochi cu hostese japoneze, parodii teatrale ale aristocrației feudale și mii de prostituate cu autorizație.

Istoricii de artă consideră afișele care descriau și proveneau din aceste cartiere drept o mișcare importantă a tipăriturilor în istoria artei și o dovadă însemnată a transformării culturale. Aceste tipărituri, numite *ukiyo-e* sau „imagini ale lumii plutitoare”, prezintă de obicei minuni naturale precum cele *36 de tablouri ale muntelui Fuji* realizate de Hokusai sau spectacole pornografice, cu manualele de sex care sunt gravurile pe lemn numite *shunga* și care au apărut în ciuda normelor restrictive de comportament sexual din acea vreme.

Temele variate specifice acestor *ukiyo-e* ne reamintesc că Japonia a fost întotdeauna o țară a extremelor, un contrast reflectat destul de evident în natură. Faimosul munte Fuji, care se înalță la peste 3 700 de metri, se află la numai o sută de mile depărtare de abisul Tuscarora, care coboară la mai bine de 8 500 de metri sub nivelul oceanului. Relieful muntos al Japoniei este de natură vulcanică activă și zeci de taifunuri mătură arhipelagul în fiecare toamnă. Mai mult, țara depășește restul lumii în ceea ce privește activitatea seismică imprevizibilă care a transformat și va mai transforma orașele

moderne în grămezi de moloz. Din această perspectivă, venerația lumii plutitoare față de efemeritate se datorează poate geografiei dezastruoase a arhipelagului japonez.

De-a lungul istoriei, Tokyo a fost întotdeauna un oraș expus incendiilor. Cineva spunea despre el că e construit din „cutii de iască ce nu puteau fi mai inflamabile de-ar fi fost făcute special ca să ardă". În zilele lui de glorie, cartierul Yoshiwara era cel mai expus întrucât prevalau clădirile de lemn înghesuite unele în altele. Istoricii arată că vechiul Edo se mândrea tare cu incendiile sale, pe care oamenii de rând le admirau pentru aspectul lor estetic, poreclindu-le *„Edo no hand"* sau „florile din Edo".

Denumirea pare să sugereze o înțelegere aparte a frumuseții estetice în dezastrul cumplit de altfel. O expresie asemănătoare, *baa no hana* sau *florile de noapte,* se referă la alt element de bază al culturii *ukiyo:* hostesele din cluburile de noapte, care s-au bucurat de un loc privilegiat în cultura *ukiyo* încă de la apariția ei. Poate că atât incendiile mistuitoare, cât și hostesele de bar sunt comparate cu florile pentru că exprimă o anumită frumusețe efemeră, care trebuie admirată înainte să pălească. La fel ca *edo no hana, baa no hana* poate fi o forță distructivă dacă te apropii prea mult de ea.

Din cauza catastrofelor cauzate de cutremurul din 1923 și de bombardamentul din 1945 în Yoshiwara, lumea plutitoare s-a fărâmițat încetul cu încetul, localizându-se în alte zone ale orașului – mai ales Roppongi, Asakusa, Kinshichō, Kabukichō și Ginza – ca un val de fum infernal.

Orașul Tokyo postbelic a moștenit dihotomia plăceri-afaceri care caracterizează trecutul națiunii și mulți oameni de afaceri japonezi încă reușesc să se distreze pe măsura muncii grele pe care o fac. Aceasta contribuie la o și mai profitabilă industrie a plăcerilor, cunoscută ca *mizu shobai,* adică afacerea plăcerilor efemere.

În lumea plutitoare, omul de afaceri, care este de obicei auster, are la îndemână mai multe variante când străzile din diferite cartiere se transformă în limanuri ciudat de familiare ale plăcerii trecătoare, populate de femei extrem de prietenoase.

O ierarhie a acestei *mizu shobai* pornește de la nivelul inferior: acele clădiri unde majoritatea serviciilor sexuale sunt oferite pentru bani puțini, înaintând către localurile de elită – unde doar câteva servicii sexuale sunt oferite pentru sume dintre cele mai mari. Cel mai sofisticat nivel al industriei sexului din Tokyo nu are de-a face cu sexul. Promovează în schimb simplitatea, stilul, eleganța, rafinamentul, autenticitatea și romantismul.

În vârful ierarhiei *mizu shobai* există două categorii de femei: gheișa tradițională și mai moderna hostesă de bar. În timp ce gheișa continuă să domine lumea plutitoare din capitala culturală Kyoto, Tokyo este din ce în ce mai cucerit de hostesele din cluburile de noapte, care sunt mai potrivite cu mediul postmetropolitan și în rapidă dezvoltare al capitalei.

9

Turul cartierului Roppongi

Roppongi, „cartierul cu lampioane roșii pentru străini”, este un fenomen postbelic caracteristic în Tokyo. După ce regiunea a fost făcută una cu pământul de bombardamentele din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, se spune că Roppongi a reînviat în jurul pizzeriei unui gangster italiano-american, care ajunsese în Tokyo odată cu forțele de ocupație și care s-a hotărât să rămână după plecarea lui MacArthur. Intenționa să pună la punct yakuza postbelică sau mafia japoneză.

Nu există nimic autentic japonez în Roppongi, tot așa cum nu se întâmplă nimic neobișnuit pe timpul zilei în acest cartier rău famat. Noaptea însă se umple de lume, mai ales străini beți și japoneze care caută să întâlnească bărbați străini pentru a-și îmbunătăți engleza, pentru a gusta „carne albă” sau, cel mai probabil, amândouă la un loc.

În consecință, Roppongi este o amestecătură de culturi. Cu toate acestea, n-ai să vezi aici tipurile de exponate pe care le vezi de regulă la o expoziție universală.

Auzisem cuvântul „Roppongi” pomenit de foștii mei colegi din Yokohama care povesteau anecdote desfrânate din învecinatul Tokyo, dar nu am ieșit niciodată din gară până în noaptea când am apărut cu părul frumos aranjat, machiată și îmbrăcată în rochie, ca să-mi găsesc o slujbă.

Tipul de la „One Eyed Zacks”, cel mai mare cabaret și club de hostese din Roppongi, mi-a dat întâlnire în seara următoare la Roppongi Doori, în fața gării, la ieșirea A10. La începutul săptămânii

îi trimisesem un mesaj pe e-mail, la care erau atașate o poză cu chipul meu și încă una cu mine pe de-a-ntregul. Am vorbit și la telefon, iar omul mi-a spus să mă pregătesc pentru întâlnirea cu directorul de la „One Eyed Zacks" și să-mi aleg cu grijă hainele și machiajul, deoarece urma să fiu cântărită în mare parte după înfățișare.

Inițial am fost surprinsă de cererea sa, începeam să pricep în ce anume mă bag. Apoi însă mă întrebam dacă nu la fel mă pregăteam mereu pentru interviuri sau când ieșeam din casă. Credeam cu tărie că majoritatea oamenilor mă judecă după înfățișare, cel puțin la început, chiar dacă nu recunoșteam acest lucru foarte des. Tipul eliminase din start neghiobia asta și mersese drept la țintă.

Când am ajuns în fața intrării el încă nu sosise. Trebuia să fac ceva cu mâinile, așa că am scos o țigară. Între timp, un alt bărbat m-a bătut pe umăr și mi-a spus că știe un bar nemaipomenit în josul străzii, unde era nevoie de o hostesă ca mine.

Cât pe ce să-i spun că urma să mă întâlnesc cu cineva pentru un interviu când tipul meu a apărut în spatele lui. Mi-a fost teamă o clipă că se va stârni scandalul, dar frica mi s-a risipit când unul dintre ei l-a salutat pe celălalt, iar cei doi și-au strâns mâinile în acel mod secret pe care toți băieții par să-l știe din născare.

S-a dovedit că erau prieteni, iar cel de-al doilea tip aranjase să ne întâlnim în față la „One Eyed Zacks" după încheierea primului interviu.

M-am așezat împreună cu patronul barului la una dintre mesele înalte și rotunde, pentru două persoane, din jurul scenei de cabaret din „One Eyed Zacks". Totul era colorat în roșu – covoarele, perdelele, scaunele din piele, rochiile celorlalte femei care începeau să intre și să se așeze la mese în așteptarea primilor clienți din seara aceea, totul era cufundat într-o mare de simboluri ce puteau să stârnească pasiunea până și în cea mai placidă persoană.

Primul meu interviu nu a decurs bine. Patronul nu a fost atât de impresionat pe cât speram când îi spusesem încrezătoare că pot conversa în engleză, japoneză, franceză și spaniolă.

— Clientela pe care o avem aici, îmi răspunse el, nu-ți cere să vorbești atât de multe limbi. De obicei oamenii vin aici să vorbească în engleză. Ești americancă, așa că, dacă nu vorbești engleza, o să încurci pe toată lumea.

— A, OK, a fost tot ce am putut să-i răspund patronului de la „One Eyed Zacks”. Mai cunoașteți și alte cluburi unde aș putea vorbi mai multe limbi ca să-i distrez pe bărbați?

— Poți să încerci la cluburile de elită din Ginza sau Akasaka, îmi zise el, referindu-se la diferite zone din Tokyo.

— Dar Kabukichō? am stricat eu o întrebare, atât de naivă, încât mi-e ciudă când îmi amintesc de ea.

— Americancele nu lucrează în Kabukichō, mi-a răspuns scurt patronul.

După interviu, cineva îl anunțase probabil pe cel de-al doilea tip că plecam, fiindcă a ajuns la parterul clădirii în câteva secunde. Totul părea că se leagă; modul în care fiecare om din zonă se cunoștea cu fiecare era aproape înspăimântător.

— Așa deci, cum te numești? m-a întrebat japonezul în engleză, limbă pe care a abandonat-o repede după ce i-am răspuns în japoneză.

— Daisy, i-am răspuns, dându-i numele câinelui meu, un tibetan nevrotic, dar adorabil, pe care îl lăsasem cu părinții mei în Long Island înainte să traversez Pacificul. Dumneavoastră?

— Hiroki.

— Pentru cine lucrați? l-am întrebat direct, știind foarte bine că mulți agenți de hostese de bar sunt membri sau simpatizând ai yakuzei. Nu a fost poate cea mai isteață mișcare din partea mea, dar

băusem câteva pahare de tequila înainte să plec de acasă în acea seară.

— Lucrez pentru fetele drăguțe, se ținu el tare.

Dacă era yakuza, m-am gândit eu, atunci făcea parte din nivelurile inferioare, încă mai avea degetele mici de la mâini, nu avea pe corp tatuaje vizibile specifice mafiei și era destul de tânăr.

— Desigur, i-am rânjit sarcastic.

Când am intrat într-un club cu nume ridicol, ca mai toate, „Primarul Venus", Mama-san ne-a ieșit în întâmpinare pe coridor. Era o femeie înaltă, blondă, grotesc de slabă, care avea peste treizeci de ani. Cu toate acestea, Mama-san reușesc de obicei să pară cu zece până la cincisprezece ani mai tinere decât sunt, în principal pentru că au resurse financiare pentru chirurgie plastică, o practică destul de răspândită: aceste femei conduc afaceri care pun în valoare, înainte de toate, frumusețea fizică.

— Ai tatuaje? m-a întrebat femeia în timp ce mă măsura din cap până în picioare.

— Nu, am răspuns zâmbind, lăsându-mi șalul să alunece de pe umeri și întorcându-mă pentru inspecție. Începeam să joc rolul de marfă.

— Ai vreo slujbă pe timpul zilei?

Accentul femeii era fie australian, fie britanic; mai târziu în cariera mea de hostesă, am învățat să fac diferența dintre cele două.

— Predau engleza, am mințit, nedorind să arăt că sunt complet la discreția ei. Aș dori să lucrez part-time, noaptea.

— Îmi pare rău, spuse ea rece, cu aceeași expresie împietrită care nu se schimbase de când ne întâlniserăm. Nu angajez pe nimeni acum.

Împreună cu Hiroki am făcut cale-ntoarsă și-am ieșit din clădire.

— Dacă nu angaja pe nimeni, am întrebat cu naivitate, de ce m-a

mai întrebat dacă am tatuaje?

Mergeam în urma lui prin intersecția aglomerată, iar tăcerea care s-a lăsat între noi în următoarele clipe era apăsătoare.

— La etajul patru din clădirea asta mai e un club, o să te duc acolo. Mama-san de aici e japoneză.

Hiroki arătă spre o reclamă din neon pe care scria „Clubul păpușilor”. Îmi ignorase complet întrebarea.

— E cumsecade? am întrebat în timp ce intram în clădire.

— Pui prea multe întrebări, îmi răspunse Hiroki cu un zâmbet viclean, apăsând butonul cu numărul patru din lift.

— O americancă? se holbă Mama-san.

Am descoperit mai târziu că atitudinea ei se datora faptului că foarte puține americance practicau această meserie.

— Vino să stai jos aici. Eu mă întorc imediat. Ești atât de frumușică.

Vorbea engleza cu un zâmbet prietenos pe chip. Mama-san japoneză arăta cu zece sau douăzeci de ani mai în vârstă decât Mama-san pe care o întâlnisem cu câteva minute în urmă, ceea ce însemna că japoneza avea cam șaizeci în anii unei Mama-san.

Clubul era gol, cu excepția câtorva hostese blonde, toate îmbrăcate în rochii roșii, care stăteau la o masă la vreo cinci metri mai încolo. Cele trei femei se holbau la mine și la Hiroki fără jenă. Am știut că nu eram bine-venită printre ele.

Hiroki și cu mine am așteptat tăcuți cam cinci minute. Mama-san nu se mai întorcea. În cele din urmă a apărut un chelner din încăperea din spate să ne spună exact ce auzisem și la „Primarul Venus”.

— Îmi pare rău, dar nu angajăm pe nimeni acum.

La întoarcere eram prea tulburată să-i mai pun întrebări lui Hiroki, lucru ce i-a fost pe plac.

— Nu-ți face griji, mă încuraja Hiroki, adoptând un ton mai prietenos cu mine. Mai știu multe cluburi unde poți să-ți cauți de

lucru.

Am tăcut.

— Cred c-o să fii o hostesă foarte bună, a continuat Hiroki pe același ton.

— De ce spui asta?

— Ești foarte frumușică și veselă. Clienții vor fi încântați să stea de vorbă cu tine, îmi răspunse el. De asemenea, vorbești bine japoneza, așa că ești foarte amuzantă.

Urma să-l întreb ce era atât de amuzant în vorbitul limbilor străine, când i-a sunat mobilul, pe melodia *Evoluție* a artistului pop japonez Ayumi Hamasaki.

— *Hai… hai… hai… wakarimashita,* i-a spus Hiroki interlocutorului pe un ton supus, exprimându-și acordul cu cel de la capătul celălalt al firului. Trebuie să plec acum, mi-a spus punându-și mobilul la loc în buzunar. Dacă mă aștepți aici, mă pot întoarce mai târziu în noaptea asta și am să-ți arăt mai multe baruri.

— Unde să aștept? am întrebat, neliniștită că eram lăsată singură în cartierul roșu.

— De ce nu te plimbi puțin ca să te familiarizezi cu zona? a făcut el, arătându-mi un șir de baruri dincolo de intersecția Roppongi.

— Când te întorci?

— În jur de douăsprezece și jumătate, mi-a răspuns Hiroki, după o clipă.

— Dar acum e de-abia nouă și-un sfert! am protestat.

— Preferi să nu mă mai întorc?

— N-o să mai fiu pe-aici, am oftat, dar mulțumesc oricum.

Și eu, și Hiroki am făcut o plecăciune, iar bărbatul s-a întors și a dispărut în mulțime. Nu l-am mai văzut niciodată.

10

Propaganda

După ce am fost dată afară din „Clubul Păpușilor” și părăsită de misteriosul Hiroki-san, încrederea mi-a fost serios zdruncinată. Dar noaptea încă nu se terminase. Singură fiind, în cea mai aglomerată intersecție din cartier, am văzut un afiș mare care făcea reclamă unui club de noapte, „Barul Propaganda”. Am traversat strada ca să aflu mai multe.

Deasupra intersecției Roppongi era o imagine mărită a idolului american Rosie Musculoasa, care-și sufleca mânecile și-și arăta bicepșii sub sloganul bine-cunoscut: „We can do it”, „Putem reuși”. Era una dintre cele mai puternice imagini care domina intersecția Roppongi.

— Ce-o fi o fi, mi-am șoptit în timp ce treceam strada, conștientă de prezența dominatoare a lui Rosie.

Am intrat în clădirea mare care adăpostea „Barul Propaganda”, luând cu mine un exemplar din *Anunțul din Tokyo* de pe un stand de reviste de lângă intrare. Speram să găsesc un bar unde să pot sta jos, să beau ceva rece și să-mi evaluez posibilitățile de angajare.

Mi-am băgat capul în „Propaganda”, ca și în alte baruri din clădirea învecinată, dar nimic nu părea promițător pentru mine, care nu doream să fiu deranjată de străini.

Pe când mă apropiam de scară ca să explorez subsolul clădirii, am văzut un semn cu numele „Lămâia” și o săgeată care arăta în jos. La jumătatea scărilor se putea auzi o variantă karaoke oribilă a melodiei „Ai shiteru” cântată de interpretul japonez de balade Mika Nakashima.

— Salut! m-au întâmpinat doi bărbați mătăhăloși.

— Doamnele beau gratis toată noaptea, scumpo, hai înăuntru! mi s-a adresat unul dintre ei întinzând mâna să mă atragă în club.

Am vorbit cu ei preț de câteva clipe, apoi m-am hotărât să-i urmez în „Lămâia" și să mă răsfăț cu ceva de băut gratis. Bărbații s-au recomandat: unul era din Ghana, celălalt din Nigeria.

Am fost surprinsă să constat că „Lămâia" era goală, cu excepția a doi oameni de afaceri japonezi într-un colț. Unul tocmai terminase de cântat balada „Ai shiteru", iar o chelneriță îmbrăcată neglijent, cu păr lung și castaniu, îl aplauda entuziasmată.

— Ce vrei să bei? m-a întrebat chelnerița singuratică.

— Ce ai bun?

Tânăra mi-a spus că o cheamă Eva și că era din Ierusalim. Stăteam de vorbă amical, comparând luminile strălucitoare și mulțimea din Tokyo cu orașele noastre natale.

— Ce înseamnă „Ai shiteru" în engleză? am întrebat-o, referindu-mă la refrenul ultimei melodii pe care o cântase clientul ei.

— Cred că înseamnă „Te iubesc", mi-a răspuns Eva, dar nu știu prea bine japoneza.

— Da, așa e. Mulțumesc.

Era foarte ciudat că nu învățasem niciodată cum se spune „Te iubesc" în cei șase ani de studiu al japonezei. Aceasta se datora pur și simplu faptului că nimeni nu rostise vreodată „Ai shiteru" în mediile în care mă aflasem înainte. Japoneza pune mult accent pe context. Cuvintele trebuie alese cu grijă în funcție de locul unde te afli sau de interlocutor. Dacă nu ești vorbitor nativ, acest aspect al limbii și culturii poate fi copleșitor uneori.

Deodată, Eva a fost cuprinsă de panică. Când m-am întors și i-am văzut pe cei doi bărbați din colț strângându-și șervetele și punându-și hainele cu intenția evidentă de a părăsi clubul, am înțeles ce o neliniștea.

— Vă rog, vă rog, nu plecați, îi ruga Eva, să mai bem ceva împreună.

— Da, nu plecați, de-abia am început să ne simțim bine, i-am ținut eu isonul.

Nu prea aveam altceva de făcut în seara aceea, așa că puteam s-o ajut pe noua mea prietenă: primea, se pare, procent din câștiguri, iar barul era gol.

— Speram că o să ne invitați să bem ceva cu voi.

Deja vorbeam un amestec de japoneză și engleză, cum eram aproape beată.

Chiar dacă nu mai puteam discuta între noi, fiindcă eram cu clienții, expresia feței Evei mi-a arătat cât de recunoscătoare era pentru ajutorul meu.

— OK, atunci ce-ați dori să beți? ne-a întrebat cel mai în vârstă dintre oamenii de afaceri.

Eva mi-a șoptit „șampanie”, din spatele lui.

— Șampanie! am anunțat într-un gest de solidaritate feminină.

— Bem o sticlă de Dom Pérignon?

Eva mai degrabă îi informa decât îi întreba pe clienți. „Lămâia” nu era un bar de hostese propriu-zis, dar chelneriță era plătită în funcție de consumație. Când Eva s-a întors la masă cu sticla de șampanie și patru pahare, avea și o acadea mare în mână. Ea și unul dintre afaceriști au mâncat-o împreună. Acadeaua era înmuiată în paharele de șampanie, după care era lăsată să se topească în gură. Puterea absolută a sugestiei rafinate este mult mai bine înțeleasă și apreciată în Orient decât în Occident.

— Numele meu este Tadashi, mi-a zis celălalt bărbat, dar poți să-mi spui Tada-chan.

Sufixul „chan” este un diminutiv mai puțin politicos al lui „san”. De fapt, îmi cerea să-i spun la fel ca unui copil mic sau unui animal

îndrăgit.

Bărbatului mai în vârstă îi plăcea să fie tratat ca un copil. După un pic de conversație, m-a rugat să-l învăț puțină engleză în același fel în care îi învățam pe elevii mei la școală. Arăta ca un tâmpit cântând „Twinkle Twinkle Little Star" împreună cu mine, dând din mâini și toate cele, dar mi-am dat seama că, de vreme ce ne plătea băutura, avea dreptul nescris să se poarte ca un idiot și nu era nicio problemă.

Avea capul roșu ca un măr, care nu se potrivea deloc cu restul corpului. Era o specie cu totul nouă de japonez aceasta pe care o întâlneam. Nu semăna deloc cu tatăl lui Ayu, ale cărui trăsături principale erau absența și incapacitatea de a spune ceva. Nu semăna nici cu șeful meu scorțos de la școala de engleză, nici cu psihiatrul nebun care încercase să mă scoată din țară pe motiv de tupeu.

Mai târziu totuși, urma să-mi dau seama că toți trei s-ar fi comportat la fel dacă ar fi fost puși în situații similare. Salariatul tipic muncește, se amuză, dar nimic mai mult. Nu există nicio stare intermediară între cele două.

— O, ce dansator priceput, a spus Eva, făcându-mi cu ochiul când bărbatul a privit în altă parte.

Am hotărât că-mi plăcea de Eva.

— De ce nu cânți o melodie pe care să pot dansa? mi-a cerut Tada-chan.

— OK, am fost de acord, și am introdus câteva cântece vechi ale Madonnei în mașina karaoke. Nu era foarte plăcut pentru mine să fac karaoke după cântece de Madonna când băusem șampanie. Fiind însă un produs al anilor '80, femeia mă electriza. După ce am cântat „Like a Virgin" și „Like a Prayer", noul meu prieten Tadashi era și mai copleșit.

— Ce înseamnă „like a"? m-a întrebat Tada-chan.

Japonezii se descurcă mult mai bine cu vocabularul englez decât

cu gramatica, și aceasta pentru că structurile gramaticale englezești și japoneze sunt total diferite și nu seamănă deloc dacă le iei prin comparație.

— Înseamnă rugăciune „mitai” sau fecioară „mitai”, îi explicam eu.

Cel mai simplu mod în japoneză să descrii ceva care seamănă cu altceva este să adaugi structura gramaticală *mitai* la substantivul care este imitat. În mod ciudat, cuvântul *mitai* este același cu verbul conjugat „doresc să văd”. Fraza se potrivește pentru că oamenii deseori înțeleg ce vor atunci când fac comparații. De-a lungul studiilor mele, am descoperit că și cele mai banale expresii din limba japoneză sună extrem de poetic pentru un vorbitor străin.

Când Dom Pérignon s-a terminat, am hotărât că trebuia să prind ultimul tren spre casa mea gaijin cât încă mai puteam să merg drept pe stradă. M-am scuzat politicos, m-am plecat adânc în fața clienților și le-am mulțumit pentru seara agreabilă. Eva m-a condus la ușă.

— Mulțumesc foarte mult că m-ai ajutat, mi-a spus când ne luam la revedere. Întoarce-te de câte ori dorești și o să-ți fac rost mereu de băutură gratis!

— N-ai pentru ce, i-am răspuns cu sinceritate, a fost o experiență foarte interesantă pentru mine. În plus, am continuat după o mică pauză, noi, fetele, trebuie să ne ajutăm una pe alta.

11

O fată stingheră

> *„Visul: să știi o limbă străină, și totuși să nu o înțelegi; să fii conștient de diferența din ea fără ca acea diferență să fie vreodată recuperată de latura socială superficială a discursului, comunicării sau vulgarității… să deconstruiești propria «realitate» sub efectul altor formulări, altor sintaxe… într-un cuvânt, să cobori în lumea intraductibilului.”*
>
> Roland Barthes, *Imperiul semnelor*

În septembrie 2003 eram tot fără serviciu, chiar dacă mă mai opream pe la „Lămâia” ca să o ajut pe Eva din când în când. În al treilea weekend al acelei luni m-am hotărât să fac o excursie în Kyoto împreună cu Rachel. Șederea prietenei mele în Japonia ca profesoară de engleză se apropia de sfârșit și dorea să vadă orașul Kyoto înainte să se întoarcă în America de Nord. M-a invitat s-o însoțesc în acel weekend pentru că lunea următoare școala ei avea liber.

Kyoto sau „capitala de apus”, după cum este cunoscut, e văzut în general drept capitala culturală a țării. În comparație cu Tokyo, Kyoto are mai multe spații verzi, mai puține construcții de beton și e mult mai plăcut la privit. Aici găsești mai puțină „junglă urbană” și mai mult „zen”. Spre deosebire de Tokyo, capitala de apus reprezintă ceea ce majoritatea turiștilor americani speră și-și imaginează că vor afla călătorind în Orientul îndepărtat.

Așa că, pe bună dreptate, locuitorii tind să fie foarte mândri și conștienți de bogata moștenire culturală a orașului lor. Fosta mea colegă de serviciu Naomi mi-a spus odată că printre locuitorii din

Kyoto există tradiția de a refuza politicos invitația de a mânca ochazuke (un amestec ciudat de ceai verde și orez vechi de o zi) cu un vecin primele două dăți când sunt invitați. Dacă i se oferă ochazuke a treia oară însă, trebuie să accepte. Conceptul este teribil de japonez.

Vacanta din weekend se datora venirii echinocțiului de toamnă. Atât echinocțiul de primăvară, cât și cel de toamnă sunt sărbători naționale în Japonia. Denumite *haru no hikan* și *aki no hikan,* săptămânile în care cade echinocțiul sunt perioade pe care călugării buddhiști le consacră meditației asupra vremelniciei vieții, în timp ce familiile obișnuite profită de vacanță ca să curețe altarele din casă și să țină slujbe comemorative pentru rudele decedate.

S-a dovedit că buddhiștii aveau să mediteze mult asupra efemerității în anul respectiv, pentru că se produseseră un cutremur *și* un taifun în regiunea Tokyo în acel weekend. Știam că taifunul, denumit *taifuu juugo* sau taifunul cincisprezece, urma să vină, așa că ne-a părut bine că plecam din oraș. Ținându-ne să nu cădem în trenul de mare viteză spre Kyoto în clipele cutremurului, eu și Rachel am pierdut spectacolul apocaliptic. Nu am aflat despre cutremur decât mai târziu seara.

După ce ne-am instalat după-amiază la un motel, Rachel și cu mine ne-am delectat la cină la un bar *kaiten* sushi, unde puteam alege de pe o bandă diverse feluri de pește crud gustos. Acolo eram când m-a sunat mama pe telefonul mobil.

— Nu pot vorbi acum, sunt la restaurant cu cineva, i-am spus înainte să apuce să vorbească.

— O, atunci presupun că ești bine după cutremur, dacă îmi răspunzi la telefon.

— A fost cutremur în Tokyo? am întrebat cu naivitate, privind-o pe Rachel, a cărei expresie îmi arăta că nici ea nu știa nimic despre

eveniment.

— Da, a răspuns ea cam neliniștită, au arătat la TV. Câțiva oameni au fost răniți după ce s-a prăbușit zidul unui templu buddhist.

— Probabil că la ora aceea eram în tren. Sunt în Kyoto în vacanță, după cum ți-am spus, cu prietena mea Rachel.

— Pare distractiv, zise ea. Ești sigură că vrei să rămâi acum în Tokyo în loc să vii acasă să te odihnești? Ți-ar prinde bine să stai aici o vreme.

Tonul ei era grijuliu ca întotdeauna.

— Da, am spus. Încă n-am terminat cu Japonia. Sper ca japoneza mea să devină și mai bună. În plus, dacă plec acum înseamnă că-i las pe ceilalți să câștige. Și nu-i cazul.

— Ăsta nu-i un concurs, știi? Nu e *Supraviețuitorul,* mi-a amintit ea.

— Ce-i *Supraviețuitorul*? am întrebat. Lipseam deja de mult timp din țară.

După ce am încheiat cât am putut de repede discuția cu mama, am decis să iau altă bucată de ton de pe banda rulantă; peștele trecuse de trei ori pe lângă mine ca să mă ispitească, iar în cele din urmă am cedat tentației.

— Alt cutremur astăzi, n-am fost niciodată mai bucuroasă c-am plecat din oraș!

— Deci le-ai spus în cele din urmă alor tăi că ai fost concediată? Rachel părea mai interesată de relația mea cu mama decât de ce se întâmpla în Tokyo.

— Da, am răspuns, mi-am făcut până la urmă curaj și i-am spus mamei săptămâna trecută.

— Înțeleg. Prietenei mele i se părea ciudat că așteptasem o lună întreagă înainte să-i spun mamei că fusesem dată afară de la școală. Nu ți-ar fi prins bine să știe și ea? m-a întrebat cu sinceritate.

— Ba da. Și totuși, ideea de a-i spune mă înspăimânta de moarte.

— De ce? făcu ea, curioasă.

— Habar n-am – mi-am coborât privirea în farfurie –, dar am avut sentimentul ăsta dintotdeauna.

Cu toate că am reușit să mă maturizez în ciuda problemelor, multă lume presupune că provin dintr-un mediu familial instabil. Dar nu prea e adevărat: mama și tata sunt părinți buni. Totuși, din câte îmi amintesc, i-am îndepărtat de mine de parcă asta era misiunea mea în viață.

Din clasa a doua n-am mai vrut să traversez strada în drum spre școală, însă nu îndrăzneam să spun nimănui că mi-era teamă de când văzusem un accident minor în acea intersecție într-o dimineață. Părinții m-au trimis la psihologul școlar, unde m-am jucat, am învățat despre un dragon mov, pe nume Pumsey, ale cărui aventuri reprezentau lecții importante despre stima sănătoasă de sine, și am cântat *Sunt specială, sunt specială, așa ești și tu, așa ești și tu* pe melodia *Frère Jacques.* Cu toate acestea, nu am recunoscut în fața nimănui de ce nu voiam să trec strada.

Pe măsură ce creșteam, aceste simptome au devenit atât de grave, încât practic mi-am creat o imagine alternativă a mea, pe care le-o înfățișam alor mei. Eram agresivă și secretoasă și încercam să par invulnerabilă. Când nu le-am mai putut ascunde părinților mei faptul că nu mai mâncam, am început să mă forțez să vomit. Mai târziu, când țevile din casă au început să cedeze din cauza vomitatului meu constant și riscam să fiu descoperită din nou, am început să mă tai pe mâini pentru a încerca o senzație similară de ușurare.

Nu pot spune cât de atentă eram să-mi ascund slăbiciunile și greșelile. Sentimentul de rușine era îngrozitor de greu. Probabil că am fost japoneză într-o viață anterioară.

Bucătarul de sushi, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un șorț alb, care stătea în fața mea și tăia un pește, m-a felicitat pentru japoneza mea când m-a auzit vorbind cu un chelner. Am stat puțin de vorbă; i-am spus că și eu, și Rachel eram americance, că locuiam în Tokyo și că tocmai sosiserăm în Kyoto ca să vizităm orașul.

— Astăzi în Tokyo am avut parte de un taifun și de un cutremur, i-am spus în japoneză bucătarului care tocmai scosese un pește proaspăt din acvariu și-i tăiase capul fără nicio ezitare.

— A, taifunul cincisprezece, mi-a răspuns cu interes, mâine s-ar putea să-i simțim aici efectele… E adevărat că în America dați nume la furtuni? m-a întrebat în timp ce coada peștelui fără cap se zvârcolea în mâna lui.

— Așa este. La început uraganele primeau numai nume feminine, dar acum meteorologii dau nume și de băieți, și de fete.

— De ce numai nume feminine la început? m-a întrebat, scoțând intestinele peștelui.

— Păi… Am tăcut o clipă. Pentru că femeile din America sunt la fel de puternice precum uraganele. Femeile sunt mai tari decât bărbații în țara mea.

— Chiar așa? m-a întrebat. Expresia de uimire de pe fața-i obosită era unică. Între timp, peștele fusese tăiat artistic și era gata de servit.

— Nu, nu e chiar așa, am răspuns cu o grimasă.

A râs de gluma mea și mi-a făcut cinste cu încă un pahar de bere. Părea că deja îmi perfecționasem arta de a obține bere pe gratis, de la bărbații de vârstă mijlocie, aproape oriunde.

— Ai putea să te oprești după asta, m-a sfătuit Rachel, care nu luase parte la conversația noastră în japoneză. N-are niciun rost să bei de parcă mâine vine sfârșitul lumii. Avem de vizitat orașul dimineață.

— Da, așa mă gândeam și eu, am mințit.

A doua zi am vizitat amândouă Ginkakuji, celebrul Templu de Argint, care, de fapt, nu este făcut din argint. După cum am aflat, șogunul care poruncise să se ridice templul a avut intenția să-l placheze cu argint, însă a murit înainte de terminarea construcției și, probabil, urmașii săi au considerat chestia cu argintul doar o glumă din partea lui.

Parcul din Ginkakuji este extrem de impresionant din punct de vedere estetic. Era un weekend aglomerat la templu, cu turiști gălăgioși și copii care plângeau, așa că atmosfera nu părea deloc una de reculegere. Rachel nu suporta copiii, și totuși aceștia o urmau pretutindeni.

La Ginkakuji, mi-am scos aparatul foto digital și am început să fac poze cu *koi*-i pestriți, niște pești gigantici care decorează iazurile din jurul mai tuturor templelor faimoase din Japonia. Am așteptat răbdătoare cu blițul aprins ca peștii să se întoarcă cu fața la aparat și să ia o poză artistică. Fotografiile mele au ieșit bine fiindcă grădinile din Ginkakuji sunt deosebit de atent îngrijite de către experți în arta peisajului care curăță copacii și netezesc nisipul până la perfecțiune în fiecare zi.

Mai târziu, în aceeași zi, am reușit să mergem prin Kyoto pe jos (pentru că nu puteam face gimnastică regulat fiind în Kyoto, ne-am bucurat să facem măcar acest exercițiu) către Kinkakuji sau Templul de Aur. La poarta care dădea spre parc, ne-am întâlnit cu Tommy, vechiul prieten al lui Rachel din liceu. Fiind pe jumătate japonez, bilingv și locuind în Kyoto în acel moment, Tommy s-a dovedit un excelent ghid.

— Chiar e făcut din aur! am exclamat. Credeam că e doar o denumire, ca la celălalt.

— Să știi că e doar o imitație, ne-a informat Rachel – pasionata de istorie –, când am putut vedea întreaga panoramă. Originalul a fost

incendiat de un călugăr buddhist nebun, care se instruia aici. Cred că s-a întâmplat în urmă cu doar vreo cincizeci de ani.

— Păi, multe temple din Japonia sunt reconstrucții ale celor distruse în război. Chiar și marea statuie a lui Buddha din Kamakura este o copie a celei care a fost luată de un tsunami, i-am reamintit eu, pasionata de dezastre, prietenei mele.

— Da, numai că asta s-a întâmplat mai recent. Cam prin 1950.

— Vrei să spui – am întrebat curioasă – că cel mai faimos monument din Kyoto a supraviețuit atacurilor aeriene din anii ’40, și a fost distrus de cineva din propria țară?

— Da, Kyoto nu a fost ținta atacurilor aeriene.

Tommy, mult mai priceput la traducerea din japoneză în engleză decât mine, s-a oprit ca să citească inscripția japoneză de lângă apă.

— Da, cred că asta e povestea, spuse el.

L-am lăsat să citească în liniște. Între timp, ne uitam cu uimire la copia vechii clădiri; era uriașă. Placată în întregime cu aur strălucitor, reflecția ei se putea vedea aproape identic în lacul de lângă ea.

— Ai dreptate, Rachel – Tommy terminase de citit, călugărul o iubea atât de mult, încât a trebuit să o distrugă.

— Emoționant, am gândit cu glas tare.

— Da, Yukio Mishima a scris o carte despre omul ăla, a zis Rachel, dar a schimbat complet povestea, astfel încât o femeie adulteră era vinovată de distrugerea templului.

— Ce nenorocit, am remarcat ironic.

— Chiar că da, mă aprobă buna mea prietenă.

Toți trei ne-am îndreptat spre o celebră și, se pare, sfântă grădină zen de piatră din acea zonă. La sosirea noastră, grădina era aglomerată, dar tăcută. Toți vizitatorii stăteau pe jos să contemple edificiul imens, așa că ne-am așezat și noi.

Stând pe nisip atât de mult, mi s-au înmuiat picioarele. M-am

așezat mai confortabil, gândindu-mă câtă nevoie aveam de o țigară. Chiar și unduirile de nisip păreau că seamănă cu niște flăcări. M-am gândit cât de minunat trebuie să fi fost pavilionul de aur în flăcări. Există o formă efemeră de frumusețe în orice distrugere, mai ales în distrugerea prin foc.

În ultima noastră seară petrecută în Kyoto, ne-am dus în Gion. În lumea plutitoare din cartierul Gion din Kyoto, ceainăriile cu gheișe sunt mai importante decât barurile cu hostese. De fapt, umblând prin Gion, eram pe punctul de a plăti un preț exagerat de mare pentru turiști, când câțiva localnici ne-au propus să ne machieze ca pe niște gheișe sau niște maiko (fetele care se pregătesc să devină gheișe).

Tocmai voiam să fac o remarcă sarcastică despre cum toate gheișele vorbesc la telefonul mobil, când am văzut o gheișă care, ca prin minune, nu vorbea la telefon când a trecut pe lângă noi. Fără să-i dau niciun fel de explicații lui Rachel, m-am repezit după femeia care nu bănuia nimic. Trebuie să subliniez că ajunsesem la un stadiu în perioada mea de ședere când începusem să mă simt foarte bine vorbind japoneza. În același timp însă, încă nu învățasem că nu trebuie să-i plictisesc pe ceilalți cu capacitățile mele bilingve. Astfel că mi-am folosit noul meu talent lingvistic ca s-o întreb pe această gheișă cât de multe chimonouri avea, de cât timp era gheișă, dacă îi plăcea ce face și dacă nu-i era greu să meargă în acel costum complicat. Cu fiecare întrebare ea grăbea pasul, iar eu pășeam și mai repede ca să țin ritmul cu ea.

— Dar saboții, am întrebat, arătând din cap spre tradiționalii *geta,* nu-ți fac rău la picioare?

— Deloc.

În afară de răspunsurile sale monosilabice, femeia nu mă băga în seamă.

— Sunt confortabili deci?

Nu mi-a răspuns pentru că s-a salvat intrând într-o ceainărie fără să se uite la mine măcar o dată.

Dacă aș putea să intru în ceainărie, mi-am spus. De obicei, când sunt într-o stare de spirit ca aceea pe care mi-o crease Gion, am tendința să mă las în voia curentului, astfel că nimic nu mă poate opri până când fie îmi îndeplinesc misiunea, fie mă dau cu capul de un zid imaginar, oricare ar fi ordinea.

Dar, de data aceasta, nu am găsit nici obstacole, nici limite, eram femeia fantastică. Am ciocănit la ușa primei ceainării pe lângă care am trecut, știind prea bine că ceainăriile cu gheișe sunt interzise străinilor și, de altfel, tuturor, în afară de elita exorbitant de bogată a Japoniei.

Când o japoneză de vârstă mijlocie a venit la ușă, îmbrăcată, desigur, în tradiționalul chimono, am folosit cea mai politicoasă și mai nevinovată limbă japoneză ca să o întreb dacă aș putea merge la baia lor. I-a spus ceva unei femei mai în vârstă din spatele ei, ceva de genul „o ce drăguț vorbește japoneza mica străină”, apoi m-a lăsat să intru și m-a condus de-a lungul holului. Când am ieșit din sala de așteptare, coridorul în care mă aflam era gol. Am rămas locului o clipă și am putut auzi râsetele și dezmățul bahic care veneau de la etaj. Eram mult prea curioasă ca să mă mai gândesc la maniere, așa că am făcut ceea ce orice american ar fi făcut și niciun japonez n-ar fi îndrăznit: am urcat scările și am întrerupt o petrecere cu gheișe.

Înăuntru, câțiva bărbați se distrau și făceau pe starurile de cinema, deși nu sunt foarte sigură. Am reușit să fac o poză cu aparatul meu digital înainte ca okaasan din acea casă să mă târască înapoi pe scări trăgându-mă de ureche, certându-mă încontinuu, ceea ce, desigur, meritam.

— A fost atât de *palpitant,* i-am spus lui Rachel după ce am fost aruncată afară din *okiya,* povestindu-i întocmai ce se întâmplase.

— Dar ce i-ai spus gheișei de pe stradă? m-a întrebat Rachel. Prietena mea era la fel de nostimă, dar nu atât de îndrăzneață.

— A, nu știu, nu se poate traduce, am mințit, simțindu-mă puțin jenată de purtarea mea.

Privind în urmă, totuși, constat că dialogul din japoneză chiar nu se putea traduce, deoarece dacă aceste conversații din Gion ar fi avut loc în engleză nu s-ar fi petrecut deloc. Plictiseam și păcăleam alți oameni într-un mod la care nici măcar n-aș fi visat dacă aș fi vorbit în engleză, limba mea maternă.

Întrucât toate limbile conțin formule de modestie și norme sociale pe care toți vorbitorii nativi sunt educați să le accepte, apare o oarecare libertate atunci când vorbești o limbă atât de diferită de limba maternă. Spre deosebire de franceză sau spaniolă, pe care le-am studiat, japoneza nu are nicio legătură cu engleza. Așa că șansa de a-mi exprima gândurile în japoneză practic mi-a luat pământul de sub picioare – prin *pământ* referindu-mă la toate normele morale pe care fusesem învățată să le respect. Atunci când nu ai pământ pe care să te sprijini, te încearcă iluzia că nu ai unde să cazi. Era cu adevărat o lume plutitoare.

12

Florile de bar din Ginza

„Oamenii care admiră artele marțiale japoneze vorbesc despre «dragostea de natură» care a inspirat grădinile de nisip, arborii bonsai, aranjamentele florale ikebana și așa mai departe, dar deseori nu-și dau seama că… aceste arte au fost puternic influențate de casta militară care a condus Japonia multe secole și cer să aibă control total asupra oricărei forme naturale."

Alex Kerr, *Dog sand Demons: The Fall of Modern Japan (Câini și demoni: Căderea Japoniei moderne)*

După ce m-am întors din weekendul petrecut la Tokyo, problemele pe care le-am avut la Gion mi-au trezit o nouă curiozitate despre legătura dintre ceainăriile de gheișe și barurile de hostese. Îmi dădeam în același timp seama că, stingheră cum eram, puteam să mă descurc în orice situație în această țară.

Ca o coincidență, cam în acea perioadă am primit vestea că vechea mea prietenă Lindsey urma să vină în oraș. „Strategia Tokyo" a lui Lindsey era, după cum am aflat mai târziu, să strângă ceva bani ca să-și plătească creditele pentru studii, iar metoda aleasă nu era alta decât să lucreze în Tokyo ca hostesă într-un bar. Avusesem întotdeauna convingerea că activitățile degradante te rănesc mai puțin când le faci împreună cu o bună prietenă, așa că am perseverat pe această cale.

Am pus-o în temă pe Lindsey cu noțiunile de bază ale pieței de hostese și i-am spus tot ceea ce descoperisem în ultima mea raită prin Roppongi. Lindsey avea aspirații mai înalte și a insistat să ne

interesăm la cluburile internaționale mai stilate din zona Ginza.

Ginza este pentru Tokyo ceea ce este Champs-Elysées pentru Paris, Rodeo Drive pentru Los Angeles sau Fifth Avenue pentru New York: scump. Zona este o marcă proprie pentru japonezi, un popor mai pasionat de mărfurile noi decât orice altă națiune pe care o știu. Magazine scumpe precum Rolex, Prada, Tiffany, Gucci, Coach, Louis Vuitton (două magazine mari) se află toate în Ginza. Nimic nu se compară cu Ginza, locul de desfășurare a oamenilor foarte bogați, ceea ce presupune și prezența a nenumărate baruri cu hostese, multe dintre ele făcând reclamă la cele mai stilate mărci internaționale.

Ca să fiu cinstită, nu mi-am imaginat niciodată că vom fi angajate. La urma urmelor, eu nu reușisem să o impresionez pe niciuna dintre mamele din Roppongi, ca să-i dea o șansă unei tinere americance începătoare. Ginza era și mai greu de cucerit.

Făcusem deja un tur al cluburilor de hostese din Roppongi, așa că am informat-o pe Lindsey despre greșelile pe care le săvârșisem. De exemplu, nu ar fi trebuit niciodată să menționez că am și alte interese sau hobby-uri precum limbile străine. M-am gândit că era inofensiv să spui că ai studiat japoneza și că sperai să o îmbunătățești vorbind cu ceilalți din bar. Oricum ar fi, șefii nu vor ca fetele să facă chiar *de toate.*

Prin urmare, am hotărât împreună cu Lindsey s-o facem pe proastele pentru că era cea mai bună strategie.

În seara dinaintea primului nostru interviu cu patronul unui club exclusivist din Ginza, numit „Palatul”, amândouă ne-am așezat solemn pe podeaua din apartamentul meu, cu hârtie și stilou în mână, ca să ne inventăm personalități false și un motiv pentru care am accepta posturile doar dacă am fi angajate împreună.

Am decis amândouă că proveneam din Wilmington, Delaware, orașul real al lui Lindsey. Eu sugerasem să fim din New York – unde

crescusem eu –, dar Lindsey s-a gândit că ne face să părem prea „moderne”, așa că am devenit originare din Delaware. După cum evolua povestea, ne cunoscuserăm la liceu în echipa de majorete. Fuseserăm cu adevărat colege în echipa de majorete a universității, dar nu puteam sub nicio formă să menționăm cuvântul cu *u*.

— Așteaptă, am spus după ce am cugetat îndelung, dacă nu am mers la facultate, cum de știu să vorbesc japoneza?

Acesta era un detaliu important. Aproape toți cu care am vorbit în această țară m-au întrebat imediat cum și de ce le știam atât de bine limba, iar eu le spuneam de obicei adevărul: studiasem japoneza intensiv la universitate înainte să vin în Japonia.

— Ai avut un prieten japonez odată, m-a sfătuit Lindsey, fără să se gândească prea mult.

La primul nostru interviu ne-am amintit perfect toate amănuntele.

După ce am absolvit liceul, alese fiind amândouă reginele balului, am intrat împreună la o școală de cosmetică în toamnă și am renunțat la ea după o lună pentru că era prea obositoare. Interesele noastre includeau cumpărăturile, să ne coafam una pe alta și cățelușii.

— Iubim cățelușii! mi-a scăpat, reușind să păstrez o mină serioasă.

În cele din urmă, a fost nevoie să lucrăm într-un bar împreună pentru că amândouă eram „cele mai bune prietene din lume și nu ne place să stăm separate!”

Patronul ne-a angajat pe loc.

Înainte de prima noastră noapte de lucru în cartierul elegant din Tokyo, am dat pe gât câteva beri ca să-mi pot juca rolul. Lindsey m-a certat că beau, avertizându-mă să nu uit ce exersaserăm. M-a pus și să-mi șterg rujul de pe dinți înainte să intrăm în club.

— Știți cine sunt?

Vocea a venit din spatele nostru imediat ce am intrat. Stătuserăm amândouă în club, puțin neliniștite pentru că bărbatul care ne

angajase nu era nicăieri și așteptam să ni se spună ce să facem. Ne-am întors și am dat cu ochii de o filipineză micuță, cu un trup superb.

Era îmbrăcată cu o rochie de colecție pe care jur că o văzusem în vitrina de la Takashimaya Ginza cu o săptămână înainte. Purta și bijuterii cu diamante. După ce ne-am privit atotștiutoare una pe alta, ne-am uitat din nou la femeie – a cărei eleganță părea să compenseze faptul că era mult mai în vârstă decât majoritatea fetelor din „Palat", iar una dintre noi a spus timid:

— Hmm… Mama?

— Foarte bine, a răspuns ea.

Ținuta sa era impecabilă. Mama-san erau de obicei vechi hostese de succes care erau promovate pe cea mai înaltă poziție spre bătrânețe.

— Sunteți foarte norocoase că ați fost angajate aici, e un club foarte exclusivist – ne-a măsurat pe amândouă cu grijă din cap până în picioare. Acum vă voi învăța pe amândouă cum să fiți cele mai bune hostese.

Tocmai atunci însă o voce necunoscută a strigat: „Mama Destiny!" din interiorul încăperii VIP a „Palatului". Fără să-și ceară scuze, Mama Destiny ne-a întors spatele ca să se ocupe de o treabă probabil mai importantă.

Înainte să plece cu rochia foșnind în urma ei, s-a întors și a arătat cu degetul, delicat, înspre picioarele mele.

— Trebuie să-ți schimbi pantofii, a spus ea hotărât, însă nu a spus ce anume să-mi iau. Nu am mai văzut-o decât după trei seri. Mama Destiny avea evident nevoie să ia lecții despre „cum să fii un părinte mai bun".

Am rămas în pragul ușii clubului câteva minute bune. Ca puii de pasăre părăsiți în cuib, nu știam cum să supraviețuim fără Mama-san. Tot ce puteam face era să sperăm că Mama o să se întoarcă. Mă

simțeam cu totul altcineva, cum stăteam eu stingheră în mijlocul vârtejului de treburi care precedă întotdeauna deschiderea unui bar. Eram îmbrăcată ca o fată cum se presupunea că sunt, un fel de marfă căutată.

Când prezența noastră a fost în cele din urmă remarcată de patronul care ne intervievase mai devreme, n-a făcut decât să ne măsoare cu privirea din cap până în picioare, după care a plecat în grabă. S-a întors foarte repede însoțit de alt angajat îmbrăcat elegant. Cei doi s-au apropiat de mine cu privirea ațintită la picioare.

— *Kono kutsu wa hidoi ne,* a spus unul.

— *Hidoi desu ne,* făcu aprobator celălalt.

— Tocmai au spus că pantofii sunt „oribili”!

I-am făcut semn cu cotul lui Lindsey în timp ce bărbații discutau ce trebuia făcut ca să rezolve problema cu pantofii. Spre surprinderea mea, tocmai rostiseră cuvântul *hidoi,* un adjectiv japonez utilizat de obicei pentru a descrie războaie civile, calamități naturale sau criminali în serie. De data aceasta îl folosiseră pentru a-mi descrie pantofii. Pantofii pe care îi purtam nu aveau tocuri înalte sau ceva special, dar îmi place să cred că *hidoi* era o exagerare.

Întreaga situație penibilă mă făcea să mă simt ca un manechin prost aranjat. Ca și cum mă îmbrăcasem – după modelul de fata drăguță pe care șefii doreau s-o întruchipez – numai pentru scopul evident de a fi distrusă.

Bărbații m-au condus la cutia cu pantofi de rezervă din vestiar și, după ce m-am plâns îndelung lui Lindsey mărturisindu-mi ura profundă față de pantofii cu tocuri înalte, am ales în cele din urmă o pereche. De la înălțimea mea de 1,80, ajungeam la aproape doi metri. Mă simțeam nesigură din cauza înălțimii și dintotdeauna avusesem sentimentul că sunt prea înaltă, de aceea nu purtasem niciodată

tocuri până atunci.

— Parcă sunt un uriaș pe tocurile astea, i-am spus lui Lindsey. Ei nu văd că un monstru foarte înalt n-are deloc pe vino-ncoace?

— Arată foarte bine, mi-a răspuns ea.

A trebuit s-o cred pe cuvânt; era mult mai pricepută la pantofi decât mine.

Apoi a ieșit din vestiar.

— Hei, Lindsey, am strigat după ea disperată, cum dracu' umbli pe așa ceva?

Nu am primit niciun răspuns.

După ce am reușit să pășesc cătinel și să ies din vestiar, Rod, patronul, ne-a așezat la masa specială unde hostesele așteptau să le fie prezentate clienților.

Erau cam douăzeci de femei așezate, în tăcere, la o singură masă rotundă. Deoarece proveneam toate din diferite regiuni ale lumii, mă simțeam ca într-un aranjament floral mixt sau ca-ntr-o reclamă la Benetton. La urma urmelor, „Palatul" era un „club internațional de hostese" și anunța că aici clientul va găsi cele mai frumoase fete din lume. Stăteam țepene, ca niște flori așteptând să fie culese, aranjate în cel mai frumos mod cu putință de îndată ce clienții plătitori intrau ca să se uite la noi.

— Nicolette.

Rod a chemat-o pe una dintre fetele albe. Adresându-i-se în japoneză, Rod i-a cerut lui Nicolette să ne explice mie și lui Lindsey ce trebuia să facem. Femeia blondă, bine făcută, cu sâni mari, a încuviințat din cap și apoi i-a făcut cu ochiul maestrului, care a plecat imediat. Nicolette s-a întors apoi la ecranul mobilului ei japonez, fără să se mai uite la noi. La început am crezut că problemele de limbă o împiedicau să urmeze instrucțiunile lui Rod. Dar curând am descoperit că rusoaicele pur și simplu nu doreau să stea de vorbă cu

noi.

— Linz – m-am întors agitată, ce ar *trebui* să facem?

— Uită-te la masa aia, a spus ea arătând înspre câteva hostese în partea cealaltă a camerei. Tocmai întâmpinau un grup de clienți.

— Mai întâi îi dai bărbatului un prosop cald ca să-și șteargă mâinile și fața. Lindsey le studia cu atenție pe noile noastre colege. Când îi prepari băutura, pui mai întâi gheața, după aceea whisky și la sfârșit apa.

— Durează până amestecă, am șoptit privind într-o parte. Ce șterg cu atâta grijă de pe paharele înalte? am întrebat.

— Condensul, mi-a răspuns.

— Chiar e necesar?

— Este ceva aici cu adevărat necesar? Lindsey a arătat discret din cap spre cealaltă hostesă, care netezea cu atenție cutele de pe haina unui client nou-sosit.

— Deci ce facem după ce pregătim băutura? am vrut eu să aflu.

— După aceea taci.

Lindsey arătă din nou către femeile din partea cealaltă a încăperii, care începuseră să semene cu niște decorațiuni neînsuflețite. În acest timp bărbații pe care îi însoțeau păreau să discute despre afaceri.

— Nu trebuie să vorbim cu ei sau să facem ceva? am întrebat sarcastic.

— Depinde de client, mă informă în șoaptă o hostesă care stătea în dreapta lui Lindsey, aplecându-se spre mine.

Tocmai când eram pe punctul să ne facem o nouă prietenă, patronul a venit și ne-a cerut să tăcem din gură.

— Voi, americancele, vorbiți prea tare, ne-a certat el și apoi și-a continuat rondul.

— Slujba asta e groaznică, îmi șopti Lindsey.

— Așa este, am tușit eu.

Vraja se risipise repede.

Spre uimirea noastră și ciuda celorlalte, eu și Lindsey am fost primele alese să se alăture clienților care începuseră să năvălească în jurul orei 10 seara. Fiind alese devreme, plata cu ora nu avea de suferit, dar însemna că în sfârșit puteam începe să bem și să profităm de berile în plus.

Instruirea la locul de muncă venea în mare parte de la patronul nostru pus la patru ace, pe care l-am poreclit Rod, Bățu', în a doua noapte de lucru, pentru că părea să aibă un băț mare înfipt în fund. Misiunea lui Rod era să trimită câte o fată la fiecare grup ca să vadă cum se poartă hostesele cu clienții și să se asigure că fiecare bărbat e tratat cum se cuvine și că toate regulile sunt respectate cu strictețe.

Deoarece încercarea sa de a le da pe noile fete în grija lui Nicolette eșuase lamentabil, simțea nevoia să ne reamintească mereu că paharul clientului trebuie umplut, că nu avem voie niciodată să stăm picior peste picior, că trebuie să stăm mai drepte, să aplaudăm cu putere după ce un bărbat termina de cântat, să ne aranjăm machiajul sau să ne curățăm pantofii dacă era nevoie. De aici și porecla. Nu-mi aduc aminte numele sau chipurile clienților mei din acea noapte. Ce mi-a rămas totuși în minte a fost o conversație care a avut loc după câteva ore în prima noastră noapte de lucru, când Lindsey și cu mine am plănuit o întâlnire secretă în baie.

— E-un job oribil! au fost primele cuvinte pe care le-a putut rosti, cu răsuflarea duhnind a bere.

— Chiar că da, a fost tot ce-am putut să-i zic.

Ne-am plâns una alteia că nu puteam vorbi după bunul plac și că trebuia să fim mereu pe fază la nevoile bărbaților. Chiar că era împuțită rău treaba.

— Vrei să-ți dai demisia? m-a întrebat prietena mea, compătimitoare.

— Nu prea știu, am răspuns, amețită.

— Sunt foarte mulți bani, o luă ea logic. Dacă mai stăm două săptămâni, vom aduna mai mult de o mie de dolari fiecare.

— O mulțime de bani, și nu faci cine știe ce. Deci, mai stăm două săptămâni?

— Două săptămâni, a convenit și ea.

13

Destiny, regina de cupă

„— Taci din gură! a țipat Regina, înroșindu-se ca para focului.

— Ba n-am să tac! a răspuns Alice.

— Tăiați-i capul! a răcnit Regina din fundul rărunchilor.”[2]

Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*

În cea de-a doua noapte a mea la „Palat”, l-am întâlnit pe Ando, primul client care s-a arătat sincer interesat de mine.

— Am auzit că ești nouă pe-aici, mi-a spus el într-o engleză impecabilă.

Cunoștințele perfecte de limbă engleză sunt o raritate printre oamenii de afaceri japonezi, ale căror pronunții sunt printre cele mai greu de înțeles dintre toate popoarele pe care le-am întâlnit în călătoriile mele prin lume.

— Imediat ce am auzit că sunt două americance noi angajate aici, mi-a mărturisit el, am solicitat să mă întâlnesc cu una imediat.

Începeam să înțeleg de ce fetele de altă naționalitate nu erau foarte bucuroase de sosirea mea și a lui Lindsey la „Palat”.

— Americancele sunt rare, a spus el, iar clienții vor dori să stea de vorbă cu voi.

— De ce sunt atât de puține americance?

— Vin și pleacă, dar, de obicei, nu se pricep să fie bune hostese.

— De ce? am întrebat, amintindu-mi să clipesc des din gene.

---

[2] Trad. rom. de Antoaneta Ralian, Editura Univers, București, 2007, p. 102 (n.tr.).

— Păi, nu sunt foarte politicoase, mi-a răspuns el gânditor, nu au talent să-i servească pe alții.

— O – am profitat eu de remarca lui, și cum să învăț să fiu o bună hostesă?

Am făcut o față bosumflată care l-a cucerit. Descoperisem deja că, dacă întrebi un bărbat cum ar putea să te învețe ceva, orice, ai un bun subiect de conversație. Era un aranjament reciproc avantajos, mai ales că Mama Destiny și Rod, părinții mei virtuali în această familie ciudată, nu reușeau cu niciun chip să mă învețe câte ceva despre această meserie.

— Am să-ți spun, mi-a răspuns el, luându-mă de mână.

Sistemul funcționa.

— Trebuie să dai cât mai mult din tine, dar în același timp să nu transpară nimic. Trebuie să-i ții mereu pe bărbați în priză. La tine totul pare natural, așa că nu-ți face probleme.

A, par naturală!

— *Merci du conseil,* mulțumesc pentru sfat, i-am răspuns în franceză, pentru că franceza este sexy. Pot să pun o întrebare personală? Eram destul de beată ca să pun o asemenea întrebare.

— Desigur, a spus el.

— Nu ești cu adevărat japonez, nu-i așa? am întrebat riscând. Engleza ta e prea bună. Mai mult, accentul tău nu e japonez.

Ando și-a dat capul pe spate râzând.

— Ești isteață! De fapt la origine sunt coreean, dar familia mea și-a luat nume japonez fiindcă cei din Coreea sunt discriminați aici. Știi, mi-a șoptit el la ureche, uneori îi urăsc pe japonezii ăștia blestemați.

— Și eu la fel, i-am șoptit zâmbind. Și eu îi urăsc pe japonezi.

Era amuzant să minți.

În cea de-a treia noapte Lindsey și cu mine am avut în sfârșit întâlniri în particular cu Mama-san, separat, într-un colț al vestiarului

nostru care servea drept birou. Lista de reguli era laminată și legată de masă. Mă întrebam de ce nu puteam să iau o copie cu mine, mai ales că, de fapt, câștigasem destule bonusuri în acea noapte ca să fiu destul de beată când Mama s-a întâlnit cu mine. La urma urmelor, foaia laminată conținea lucruri de genul: „ciorapii trebuie purtați mereu, altfel se taie din salariu” sau „niciodată să nu discuți probleme personale cu clienții”, dar nu am îndrăznit să o întreb.

Am presupus că probabil vreo reporteră se deghizase în hostesă, încercând să afle de ce barurile de hostese erau întreprinderi atât de profitabile, deși nu vindeau sex. Sau, mai curând, să afle dacă era ceva ilegal. Cert era însă că Destiny dădea raportul mult mai des șefilor yakuzei decât poliției.

— Vreau să mă iei drept sora ta mai mare, scumpo, a spus Destiny. Dacă ai probleme, probleme la lucru sau probleme personale, vreau să vii la mine, OK? De asta sunt aici.

Mila care i se citea în ochi te hipnotiza.

— OK, Mama, am zâmbit cu aceeași căldură.

După întâlnirea mea cu Mama în acea seară, m-am îndrăgostit pur și simplu de ea. Era firesc să se întâmple așa pentru că tendința de a mă agăța de figuri materne fusese atât de pronunțată de-a lungul vieții, încât mi-e și rușine.

Faptul era evident: unul dintre hobby-urile mele favorite este să fac colecție de mame. Formam dintotdeauna legături cu femei mai în vârstă oriunde mă aflam. Indiferent dacă, în mod inconștient, aveam o relație cu un dascăl, un profesor universitar, un supraveghetor din cămin, un coleg mai în vârstă, un psiholog sau un nutriționist, aceste afinități au fost extrem de pronunțate.

Privind în urmă, teama mea de-a nu părea vulnerabilă în fața propriei mele mame influențase fără doar și poate aceste legături puternice. De-a lungul vieții, respinsesem în mod repetat dragostea

și sprijinul care-mi erau la îndemână, numai ca să-mi caut mama ideală în altă parte.

— Vorbești bine și franceza, mi-a mai spus Mama în acea noapte.

— De unde ai aflat?

— Cu Ando ai vorbit în franceză, mi-a spus de parcă nu era nimic special în asta. Te sfătuiesc să vorbești de câte ori poți. Clienților noștri o să le facă plăcere. Numai să nu pari mai deșteaptă decât ei. Aici e tot secretul. Poți să fii deșteaptă, dar nu mai deșteaptă decât clientul tău.

— Dar cum ai auzit conversația mea cu Ando?

Eram cam speriată.

— Am metodele mele, a spus ea, cu aerul că n-o să mai adauge nimic.

Descopeream că Mama Destiny era omniprezentă în „Palat". Un fel de Big Sister ambiguă, deopotrivă pretutindeni și nicăieri.

Având-o pe Destiny în rolul Reginei de Cupă, „Palatul" părea deseori un castel din cărți de joc. Eu și celelalte hostese interpretam trei sau patru tipuri de femei în fiecare noapte, în funcție de idealul cutărui sau cutărui client, fiecare nou-sosit însemna o nouă reașezare strategică și temporară. Accentul pus de cultura *ukiyo* pe natura trecătoare și plutitoare a lucrurilor se regăsea în fiecare detaliu al vieții din „Palat". Mai mult, s-a dovedit că Mama Destiny avea un comportament instabil ce devenise notoriu.

Fanteziile „mamei mele ideale", pe care le proiectam asupra oricui se afla în jurul meu la un moment dat, eșuau întotdeauna. Experiențele mele incerte cu Mama Destiny îmi erau foarte familiare. Privind în urmă, îmi dau seama că singura certitudine legată de un castel din cărți de joc este că poate să se prăbușească oricând.

După numai câteva săptămâni, adorația mea pentru ea a dispărut. Ajunsesem la club la ora 10 seara în loc de 8, pentru că îi ținusem

locul la o școală de engleză unei prietene plecate în vacanță; o anunțasem pe Destiny despre asta cu o seară înainte.

— Unde ai fost? a strigat Destiny în timp ce intram pe ușă. Ando te așteaptă! N-am avut decât fete japoneze la masa lui, toate celelalte sunt ocupate, și, după cum știi prea bine, nu-i plac japonezele!

— Dar, Mama, ți-am spus deja că am – m-am oprit la jumătatea frazei când am văzut privirea sinistru de lividă din ochii lui Destiny. Nu era obișnuită să i se riposteze, ceea ce probabil avea legătură cu lipsa ei de experiență cu americancele.

Samantha, care se afla și ea în vestiar și tocmai termina de băut o sticlă de apă, probabil într-o încercare disperată de a se menține trează, mi-a prins privirea și a început să dea repede din cap, avertizându-mă să nu stau la discuții cu Mama în acel moment.

— Treci înapoi la muncă, o certă Destiny pe Samantha. Iar tu – se întoarse spre mine, care tremuram și tocmai îmi făceam loc într-o rochie roșie cu două numere mai mică – grăbește-te și *gambatte ne,* spuse ea, trecând de la engleză la japoneză.

Mama Destiny ieși apoi din cameră cu o atitudine arogantă care părea să-i compenseze statura mică.

— *Gambatte!* răcni la mine de afară.

Gambatte ne este o expresie interesantă, reprezentativă pentru etica muncii la japonezi, și nu se poate traduce în engleză. Când am învățat japoneza la școală, mi s-a spus că expresia *gambare* (sau *gambatte)* însemna „noroc”. Însă în Japonia am aflat că „noroc” e o traducere foarte vagă.

Deși *gambare* este folosit în mai toate contextele în care se urează „noroc” (de pildă, atunci când un părinte își trimite copilul la un examen important), în sensul său literal este mai aproape de „dă-ți toată silința”. Mai curând decât să speri în noroc, cultura *gambare* îți cere să-ți dai toată silința chiar dacă ești bolnav, istovit, rănit sau devii

nebun sadea din cauza muncii prea intense.

De exemplu, dacă te urci pe un munte acoperit de zăpadă cu un rucsac greu în spate, chiar dacă vântul înghețat îți înțeapă fața și te doboară la pământ, trebuie să mergi tot înainte. Aceasta înseamnă *gambare.* „Noroc” înseamnă mai mult să te ia cu autostopul un șofer de camion și să speri că nu te va ucide cu securea.

Am evitat-o pur și simplu pe Destiny după acel incident. Totuși, câteva nopți mai târziu am descoperit o altă fațetă a personalității misterioase și maniace a lui Destiny. Dansasem nebunește pe muzică tehno cu doi clienți și m-am întors la locul meu gâfâind. Mi se întâmpla des deoarece eram fumătoare înrăită, chit că sufeream de astm. De aceea mă asiguram să am mereu la mine inhalatorul, un medicament care avea ca efect curățarea aproape imediată a plămânilor mei bolnavi.

Mi-am cerut scuze cât am putut de politicos și m-am îndreptat spre vestiar, să-mi caut geanta. Am scotocit după inhalator, mai întâi fără să dau atenție, apoi panicată când mi-am dat seama că nu era acolo. Nu era de bine. Locuiam departe. „Mama o să mă omoare”, mi-am spus în gând. „Nu intra în panică, nu intra în panică, nu intra în panică. Dacă intru în panică, o să respir și mai greu.” Dar toate astea nu aveau niciun efect și curând stăteam în hol chinuindu-mă să respir.

„E groaznic să mori prin sufocare”, mi-am spus. Cu cât mi se strângeau căile respiratorii, cu atât răsuflarea mea suna a țipăt ascuțit, singura diferență fiind că făceam zgomot când trăgeam aer înăuntru, nu când expiram. Din fericire pentru mine însă, Destiny era în toane mai bune în noaptea aceea și și-a dat seama că aveam o criză de astm. Imediat i-a făcut semn patronului să-mi aducă un pahar cu apă.

— Fiul meu are astm, mi-a spus ea. S-ar putea să am un inhalator de-ale lui de rezervă în geantă, m-a anunțat în timp ce scotocea

printre lucrurile ei. Uite, spuse Destiny mulțumită, dându-mi singurul obiect care putea să-mi salveze plămânii.

De îndată ce am izbutit să vorbesc fără să gâfâi, am vrut să-i mulțumesc din toată inima, dar Destiny mi-a pus un deget pe buze, sfătuindu-mă să nu vorbesc încă.

— N-ar trebui să mai fumezi, mi-a spus Mama pe un ton matern. M-a luat de după umeri și m-a strâns de braț până când m-am simțit mai bine. Muncești din greu și sunt mândră de tine, a continuat ea, privindu-mă drept în ochi. Poți să-ți iei liber noaptea asta. Du-te.

În fiecare noapte, Destiny putea fi nemiloasă, dar și plină de compasiune. Câteva zile mai târziu, eram cu un client când chelnerul mi-a adus mesajul că „Mama-san dorește să vorbească cu tine imediat”, iar eu a trebuit să plec pentru o clipă.

— De ce nu s-a comandat nimic la masa ta în ultima jumătate de oră? a întrebat ea rece.

— Poftim?

— Spune că vrei mai mult de băut, a zis ea, de preferat o sticlă de vin sau de șampanie.

— OK, înțeleg, am spus cu ochii în podea. Problema e că el este deja foarte beat.

Îmi displăcea profund să oblig bărbații beți să mai comande în plus.

— Omul ăla este extrem de bogat și știa la ce să se aștepte când a venit aici, s-a răstit ea, ghicindu-mi îndoiala.

Am aprobat-o din cap.

— Ești o fată de treabă!

Mi-a zâmbit din nou matern și m-a mângâiat pe umăr. Desigur că am ascultat-o.

Aveau loc scene terifiante în nopțile când Mama Destiny măsura camera în lung și-n lat, trecând prin fața mesei de așteptare. Ne

privea ca un sergent de armată sau un paznic de închisoare. Uneori, când ne poruncea să ne schimbăm rochiile, pantofii sau coafura, remarcile ei erau complet lipsite de înțelegere sau de tact și folosea expresii precum „Pantofii ăia sunt urâți”, „Rochia ta e murdară” sau „Parcă ești prostituată, cu părul ăla”.

Regulile ei erau foarte stricte, dar nu complicate. De exemplu, ne interzicea să purtăm părul desfăcut. Odată însă, am auzit că, la clubul de vizavi, hostesele nu aveau voie să poarte părul strâns. Născocea reguli după bunul ei plac. Ca să nu mai spun că nu mai întâlnisem niciodată în viața mea un om căruia să-i facă atât de multă plăcere să „interzică” una sau alta.

Mai era celebră și pentru că-și concedia hostesele dintr-o toană, fără niciun motiv sau o explicație. Pe măsură ce timpul trecea, lucrul cu Mama Destiny îmi afecta mai mult încrederea în mine decât conversațiile cu cei mai grosolani clienți.

Chiar dacă nu era mama ideală tot timpul, Mama-san era totuși o hostesă perfectă. Era extrem de inteligentă și își folosea puterile strict pentru manipulare. Știa exact care era punctul slab al unui om și cum să umple golul ca un drog.

Cât despre hostesele subalterne, știa că majoritatea dintre noi de-abia împliniserăm douăzeci de ani și că ne aflam la foarte mare distanță de casă. Ne oferea imaginea dragostei materne după care tânjeam, dar ne cerea sufletele în schimb. O adoram și o disprețuiam în același timp. Era cea mai dură și periculoasă persoană de care mă îndrăgostisem vreodată.

14

Doamne așteptând

„Nimeni nu ar crede cât de greu îmi este să fac activități elementare – să mă îmbrac și să întrețin o conversație, să aranjez lucruri.”[3]

Charlotte Perkins Gilman, *Tapetul galben*

Să fii una dintre flori într-o ikebana aflată în permanentă schimbare sună a ocupație ușoară, dar nu așa stăteau lucrurile la „Palat”. Eu și colegele mele ne deplasam tot timpul prin bar, în schimb nu puteam merge nicăieri după bunul plac. Și când trebuia să mergem la baie, ceea ce se întâmplă destul de des în localurile unde se bea alcool, eram nevoite să așteptăm până pleca un client.

De fapt, cât am stat la „Palat”, mare parte din timp îl petreceam în diverse stadii de așteptare. Cât stătea clientul nostru la baie, trebuia să-l așteptăm în fața ușii cu un prosop fierbinte pregătit pentru când ieșea. Trebuia să așteptăm atât în afara clubului, cât și la o masă specială dinăuntrul „Palatului” până veneau clienții. Apoi, la sfârșitul nopții, trebuia din nou să așteptăm să vină cursa de noapte.

Slujba ne cerea să ne îmbrăcăm în fiecare noapte de parcă am fi mers la balul de absolvire sau la nuntă. Pregătirea pentru muncă era cea mai distractivă parte a meseriei pentru mine, dar, de obicei, pierdeam orice elan odată ce începeam lucrul. Ni se cerea să fim în Ginza gata de muncă la ora 8 seara, chiar dacă primii clienți ajungeau la club de-abia la ora 9.30. Astfel că o masă mare din colțul barului

---

[3] Trad. rom. de Parmena Zirina, în vol. *Femei în țara bărbaților,* Editura Univers, București, 2008, p. 204 (n.tr.).

era desemnată ca „zonă de așteptare”.

De la ora 8 la ora 9 sau 9.30 stăteam în cerc așteptându-i pe primii clienți ai serii. Deoarece toate rasele și toate naționalitățile erau reprezentate la masă, îmi imaginam că semănăm cu o adunare ONU după ce fetele au ajuns să conducă lumea, însă eram departe de a rezolva crizele de diplomație globală, pentru că nu puteam nici măcar vorbi între noi. Chiar dacă ni se dădea voie să conversăm în timp ce „așteptam”, multiplele bariere lingvistice și natura competițională a slujbei împiedicau complet comunicarea.

Cum ponderea fetelor tindea să fie de aproximativ patru sau cinci la un singur client chiar și în nopțile cele mai aglomerate, multe stăteam în așteptare în timp ce barul începea să se umple de clienți. Rod mă așeza intenționat cât mai departe de Lindsey la masa de așteptare, ca să nu vorbim între noi.

Tot Rod le potolea pe hostesele care erau prinse vorbind sau râzând prea zgomotos. La fel făcea chiar și când eram numai noi, fetele, în bar. Era un simplu spațiu de așteptare, și atât. Eram îmbrăcate toate elegant, dar n-aveam voie să plecăm nicăieri. Întreaga scenă avea o inerție apăsătoare.

După un timp, am început să consider „așteptatul” drept cea mai neplăcută parte a slujbei. Mă plictiseam repede, iar întregul ritual îmi amintea de momentele triste când stăteam lipită de zid la balurile din liceu, sperând că va veni un băiat și la mine. Poate pur și simplu vădeam nerăbdare, mai ales că, în America, generația mea este deseori asociată cu epoca „satisfacției imediate”. Și totuși, asta nu înseamnă că a avea grijă de domni de vârstă mijlocie nu aduce satisfacție.

Te simțeai ciudat, mai ales că plata cu ora rămânea aceeași, fie că eram cu un client, fie că așteptam unul. Cei 5 000 de yeni pe care îi primeam în prima oră și jumătate a fiecărei nopți de lucru mi se

dădeau fără să fac niciun efort, doar să stau liniștită, să tac și să arăt bine. Ca să nu mor de plictiseală, trebuia să-mi amintesc constant de bani.

În nopțile când așteptarea era insuportabilă, îmi calculam în minte salariul. Îmi dădeam seama la sfârșit că primeam cam un dolar pe un minut și douăzeci de secunde cât stăteam la masă fără să fac nimic.

În mod ciudat, gândul la salariu nu făcea mai suportabilă așteptarea. Într-o noapte m-am întrebat dacă acest plictis era asemănător cu ceea ce Betty Freidan a încercat să definească în *Mistica feminină,* referindu-se la toate nevestele pentru care plictiseala insuportabilă era prețul plătit pentru stabilitatea financiară.

În acest context, am căpătat mai mult respect pentru cei care îndură clipe grele.

Stând în așteptare, mă simțeam la fel de neînsuflețită ca picturile de pe pereți sau statuile din hol. Doar semnul din cap al Mamei sau dorința unui bărbat care plătea mă puteau aduce din nou la viață. Dacă Mama mă trimitea la masa unui client, mi se permitea să vorbesc, să râd și chiar să cânt din nou, atâta timp cât asta îl făcea pe client să se simtă bine.

În fiecare seară, pe la opt și jumătate, Rod se apropia de masa de așteptare și făcea semn înspre două dintre noi, apoi arăta cu mâna spre ușă. Aceasta însemna că cele două femei pe care le alesese trebuiau să stea afară și să facă *bira.* Sensul corect al termenului japonez *bira* este acela de a le împărți fluturași trecătorilor în încercarea de a le capta atenția și de a face reclamă clubului. În circuitul de baruri din Ginza însă, arta de a face *bira* este mai complicată.

Trebuia să fim mult mai subtile decât cei care împărțeau țesături sau evantaie gratis nenumăraților trecători din Shibuya sau Shinjuku, întrucât e ilegal să împărți *bira* dacă ești hostesă de bar – sau aparții

oricărei categorii de *mizu shobai.* Astfel că, la fel ca în „Palat”, și afară trebuia să stăm într-un loc anume și să nu ne mișcăm.

O fată stătea în fața magazinului Louis Vuitton, alta în fața magazinului Rolex. Amândouă firmele erau deja închise la acea oră din noapte. Trebuia să stai în anumite locuri afară tocmai pentru că acelea fuseseră „cumpărate” de „Palat” de la yakuza locală, care avea într-adevăr mai multă putere asupra străzilor decât poliția.

Când făceam *bira,* ne era strict interzis să ne apropiem de potențiali clienți și mai ales să-i atingem în vreun fel. Trebuia numai să stăm acolo și să așteptăm ca bărbatul să se apropie de noi. Nu ni se dădea voie să fumăm sau să vorbim la mobil. Din nou, acest sistem de așteptare era îngrozitor de plictisitor.

Când am început eu să lucrez la „Palat”, regulile privitoare la *bira* erau mai stricte decât înainte întrucât se petrecuse un incident nefericit cu doar câteva luni în urmă. Chiar înainte să ajungem la „Palat” eu și Lindsey, se pare că o evreică ce făcea *bira* în fața magazinului Rolex încercase să tragă de braț în bar un bărbat de pe stradă.

S-a dovedit că bărbatul era ofițer de poliție sub acoperire; evreica a fost chiar aruncată în închisoare pentru agresiune, iar conducerea „Palatului” a trebuit să plătească o amendă mare. Prin urmare, Mama și Rod ne avertizau în fiecare noapte, îngrijorați, ca niciodată, absolut niciodată, să nu atingem pe nimeni pe stradă. Nu m-am întâlnit niciodată cu celebra „evreică”, dar oamenii din Ginza vorbesc și acum despre soarta ei nefericită.

Nu știu la câți ani a fost condamnată, dar câteodată, când făceam *bira* în fața magazinului Rolex, plictisită de moarte, mă întrebam dacă o vizita cineva în închisoare.

15

Cursa de noapte

În fiecare noapte, după ce terminam lucrul, tot mai aveam puțin de așteptat. Cât stăteam pentru „cursa de noapte”, care trebuia să vină la intrare și care de obicei întârzia, ni se permitea în sfârșit să vorbim sau să dormim.

„Palatul” se închidea la două dimineața, mult după ce ultimele trenuri de noapte trecuseră prin Tokyo. Taxiurile sunt extrem de scumpe în Japonia, așa că toate hostesele se înghesuiau în fiecare noapte într-un autobuz, care ne lăsa într-un sfârșit pe fiecare în fața casei. Când spun într-un sfârșit, mă refer la o oră sau două, pentru că Lindsey și cu mine, fiind cele mai noi flori din buchetul de la „Palat”, eram întotdeauna lăsate la urmă.

Nu toate luam cursa de noapte din Ginza. La sfârșitul programului, Mama Destiny venea deseori cu Mercedesul ei la intrare și ducea personal acasă câteva dintre hostesele ei cele mai de succes. Unele hostese primeau bani de la clienți ca să ia taxiul sau, de cele mai multe ori, împărțeau taxiul cu acei clienți. Altele îi spuneau lui Rod că nu aveau nevoie de cursa de noapte și pur și simplu dispăreau. Prin urmare, autobuzul pe care eu și Lindsey l-am numit afectuos „Hostess Mobilul” prelua grupuri diferite în fiecare noapte.

Fiind ultimele venite printre angajatele de la „Palat”, Lindsey și cu mine, după o noapte lungă de lucru și de băut, aveam parte de un tur nocturn al orașului Tokyo și al periferiilor sale în drum spre casă. Cum coboram ultimele, stăteam întotdeauna împreună în spate în autobuz.

Atmosfera de acolo era foarte diferită de cea din club, fie și numai pentru că ni se permitea să vorbim una cu cealaltă.

Odată, într-o noapte, în prima noastră săptămână de lucru, două femei stăteau în față și vorbeau în rusă. Se prea poate să fi vorbit chiar despre mine și despre Lindsey, deoarece ne purtam precum americancele tipice, eram gălăgioase și enervante, iar faptul că eram puțin bete nu ajuta deloc.

Lindsey se plângea cu voce tare că avusese de-a face cu un bărbat care se pretindea reîncarnarea lui Adolf Hitler și care aproape răsturnase o sticlă de whisky ca să facă salutul nazist. Știa perfect ce-i place.

— Îmi place Hitler, repeta mereu într-o engleză foarte stricată. Îmi place Bush! Îmi place Rasputin!

— Rasputin? am întrebat.

— Nu contează, spuse Lindsey, problema e că trebuia să zâmbesc și să fiu politicoasă tot timpul.

— Regulile spun că trebuie să fim de acord cu tot ce spun ei – am surâs malițios. Și? Ai strigat „Hai arienii”?

— Nu puteam nici măcar să-i amintesc japonezului că nu face parte din rasa albă! s-a plâns ea în continuare. Tot ce aveam de făcut era să-i ofer și mai mult alcool!

La aceste cuvinte amândouă am izbucnit în hohote de râs, enervându-le clar pe cele două rusoaice, mai ales pe una, Svetlana. Simțind efluviile negative și scăzând puțin tonul vocii, Lindsey a continuat să explice cum l-a implorat pe Rod să o mute la altă masă. Era greu, întrucât clientul nu dorea să fie decât cu o fată albă, iar eu și rusoaicele eram ocupate în acel moment.

— Încep să înțeleg de ce bărbații ăștia plătesc atât de mult numai pentru conversație, am spus gânditoare. Cine altcineva decât o hostesă ar putea suporta un tip ca ăsta?

Svetlana a coborât prima. Svetlana avea un ciuf de păr roșu zburlit, ochi căprui și pătrunzători, un ruj roșu ca sângele, care îi colora

buzele mari, și un piept generos. Încă nu o văzusem zâmbind. Când a coborât din autobuz, le-a spus calmă la revedere Cristinei, rusoaica cu păr lung blond, sprâncene pictate și gene false cu care conversase mai devreme, șoferului și nimănui altcuiva. Atmosfera din autobuz s-a răcit brusc când Svetlana a trântit portiera după ea.

Următoarea care cobora din Hostess Mobil era Cristina. S-a trezit din moțăială și de-abia dacă li s-a adresat celorlalte în timp ce cobora împleticindu-se din autobuz la ușa locuinței.

— Eu mă duc la picnic – era rândul lui Lindsey să continue jocul nostru de-a plictiseala – și-o să aduc: mere, lichior de mure, băieți simpatici, Dom Pérignon, cremă de ouă, Fruit Roll-Ups, suc de struguri și… și… Hennessey!

— Suc de struguri și Hennessey? o brunetă tunsă scurt, ochi mari de căprioară, piele foarte frumoasă și un aer caraghios, de făptură pribeagă, s-a întors de pe scaunul din față și s-a uitat la noi reprobator. Asta-i de-a dreptul grețos!

— Scuze, te deranjăm? s-a scuzat Lindsey.

— Nu, e-n regulă.

Lynn, după cum am aflat mai târziu, era din Africa de Sud.

— Sunteți nostime.

— Hei, putem să jucăm și noi?

Samantha și Linda au profitat de ocazie ca să vorbească în engleză, și nu în dialectul lor filipinez în care discutaseră până atunci.

— Nu prea apucăm să exersăm engleza.

— Sigur, le-am spus eu, gândiți-vă doar la ceva pentru picnic și care să înceapă cu *eu*…

După aceea, la intersecția Roppongi au coborât Lynn și prietena ei braziliancă, Desiree. Roppongi era centrul de atracție nocturn pentru tineretul din Tokyo, mai ales pentru străini.

— Voi locuiți *aici*? Am întrebat-o pe Lynn, neîncrezătoare, pe când

își aduna lucrurile ca să coboare din autobuz.

— Nu, mergem la o petrecere. Îl cunosc pe patronul de la Clubul „Womb”, continuă ea. Vreți să veniți și voi?

Lindsey și cu mine am râs de așa o idee și am spus că eram prea obosite. La urma urmei, era ora 3 dimineața, într-o marți.

— Mulțumesc oricum pentru invitație, a spus Lindsey, venim cu voi altădată, poate chiar vineri.

— Da, vineri e bine, am confirmat eu.

Apoi a coborât Anastasia, modelul taciturn. Nimeni nu o auzise vorbind altceva decât rusa și se presupunea că nici nu știa altă limbă. Îți dădeai seama din prima că Anastasia venise în Japonia ca model și lucra la „Palat” între ședințele de modelling. Cel puțin așa auziserăm printre paharele de vin. Lipsa ei de talente lingvistice demonstra doar că, dacă fata era destul de drăguță, nici nu trebuia să deschidă gura ca să reușească în lumea de la „Palat”.

De aici autobuzul s-a îndreptat spre Kabukichō, unde cobora Aika. Aika, singura japoneză din club, a zâmbit și s-a înclinat politicoasă în fața tuturor înainte de a pleca, deși nu vorbise cu niciuna dintre noi cât am stat alături. Comportamentul ei era tipic japonez.

— Nu locuiește aici, nu-i așa? am întrebat-o pe Samantha arătând înspre intersecția aglomerată unde coborâse Aika.

Puteam deduce atâta lucru, în marea de lampioane roșii nu erau case de locuit.

— Nu, a făcut Samantha pe atotștiutoarea.

— Doamne, am zis, doar nu lucrează aici după serviciu, nu-i așa?

Îmi dădusem deja seama că în Kabukichō, pe lângă multele slujbe la barurile cu sex oral, la băile-lupanare și la cluburile de striptease, unde este încurajată participarea publicului, cartierul s-a specializat în acele localuri numite *imekura* sau „cluburi de imagini”. Clubul de imagine este un fel de bordel în care clienții intră în jocuri sexuale,

împreună cu prostituatele costumate în doctorițe, infirmiere, polițiste și, cel mai adesea, eleve.

În diferite grade, cartierele de plăceri din Tokyo chiar pun la încercare limitele imaginației umane. Fiind cel mai rău famat cartier al lampioanelor roșii din oraș, numele Kabukichō provine din *kabuki* teatrul japonez tradițional, care evocă acea epocă din istoria japoneză când actorii erau sinonimi cu prostituatele.

— Nu, nu, râse Samantha. Aika nu lucrează aici.

— Nu-nțeleg, am spus nedumerită.

— Umblă vorba, oftă Samantha, că Aika s-a îndrăgostit de un host. Știi, Kabukichō este și cartierul unde se află majoritatea host-barurilor.

Un host dintr-un club de noapte este echivalentul masculin al unei hostese și reprezintă un fenomen în permanentă dezvoltare în Tokyo. Existența unui host depindea de distracția și flirtul cu neveste japoneze în floarea vârstei, care rămâneau acasă în timp ce soții alergau după hostese. Uneori se mai întâmpla chiar ca o hostesă să-și cheltuiască banii, câștigați în cursul nopții, pe un bărbat preferat, care, la rândul lui, poate fi plătit ca să o facă să se simtă bine și s-o ajute să-și redobândească încrederea de sine pierdută tocmai din cauza slujbei ei de noapte.

— Nu pricep de ce atât de multe hostese japoneze își cheltuiesc banii prin host-baruri, spuse Samantha. E o prostie. Ce să zic, oricine ar fi tipul ăsta, Aika rămâne doar o clientă pentru el. De ce nu-nțelege asta? Doar cunoaște bine branșa!

— Ciudat, cugetă Lindsey.

Am moțăit un timp în autobuz după ce Linda a coborât în Ikebukuro și nu am apucat să-i spun la revedere noii mele prietene, Samantha.

Lindsey m-a trezit puțin mai târziu când a trebuit să-l ghidez pe

șofer – în japoneză – de pe șoseaua principală până la ușa locuinței noastre. O simplă adresă nu e suficientă în Tokyo, pentru că străzile nu au nume. Găsirea unei adrese după număr nu era o soluție deoarece clădirile din Tokyo au primit numere mai mult în funcție de ordinea în care au fost construite, și mai puțin după înșiruirea lor de-a lungul străzii.

După ce am ajuns, am mulțumit șoferului, am intrat în casă și am mers ca teleghidată spre pat. Ne-am scufundat în așternuturi și am privit țintă la tavanul din cămăruța pe care Lindsey și cu mine o împărțeam pe atunci.

— Nu pot să cred că Desiree, Lynn și Aika încă mai petrec, am mormăit.

— În timp ce dormeai, a răspuns Lindsey, Samantha mi-a spus că Lynn are doi copii acasă, pe care îi lasă în apartament când pleacă, și că ia cocaină în fiecare noapte.

— Mă-ndoiesc, am spus neîncrezătoare în timp ce mă-nvârteam ca să adorm cu fața la perete.

— Treci să te speli pe dinți înainte! mi-a poruncit Lindsey.

— Nu pot-să-fac-nimic-doar-să-dorm, am mârâit.

— Ei, bine, eu am să încerc.

Lindsey se ridică și se îndreptă spre baie. Lindsey a fost mereu mai hotărâtă și mai rațională decât mine. Prietena mea s-a întors în cameră câteva minute mai târziu și a stins lumina.

— A, dinții mei sunt atât de curați!

M-a trezit din moțăială.

— Taci dracu' din gură, Linz.

— Și eu te iubesc, Lea. Au trecut deja două săptămâni? m-a întrebat.

— Am pierdut noțiunea timpului.

Sincer, nu puteam să-mi aduc aminte de nimic în starea în care

eram.

— Nu renunțăm după numai două săptămâni, nu-i așa? oftă ea.

— Nu prea cred, am încuviințat.

— Nu, nici eu nu cred.

— Noapte bună, puiule.

— Noapte bună.

16

Blocul de Est

Tinerele rusoaice, ucrainence și belaruse din clubul nostru făceau de regulă o „bisericuță”, un grup pe care Lindsey și cu mine am ajuns să-l numim Blocul de Est. Chiar dacă nu le înțelegeam limba, era ușor să recunoști liderul în femeia, care părea mai în vârstă (adică avea aproape treizeci de ani), pe nume Svetlana. Svetlana avea cel mai mare și mai roșu păr pe care l-am văzut vreodată și îl tot aranja în forme ciudate pentru a-i pune în valoare frumusețea. Eu și Lindsey îi spuneam „Roșcata cea Mare”.

Mama știa că Svetlana mă urăște, totuși părea să ne așeze față în față destul de frecvent. Vreau să spun că Mama ne poruncea să împărțim aceeași masă cu un singur client, iar noi trebuia să intrăm în concurență pentru a-i capta atenția. Ca și cum dorința Mamei Destiny era să existe concurență între noi ca să ne mențină în formă.

Duelul special pus la cale între Svetlana și mine se desfășura de cele mai multe ori așa: dacă stăteam amândouă la aceeași masă de așteptare și un client intra în club fără să ceară o fată anume, Mama-san arăta mai întâi spre Svetlana și o conducea la masa bărbatului.

— Iat-o pe Svetlana, îi spunea Mama, o frumusețe exotică din Rusia. Este pe placul dumneavoastră?

Clientul aproba întotdeauna din cap la fel cum ai face spre chelner după ce ai gustat un vin bun. Prima fată care se întâlnea cu clientul îi întindea de obicei un prosop fierbinte ca să se șteargă pe mâini și pe față.

Apoi Mama se întorcea la masa de așteptare și, înainte de a-mi face semn, se uita pătrunzător la toate fetele ei.

— Iar aceasta este Daisy, spunea Mama după ce mă conducea pe

partea cealaltă lângă el. Vine din America, dar vorbește fluent japoneza. Foarte neobișnuit, nu-i așa?

Clientul dădea atunci din cap pentru a doua oară, iar eu începeam să-i arăt felurile de whisky pe care le serveam înainte să-i torn cu delicatețe băutura aleasă de el. Svetlana și cu mine îi umpleam pe rând paharul cu gheață sau ștergeam condensul de pe paharul lunguieț.

Jocul era în desfășurare, iar regulile lui, foarte complicate. Interacțiunile noastre stăteau sub observație permanentă, ca să se vadă care dintre noi va capta atenția bărbatului. Pe timpul unui rând de băutură, Rod sau Mama ne bătea pe umăr fie pe mine, fie pe Svetlana și arăta spre un loc anume de la masa de așteptare. Cea care nu avusese succes era înlocuită de altă fată, după exact același ritual. Întotdeauna lucrurile se petreceau astfel; aranjamentul floral era într-o permanentă schimbare.

Dacă e să privesc în urmă, eforturile subtile ale Mamei de a ne crește randamentul la lucru asmuțindu-ne una contra celeilalte au fost foarte eficiente. Din cauza rivalității cu Svetlana, captarea afecțiunii unor bărbați care aveau de două sau de trei ori vârsta mea a devenit o prioritate. Am ajuns să urăsc masa de așteptare ca pe un simbol al eșecului și să sper să fiu aleasă de parcă ar fi fost cu adevărat important, un semn clar al succesului meu.

În nopțile când Svetlana triumfa, reușita ei venea după eforturi imense. Lua imediat mâinile clientului în mâinile ei și începea să-i maseze brațul sau să-i șoptească în ureche. Era un spectacol pe care-l priveam cu silă din capătul mesei.

În cazurile când Svetlana era condusă înapoi la masă, clientul îmi arăta însă mai mult interes doar pentru că eram americancă, îi distrăgeam atenția de la capcanele Svetlanei îndreptând discuția asupra călătoriei sale recente în New York sau asupra altui subiect de

acest gen.

Fiind o adevărată „american girl”, eram un specimen rar și exotic în „Palat”. Există câteva motive pentru care americancele nu lucrează de obicei în barurile japoneze de hostese. În primul rând, nouă, americancelor, ne e greu să credem că nu e vorba și de sex și că nu e permis niciun contact fizic în această branșă.

Spre deosebire de societățile orientale influențate de confucianism, a noastră nu este o cultură a supunerii, ceea ce face ca ascultarea de ordine directe și de coduri sociale rigide să fie și mai de nesuportat. Mai mult, majoritatea femeilor care lucrează astăzi în baruri ca hostese s-au născut după 1980, mult după mișcarea feministă din anii ’70. În consecință, multe tinere americance nu sunt obișnuite să joace asemenea roluri de femei supuse, situație despre care Ando mă avertizase cel dintâi. Nu ne pricepem să avem grijă de nevoile unui bărbat prin gesturi și cuvinte, nici chiar contra plată. Este adevărat și că, pe măsură ce bem, devenim din ce în ce mai incapabile să ne purtăm ca niște „doamne”.

Totuși, principalul motiv pentru care atât de puține dintre noi lucrează în baruri de hostese are de-a face probabil cu problemele de imigrație. Hostese din Coreea, Australia, Franța, Canada, Noua Zeelandă, Marea Britanie și Germania pot veni în Japonia cu o viză „de lucru”, un acord reciproc între Japonia și aceste națiuni care le dă posibilitatea nativilor să-și găsească o slujbă pentru o perioadă de un an. Un asemenea acord nu există între Japonia și America.

Cele mai serioase hostese din branșă, care, din câte știu, provin din țări ca Rusia, China, România și Filipine, au toate „vize de căsătorie”. Dar căsătoriile pe hârtie au succes numai printre oamenii din țări al căror standard de viață este mult, mult mai jos decât cel al Japoniei, așa că nici această tendință nu există printre americani.

Pe vremuri era posibil ca hostesele să obțină „vize de distracție”

pentru șase luni, dar în ultimii ani guvernul a impus limite stricte la acordarea acestor vize, așa că niciun bar de hostese nu le mai poate acorda.

Pentru a lucra legal în Japonia, toate americancele (în afară de cele cu viză autentică de căsătorie, care nu au nicio legătură cu hostesele) trebuie să aibă diplomă universitară și un sponsor serios care să demonstreze că femeia are o calificare anume care poate fi de folos societății japoneze.

Astfel, puținele americance devenite hostese în Japonia sunt aproape toate foste profesoare de engleză super-specializate pentru acest post, curiozități unice în lumea de hostese a *mizu shobai.* Am presupus că de asta mă ura Svetlana atât de mult. În plus, eram mult mai educată decât ea.

Pe atunci învățasem deja să vorbesc corect japoneză, ceea ce reflecta mulți ani de studii intensive. Felul meu de a vorbi era în contrast evident cu japoneza vulgară pe care rusoaicele o învățaseră după ani de lucru. Știam să scriu numele clienților în kanji, cel mai dificil dintre sistemele de scriere japoneze, care conține mii de semne provenind din chineza clasică.

Lindsey vorbea numai engleza și nu-și dădea seama prea bine ce se întâmplă, situație de care fetele din Blocul de Est se bucurau și pentru care o tratau de sus. Cum eu puteam să port conversații în patru limbi, rusoaicele îmi arătau o ură cu totul specială.

— Unde-ai învățat să vorbești japoneza? m-a întrebat Elena, o membră a clanului rusesc, într-o noapte în Hostess Mobil. Ea vorbea puțin engleza.

— La facultate, am răspuns.

— Atunci ce mai cauți aici? m-a întrebat ușor amenințătoare.

— Bună-ntrebare, am spus arborând un zâmbet fals. I-am întors spatele, prefăcându-mă că răspund la un mesaj pe telefonul mobil.

Deși Svetlana era evident inamicul meu cel mai de temut, m-am străduit să fiu prietenoasă cu ea, fie și numai pentru că zâmbetele mele false o scoteau și mai tare din sărite. Încercasem, când clienții mergeau la baie sau erau atenți la altceva, să topesc gheața dintre noi. Deoarece nu vorbeam rusa și ea nu știa sau nu voia să vorbească engleza, am încercat să spun ceva în japoneză.

— De unde ești? am întrebat-o odată, de parcă n-aș fi știut.

— Rusia.

A făcut un efort vizibil ca să se întoarcă cu fața la mine.

— De unde anume din Rusia? am insistat.

— N-ai ști dacă ți-aș spune, a spus încercând să scape de mine.

— Hai să vedem!

Zâmbetul larg pe care i l-am aruncat era evident o agresiune.

— Sankt Petersburg, a spus ea afabilă.

— Sigur c-am auzit de el, am spus, știind deja cum să ascund faptul că mă simțeam jignită. Cunosc pe cineva din Sankt Petersburg, îl cheamă Piotr, nu-i așa că e amuzant?

Niciun răspuns.

Dar eu n-aveam de gând să mă opresc. Să-i flatez pe alții și să mă port frumos devenise brusc o specialitate.

— Ești foarte frumoasă, am mințit.

— *Urusai!* s-a răstit ea.

Chiar a spus că sunt enervantă? mi-am zis în gând, ca într-o declarație mută de război. Încercasem să fiu drăguță cu Svetlana. Îi ignorasem privirile crunte zi de zi și uneori îi zâmbisem. Mă făceam că nu observ când îmi fura clienții pe față, gândindu-mă că oricum părea să aibă mai mare nevoie de bani. Cu toate acestea, încercasem să fiu drăguță. Dar Svetlana reușise să mă enerveze.

— Cum se spune „lua-te-ar dracu'" în rusește? am întrebat politicoasă, felicitându-mă în gând pentru rafinamentul insultei.

La aceste cuvinte, clientul nostru s-a întors la masă de la baie, unde se pare că se masturbase.

— Taci din gură, a spus ea.

— Nu, Svetlana, vreau neapărat să știu, am spus, mimând inocența.

Din păcate, Mama-san auzise mica noastră dispută, așa că m-a luat de la masă și m-a înlocuit cu Linda.

Dar asta n-a fost tot. După niciun minut, nici nu mă așezasem bine la masă, Rod s-a apropiat să-mi spună că Mama ar dori să ne vedem în holul de la intrare. În hol, Mama m-a certat că tocmai creasem o atmosferă de tensiune la masă și că acțiunile mele erau contrariul a ceea ce trebuia să fac pentru a fi plătită.

— Dar Svetlana… am început să protestez.

— Dacă nu-ți place, poți să pleci.

Era pentru prima dată din multele viitoare dăți când o auzeam spunând această frază. Îmi era deja evident că Destiny era foarte plină de sine.

— O să-mi dau demisia, i-am spus Samanthei în acea noapte pe când beam și fumam narghilea la un bar în Roppongi, specializat în tutun parfumat pentru fumătorii din Orientul Mijlociu. N-o mai suport pe Svetlana. E ticăloasă!

— Știi de ce rusoaicele nu vă plac pe tine și pe Lindsey, nu-i așa? mă întrebă ea.

— Nu, nu știu. Nu le-am făcut absolut nimic și chiar m-am săturat.

— Bărbații se poartă diferit cu voi, americancele, mi-a spus ea atotștiutoare.

— De ce? nu mi-a venit mie să cred.

— Probabil din cauza poziției Americii în lume.

— Ce prostie, toată lumea urăște America, nu? am ripostat eu.

— N-ai văzut că bărbații încearcă să le atingă pe rusoaice tot timpul? Oficial, în acest bar contactul fizic este interzis, dar clienților li se pare că pot obține mai mult dacă fata provine dintr-o țară săracă.

— Dar Svetlana îi atinge *pe ei* tot timpul!

— Nu, îmi spuse Samantha, Svetlana se agață tot timpul de mâinile clientului ei, ca să nu i-l fure altcineva.

— Așa carevasăzică, nu mă gândisem la asta.

Mi-am schimbat părerea despre Svetlana după discuția revelatoare pe care am avut-o cu Samantha în noaptea aceea. Svetlana și cu mine nu vom fi niciodată prietene, asta era sigur, dar nici n-am mai supărat-o cu intenție de atunci înainte. Uneori, se întâmpla chiar să simt că eram amândouă în aceeași echipă sau că, cel puțin, ar fi trebuit să fim.

17
Jocul obișnuit

„Unii oameni au tendința să creadă că toate femeile străine sunt niște proaste, dar familiaritatea poate aduce respect, și majoritatea hosteselor străine sunt de acord că, de fapt, clienții obișnuiți se poartă cel mai frumos.”

Nicholas Bornoff, *Pink Samurai: Love, Marriage and sex in Contemporary Japan (Samuraiul roz: dragoste, căsătorie și sex în Japonia contemporană)*

Cele mai multe baruri cu hostese impun o perioadă de probă de două săptămâni pentru fiecare nouă angajată, timp în care ea trebuie să decoreze mesele primilor ei clienți sau ale clienților altor femei. Dacă a terminat perioada de două săptămâni de probă și încă nu are un număr regulat de clienți, hostesa cu pricina fie este dată afară, fie primește un salariu mult, mult mai mic. Acestea fiind spuse, greu în branșă nu e atât să arăți bine, să servești băuturi și să stai, cât să atragi clienți regulați. Fiecare fată are strategia ei.

În ceea ce mă privește, obișnuiam să stau la birouașul din camera mea în jur de ora șase și jumătate – ora când majoritatea angajaților termină serviciul și încep să-și facă planuri unde să meargă la băut seara, cu telefonul mobil, un pachet de cărți de vizită și un pahar de votcă tare cu gheață. Scopul paharului cu votcă era să facă ceva mai suportabil procesul oarecum umilitor de a suna fiecare bărbat – dintre cei care-mi dăduseră cartea lor de vizită – și de a-l invita la „Palat” în acea seară.

Uneori, bărbații pe care îi sunam nu-și mai aminteau de mine așa

de bine cum îmi aminteam eu de ei, dar alteori erau încântați să-mi audă vocea și păreau măguliți de invitație. În același timp însă, trebuia să dau cam douăzeci de telefoane ca să conving un client să se întâlnească cu mine la „Palat”. Deoarece barurile cu hostese sunt extrem de scumpe, în cele mai multe cazuri hostesa însăși trebuie să solicite întâlnirea. Totuși, majoritatea femeilor, tinere și moderne fiind, nu sunt obișnuite să stabilească întâlniri cu bărbați. De aici rolul votcii: îmi dădea încredere.

Duminicile însă, singura zi când „Palatul” era închis, telefonul meu mobil suna încontinuu. Și încontinuu trebuia să refuz invitații la cină de la bărbați de vârstă mijlocie, de cele mai multe ori aceiași care refuzau să-mi răspundă la telefon în nopțile când lucram. Având impresia greșită că ieșeam împreună ca un cuplu, ei se gândeau de fapt că vreau să ies cu ei fără să fiu plătită.

Într-o asemenea duminică, în cursul dimineții, Lindsey și cu mine mâncam ouă la micul dejun în bucătărie când telefonul ei a sunat. După ce a închis, Lindsey abia a avut timp să-mi spună că era un bărbat de la „Palat” pe nume Tonkawa, că a sunat și telefonul meu.

— Salut! se auzi o voce de bărbat într-o engleză stricată.

— Da?

— Tonkawa la telefon.

— Da?

— Îți amintești de mine. Am stat împreună la „Palat” săptămâna trecută. Mi-a plăcut mult. Ești atât de dulce.

— Mulțumesc foarte mult, cum vă mai simțiți astăzi, domnule Tonkawa?

Lindsey a izbucnit în râs, iar eu a trebuit să plec din bucătărie.

— Eu sunt foarte bine. Vrei să mergi la Disneyland cu mine? mă întrebă el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi fac curat în cameră, i-am răspuns

aproape fără să mă gândesc.

— OK, e-n regulă, rămâne pe altădată!

N-am avut timp nici să-i spun la revedere că a și închis; trebuie că era grăbit să sune pe altcineva.

Era o activitate obositoare, dar, odată ce obțineai un client permanent, era ca și cum îți aparținea. Ando a fost primul și, de fiecare dată când venea la „Palat”, primeam o parte din banii pe care îi cheltuia. Chiar dacă lua băutură pentru fiecare fată care lucra pe lângă mine, cecul lui avea scris în susul paginii numele meu, „Daisy”.

Trebuia să atragem clienți permanenți pretinzând că avem o relație cu ei, că suntem îndrăgostite de ei. Deși acceptasem slujba având impresia că urma să lucrez numai noaptea, s-a dovedit că trebuia să răspund la telefoanele clientului în orele libere și să mă fac că mă interesează ce are de spus. Mi se părea foarte ciudat, un fel de joc, o șaradă cu bărbați.

Existau mai multe aspecte ale meseriei mele despre care n-am știut că figurează în fișa postului. Majoritatea clienților din asemenea baruri vor continua să frecventeze același bar datorită unui interes special pentru o fată, așa încât misiunea ei este să-l convingă să revină de cât mai multe ori. Deși hostesele trebuie să aibă o varietate de clienți, este în totalitate răspunderea noastră să ne aranjăm cu grijă programul astfel încât acei clienți frecvenți să nu apară absolut niciodată în aceeași noapte.

Dacă se-ntâmpla asta, hostesă nu risca doar să-și piardă clientul, ci și să devină ținta urii celorlalte hostese, pentru că nimic nu poate fi mai rău decât să distrezi un bărbat a cărui hostesă preferată e ocupată cu alt domn.

Câteodată, o hostesă se poate atașa de unul dintre clienții ei obișnuiți, uneori datorită timpului petrecut împreună, mai ales dacă el este un gentleman care-i arată respect. O hostesă rămâne o iubită

platonică, dar este foarte probabil să se cufunde în ritual și să nu mai țină cont de diferența de vârstă. Totodată, beția tinde să șteargă limitele dintre talentul actoricesc și sentimentele adevărate.

Exista un client anume de a cărui companie mă bucuram sincer, deși, cel mai adesea, îmi controlam sentimentele.

În seara când l-am întâlnit prima oară pe Hideo, era aproape de sfârșitul nopții și toată lumea se cam îmbătase. Mă întreținusem cu doi clienți înaintea lui. Primul era un chirurg plastician cu început de chelie. Venise singur și îi făcuse semn lui Rod să mă schimbe cu altă fată după al treilea toast. De aici m-am dus drept ornament într-un grup al unei companii care venise să sărbătorească ziua de naștere a unui director. Când petrecerea s-a terminat, fiecare bărbat a fost condus personal la ușă de câteva hostese. Am zâmbit, am fluturat din mâini, am împărțit sărutări când i-am văzut în lift. Însă toate zâmbetele noastre false au dispărut imediat ce liftul s-a-nchis și ne-am întors în club, la masa de așteptare.

Hideo, un bărbat robust, cu fața rotundă, stătea între doi colegi. M-a măsurat din cap până-n picioare când am fost condusă lângă el de către Rod. La început, mi s-a părut groaznic. Totuși, ca o adevărată japoneză, mi-am ascuns bine sentimentele.

Nu-mi aduc aminte despre ce am vorbit, dar cred că am făcut ce trebuia deoarece o oră mai târziu colegii săi plecaseră, iar noi doi încă mai stăteam unul lângă altul la masă, ținându-ne pe după umeri, ca și cum noaptea de-abia începuse. Ne-am îmbătat îndeajuns ca să cântăm *Bohemian Rhapsody* de Queen la karaoke, aparat de care abuzaseră deja o grămadă de afoni în acea seară.

După ce am terminat de cântat și am fost aplaudați de multe fete drăguțe a căror treabă este să aplaude, Hideo s-a dus la baie. Mama Destiny s-a folosit de prilej ca să vină la masa mea cu un prosop fierbinte, pe care, conform regulii, urma să i-l dau lui Hideo la

întoarcere.

— V-am urmărit pe amândoi, mi-a spus privindu-mă drept în ochi.

— Scuze pentru karaoke, am cântat prost, i-am spus încercând eu să preîntâmpin orice critică.

— Nu, n-are nicio importanță, a spus ea. E destul de beat ca să creadă că ați cântat bine împreună. Acum ascultă-mă bine, a spus Mama după o pauză, pe un ton hotărât. Când vine de la baie, vreau să-i ceri un *dōhan* mâine seară. Puteți să vă întâlniți la ora opt în fața clubului, să luați cina și apoi să vă întoarceți aici la ora zece fix. Am să-ți explic restul mai târziu, până să pleci.

Acum că aveam propria mea clientelă, Mama îmi dădea și mai multă atenție.

Ca atâția alți clienți, Hideo a stat o veșnicie la baie. Când s-a întors, am făcut exact ce mi-a spus Destiny să fac, știind că ea ne urmărea. Nu-mi dădeam seama cum reușea, dar avea dreptate. Hideo n-a putut refuza invitația mea.

Mă simțeam vinovată că profitam de acest individ beat. În același timp însă, dorința de a-i face plăcere Mamei era de nestăpânit. *Destiny îi cunoaște perfect pe bărbați,* mi-am spus în sinea mea, *dar își folosește toată puterea pentru a face rău.*

18

O ceremonie a ceaiului presărată cu praf de piper

Dōhan este, de fapt, o întâlnire foarte bine plătită, clienții frecvenți ai unui bar cu hostese având astfel prilejul de a-și etala puterea financiară în oraș, alături de însoțitoarele lor, pentru câteva ore, înainte să se întoarcă la „Palat”. Când o hostesă și clientul ei ajung la club împreună, bărbatul trebuie să achite o taxă specială *dōhan* împreună cu plata pe oră și toate celelalte. Cele mai multe baruri cu hostese au în fiecare lună ceremonii *dōhan,* pe care angajatele trebuie să le respecte dacă nu vor să fie date afară.

Dacă bariera dintre statutul de client și o posibilă relație afectivă este depășită în procesul de atragere a clienților, atunci când ceri să participi la un *dōhan* totul dispare. Scenariul este posibil pentru că toți cunosc regulile jocului, indiferent dacă aceste reguli sunt sau nu rostite cu glas tare. Așa că bariera este mai curând invizibilă. Totuși, în majoritatea cazurilor, ea există.

În seara următoare, mergând către restaurant, Hideo și cu mine ne țineam de mână. Până să vină mâncarea, Hideo m-a lăudat pentru cunoștințele mele de japoneză. Când i-am împărtășit pasiunea mea față de limba și cultura japoneză, s-a luminat la față și a început să-mi povestească istoria familiei sale. M-a fascinat pur și simplu și așa s-a creat o anumită legătură între noi.

Hideo avea treizeci și șase de ani și nu era însurat. Preluase de curând firma de îmbrăcăminte a familiei, care exista încă din perioada Edo. Era neobișnuit pentru o afacere medie de familie să reziste în timpul războiului, când Japonia își epuizase mai toate resursele materiale. Totuși, în perioada Meiji, firma sa câștigase enorm de mulți bani din comerțul cu pălării.

Restaurația Meiji abolise rigida structură socială a șogunatului Tokugawa. Războinicii samurai nu mai erau la modă, nici chiar coafura tradițională a cozii de samurai nu mai era interesantă. Familia lui Hideo, care avea origini de samurai, simpatiza cu nefericirea acestor oameni și se crease un stil de pălărie menit să acopere coada samuraiului, astfel încât noul regim să nu-l oblige să și-o taie.

Evident, fiind pasionată de cultura japoneză, eram cât se poate de curioasă să ascult povestea de succes a familiei sale.

Lindsey era deja la club când am sosit și a fost trimisă să stea puțin cu noi. După ce Hideo a plecat de la „Palat”, prietena mea și cu mine am căzut de acord că semăna cu celebrul personaj dintr-un desen animat japonez numit Ampanman sau, în traducere, Omul-Turtă Dulce. Ampanman era de fapt o bucată de pâine rotundă care purta mantie și care, împreună cu camarazii săi Omul-Pâine Albă, Fata-Pâine de Pepene și Omul-Pâine de Curry, zbura și se lupta cu dușmanul de moarte: un microb rău. Deoarece Hideo a fost primul meu *dōhan,* mi s-a părut că porecla „Dōhanman” i se potrivea. Și chiar așa era.

După ce ne-am „întâlnit” trei săptămâni, Dōhanman m-a invitat să facem împreună o călătorie cu trenul Shinkansen către Nagano, ca să cunosc o parte din marea lui familie. Oficial, nu aveam voie să merg. Să pleci din oraș cu un client era pur și simplu interzis. Totuși, în noaptea când mi-a cerut asta, oferta a fost atât de tentantă, încât n-am putut refuza.

Privind în urmă, îmi spun că instinctul meu de conservare ar fi trebuit să fie mai puternic. Poate că la mijloc a fost nevoia de a nu mă supune Mamei Destiny, ca să pot intra în mod diplomatic în grațiile lui Dōhanman fără a fi permanent urmăriți de ea.

Pe de altă parte, nici eu nu eram *complet* idioată.

— Știi unde pot găsi praf de piper sau nucșoară? am întrebat-o pe Lindsey a doua zi. Mă duc la Nagano duminică să cunosc familia Dōhan.

— Încearcă la Don Quijotte, spuse ea, sugerând un magazin cu prețuri reduse aflat destul de aproape, în estul cartierului Shinjuku.

După jumătate de oră, m-am întors de la Don Quijotte enervată.

— Tipul de la oficiu mi-a spus că nucșoara este ilegală în Japonia.

— Ce? își ridică Lindsey ochii, neîncrezătoare, din revistă.

— Da. Țara asta e de-a dreptul îngrozitoare.

— Ești convinsă că e bine ce faci? mă întrebă prietena mea.

— Știu că n-ar trebui să merg, dar vreau să văd Nagano și domeniul familiei de la țară. Se pare că datează de sute de ani, de dinainte de Meiji. În plus – aici mă sugestionam pe mine – țin la el. Dōhanman e inofensiv. Ca un urs mare de pluș.

— Sper să ai dreptate, spuse Lindsey reluându-și lectura.

— Știu! am exclamat. Pot să *fac* praf de piper, nu-i așa?

— Dă-i drumul, răspunse Lindsey, care, probabil, citea pentru a suta oară aceeași propoziție… Toate condimentele mele sunt pe raftul de sus.

Am preparat cel mai odios cu putință cocteil, din cel mai iute piper imaginabil, și am turnat combinația fatală într-o sticlă de parfum. Ca să văd dacă funcționează, am pulverizat în aerul din jurul meu. Într-o clipă, câteva particule mi-au ajuns pe față și pe ochi, făcându-mă să țip de durere.

— Nu pot să cred c-ai testat chestia asta pe tine! m-a certat Lindsey când a intrat în bucătărie și m-a găsit clătindu-mi ochii în chiuvetă. Ce-ai să-i spui lui Dōhanman mâine când o să-ți vadă ochii injectați?

— Cel puțin știu că funcționează, am mârâit.

Am pus sticla de parfum într-o pungă etanșă și am legat-o de agenda de buzunar ca să nu uit s-o iau.

Aveam să rămân singura ființă care a simțit puterea spray-ului de piper *made by* Lea. Domeniul din Nagano era uimitor. Familia părea că locuiește într-un complex de temple vechi de la țară. Cumnata lui Hideo era profesoară cu diplomă în ceremonia tradițională a ceaiului, așa că am participat la o asemenea ceremonie în familie. A încercat să mă-nvețe cum să îndeplinesc ritualul, dar n-am reușit să pricep decât 75 din japoneza vorbită în dialectul regiunii.

Nu-mi reveneam după momentul în care Hideo m-a prezentat familiei ca prietena lui. Ar fi trebuit să le spună că sunt hostesă și mă îngrijora gândul că m-ar putea crede bogată. De fapt, habar n-aveam cum trebuie să te comporți în asemenea situații. Ba nici măcar nu știam care era situația, căci nu înțelegeam nimic din japoneza lor dacă nu-mi foloseam la maximum capacitățile de ascultare. Totuși, ceva din această abureală culturală făcea situația suportabilă, așa că am acceptat resemnată faptul că habar nu aveam ce se petrece.

Mai târziu, Dōhanman, fratele său, soția acestuia și cu mine am plecat să mâncăm sushi. Știam că e un restaurant scump fiindcă era tipul de local în care peștele e omorât în fața ta. Încetul cu încetul, am înțeles că una dintre cele mai amuzante activități pentru japonezii de rând aflați în compania unui străin este să-și ducă oaspetele la un restaurant cu sushi și să vadă câte produse din meniu poate mânca străinul fără să i se facă rău. Clanul Dōhanman nu făcea excepție.

După ce am comandat cel mai scump produs de pe listă, bucătarul sushi ne-a servit la fiecare o farfurie cu homar. Apoi a așezat partea de jos a homarului, înjumătățită și răsturnată, în centrul mesei, cu o garnitură de sos de jur-împrejur.

— Cum o să mâncăm partea asta? l-am întrebat cu naivitate pe Hideo.

— Nu se mănâncă – toți cei de la masă au chicotit, e numai de decor, ca să știi cât de proaspăt e peștele.

— *Imi ga wakaranai,* nu înțeleg.

— Uită-te mai de-aproape, îmi zise el. Picioarele homarului încă se mișcă.

M-am uitat, iar țipătul pe care l-am scos a distrat copios întregul grup. După cină, am adormit pe umărul lui Dōhanman în cursa Shinkansen către Tokyo, și ăsta a fost cel mai înalt punct al intimității noastre.

— I-ai cunoscut *familia*?, a exclamat Samantha uimită, luni noaptea, la lucru. E interzis!

— Și ce dacă? am răspuns degajat.

— În cultura japoneză, m-a informat ea, să-i cunoști familia înseamnă că dorește să se-nsoare cu tine!

— Ce? Nici vorbă! Ai înțeles greșit. Mai mult, îl cunosc pe Dōhanman de doar câteva săptămâni.

— Nu contează, răspunse Samantha dezaprobator.

— Stai puțin, am spus, după o pauză lungă. Tu vorbești serios?

— Da, spuse Samantha, zâmbind în fața ignoranței mele culturale, nu spuneai tu că ai un prieten de care dorești să scapi?

— Păi, un fel de prieten, am corectat-o.

19

Vina

> *„Teama de a nu te putea stăpâni – în legătură cu mâncarea, banii sau sexul – este caracteristică pentru femeile contemporane. Înțelegem că lipsa de stăpânire nu este potrivită și că poate transforma o femeie într-un monstru.”*
>
> Naomi Wolf, *Promiscuities (Promiscuități)*

Mako era „felul” de prieten cu care, după ce fusesem dată afară de la gazdele mele, mă vedeam din când în când. Privind în urmă, îmi dau seama acum că Mako era un ratat. Multe dintre prietenele mele mi-au spus că n-am deloc gust în privința bărbaților, iar Mako nu făcea excepție. Renunțase la liceu și locuia cu mama lui. Totuși, cumva, exista o anumită potrivire între noi.

Îl întâlnisem cu câteva luni înainte la intersecția Shibuya, când mi-a cerut o țigară și apoi mi-a propus să mergem la o bere. I-am acceptat propunerea, chiar dacă mai mult îmi doream berea. La a doua întâlnire, m-am culcat cu el, și asta pentru că nu aflasem un motiv destul de bun ca să n-o fac. Deși găseam ceva deopotrivă adorabil și pervers în el, Makoto a fost întotdeauna mai mult o experiență culturală decât un iubit, așa că n-am luat niciodată în serios relația noastră.

Mi-e imposibil să compar tovărășia lui cu cea a foștilor mei prieteni din America, deoarece contextul e foarte diferit și eu înțelegeam doar ceva mai mult de jumătate din ceea ce spunea Makoto. Japoneza vorbită de bărbați e neclară, guturală și mi-a luat mai mult timp să o deprind, în comparație cu cea relativ limpede a femeilor.

Era infinit mai plăcut să fiu luată cu mașina de către Mako – de fapt, era mașina mamei lui – decât să merg cu Hostess Mobilul în fiecare seară.

— *Konban dareka ga kimi o sawachatta no*? A încercat vreun client să te atingă în seara asta? mă întrebă.

— *Iie,* nu, am răspuns. Era unul dintre rarele contexte din conversația în japoneză în care puteai folosi cuvântul *nu.*

— *Hoteru wa dō desu ka*? Ce-ar fi să mergem la un hotel? mă întrebă pe neașteptate.

— *Haaaai,* am fost de acord, mimând timiditatea, pentru că lui i se părea seducătoare timiditatea.

Curând eram în Shibuya, trecând pe lângă un șir de hoteluri cu nume englezești, precum Hotel Sexe, Hotel Casanova, Venus Lounge, Hotel XOXO și Hotel Artemis. Mako a tras la Venus Lounge fără să mă întrebe, însă oricum nu mă interesa, pentru că el urma să plătească. Învățasem că, dacă nu plătești nimic, nici nu poți să-ți exprimi părerea când se iau decizii. Dar, fiindcă relația noastră nu era ceva serios, nu-mi păsa. Ne distram, și-atât.

„Hotelul amorului” din Japonia este o invenție interesantă. Când intri într-un hotel al amorului, nu găsești oameni la recepție. Ar fi prea jenant, fiindcă într-o asemenea situație bărbatul tipic japonez este la fel de timid ca elevul din anul întâi de liceu care urmărește un documentar despre menstruație la ora de educație sexuală.

Există un singur aparat de taxat. Un buton specifică numărul de ore pe care vrei să le petreci. Acestea se întind de la o oră la două nopți. Celălalt buton este puțin mai complicat. Cuplul, mai curând bărbatul, care plătește de obicei, privește la fotografii din diferite dormitoare și alege ambianța care-i place cel mai mult. După ce introduci suma potrivită de bani în aparat, primești cheia.

Unii spun că într-o zi aparatul ar putea arăta și imagini cu

potențialii parteneri de sex. Nu este nimic științifico-fantastic, dragii mei cititori, sexul mecanic este rezultatul logic când condiția umană se cuplează cu capitalismul avansat.

Odată ce ai cumpărat cheia, ți-ai câștigat intrarea într-o lume diferită, în care nimic nu este jenant și totul se învârte în jurul plăcerii spontane. Într-un hotel al amorului, aceasta se numește dragoste. Totuși, trebuie să pleci înainte ca banii să se termine sau ca trăsura să se transforme în dovleac și să fie aruncată din parcare de către conducere.

Makoto a ales o cameră care avea un automat karaoke. Ah, karaoke, distracția japonezilor beți. Mai înțelegătoare decât tipicul bar american de karaoke, localurile de karaoke japoneze închiriază camere private, permițându-le clienților să-și etaleze lipsa de talent muzical doar în fața persoanei iubite. Karaoke este o invenție extraordinară și mulți japonezi închiriază camere izolate fonic ca să cânte singuri pentru a se relaxa în perioadele de stres. În camerele de hotel, a face karaoke în pielea goală este o alternativă foarte apreciată.

Unul dintre lucrurile pe care le observi într-un hotel al amorului este pornografia. Programele pornografice japoneze nu sunt, în general, grozave. Toate momentele importante din film sunt bruiate de purici, lăsându-l pe privitor să observe de fapt cât de proastă și artificială este povestea. Din fericire, mai erau câteva canale porno, așa că am putut să caut în voie. M-am oprit la un canal pentru că tipa din film semăna cu cineva, o persoană pe care o întâlnisem cândva și de a cărei identitate nu-mi puteam aduce aminte. Apoi am remarcat cât de obosită și drogată arăta fața vedetei porno și am observat cearcănele din jurul ochilor. Brusc, mi-am adus aminte.

Arăta ca o fată pe care o întâlnisem odată, o dansatoare topless din Roppongi, cu aceleași cearcăne în jurul ochilor. Mulți clienți care aveau relații de lungă durată cu Mama-san mă scoteau în localuri

după lucru și, odată, un grup al nostru a mers la un bar de striptease după program. Când, în cele din urmă, a venit timpul ca însoțitorul meu să meargă acasă și să mă trimită, obosită cum eram, într-un taxi cu o factură de 10 000 de yeni deja plătită, dansatoarea care lucra la bar încerca să-l convingă pe bărbatul oricum beat să mai rămână. Îl ținea de braț. Când am rugat-o să-i dea drumul, mi-a tras un pumn. Toate ca toate, dar era greu să iei în serios la bătaie o fătucă pe jumătate goală, așa că mi-am folosit forța ca să-l trag singură pe bărbatul aproape inconștient.

Fata aceea, dansatoarea, avea aceiași ochi.

Mako a trebuit să plece devreme în dimineața următoare. Lucra în construcții. Trebuia să eliberăm camera la 12, ceea ce însemna că mai aveam ceva timp pentru mine. M-am hotărât să-mi intru în ritm în timp ce mă pregăteam să plec din minunatul Venus Lounge ca să mă confrunt din nou cu lumea de-afară.

Am vrut să mă uit la ceva porno la televizorul cu ecran lat, dar m-am plictisit după cinci minute și am schimbat canalul pe știrile de la NHK. Un conductor de tren a fost împușcat chiar în fața gării Shibuya cu o săptămână în urmă, omorât ziua în amiaza mare, și încă nu se găsise niciun suspect în acest caz. Întâmplarea era cu atât mai neverosimilă cu cât, din mulțimea de oameni care se înghesuie în fața gării Shibuya la orice oră din zi și noapte, nimeni nu văzuse nimic.

Trebuie să aibă legătură cu mafia, m-am gândit. Am schimbat iarăși canalul pentru unul porno, ca să descopăr că scenariul se schimbase cu cel al unei eleve care era violată. Am închis televizorul.

M-am târât în patul nefăcut, m-am întins pe spate și m-am privit în oglinda de pe tavan. Deși m-am asigurat că nu arătam chiar atât de rău după ce pierdusem toată noaptea, am alunecat pe panta melancoliei. Mi-am amintit de Hideo, Dōhanman. Țineam la el ca la

un prieten, dar, oricât mă mințeam spunându-mi că eram atrasă de el, nu puteam să-mi impun o atracție acolo unde nu exista niciuna. Mă uram pe mine însămi pentru că îl mințeam, îndeplineam atât de bine misiunea dată de Mama. Și ce dacă dorea să se însoare cu mine, așa cum spunea Samantha? Simplul fapt că permisesem unei părticele din mine să-l îndrăgească pe acest om îmi distrugea randamentul la serviciu, care uneori nu însemna nimic altceva decât să-i conving pe niște bătrâni beți să cheltuiască sume ridicol de mari pe băutură. Lui Hideo i-ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ar fi întâlnit.

În același timp însă, nu înțelegeam de ce îmi era atât de rușine de mine. Niciuna dintre fetele de la club nu avea remușcări că se agăța de clienți și că-i mințea. Era pur și simplu munca noastră și toți cei care aveau de-a face cu ea știau acest lucru. Bărbații veneau știind exact în ce intrau.

De ce să mă simt vinovată? m-am întrebat. Vinovăția îmi era un sentiment familiar. O gravă tulburare de alimentație îmi distrusese patru ani din adolescență, o perioadă din viața mea care consta din autopedepse ritualice ale căror cicatrice încă mai există.

Chiar și în societatea americană simt că am fost constrânsă să mă consider vinovată pentru orice am atins sau am experimentat: primele sărutări, dansurile intime, slujbele de scurtă durată, pizza. Mă simțeam vinovată pentru că vomitam pizza la toaletă. M-am simțit vinovată pentru că am încercat să las să moară de foame acea parte din mine care se simțea vinovată. Într-un fel sau altul, mă simțeam vinovată pentru orice. Iar la douăzeci și doi de ani mă săturasem deja să mă simt așa.

Atunci m-am ridicat din patul nefăcut, hotărâtă să scap de rușinea permanentă pe care o suportam cum puteam. M-am îndreptat spre micul frigider ca să bag câțiva yeni și să cumpăr ceva.

Era sâmbătă dimineață, ora nouă și jumătate, și tocmai deschisesem prima sticlă de bere pe ziua aceea.

20

Fiorul căderii

Într-o zi, trezindu-mă, am descoperit că deja se întunecase.

Eimi! m-am gândit brusc cu voce tare. Am fost cuprinsă de îngrijorare, iar primul gând coerent care mi-a venit în minte a fost despre locurile dubioase pe unde umbla noua mea prietenă. Trebuia să o sun pe Eimi.

— *Moshi-moshi.* A răspuns la telefon, ceea ce era un semn bun.

— *Ohayo gozaimasu,* bună dimineața, am spus.

— *Ohayo,* mârâi ea, părând abia trezită din somn.

— *Daijoubu desu ka*? Am întrebat-o dacă era bine. Părea o întrebare foarte potrivită pentru că Eimi fusese văzută ultima oară în colț la Shot Bar 911 flirtând cu un tip care nu era prietenul ei.

— *Daijoubu da yo,* răspunse ea afirmativ. Eimi era întotdeauna bine, chiar dacă nu era adevărat. *Futsukayooi kedo…* continuă ea. Asta înseamnă „Sunt mahmură, dar…”.

Era o obișnuință, în japoneză, să termini propozițiile cu o conjuncție urmată de o pauză. În această privință limba se pretează foarte bine la ghicitori elaborate, ceea ce se potrivește cu poporul japonez.

— *Hai – yoku yasunde ne.* Am sfătuit-o să se odihnească, după care mi-a închis telefonul.

Joi noaptea fusese „noaptea doamnelor” la un club din Roppongi numit Shot Bar 911. Asta înseamnă că femeile beau cât puteau șampanie ieftină oferită pe gratis, în timp ce băuturile alcoolice pentru bărbați costau dublu. Meseria de hostesă m-a învățat ceva, și anume că să te întâlnești cu fete bete te costă mai mult decât să te vezi cu fete treze.

Sincer vorbind, „Palatul” era un mediu mai sigur pentru femei, având în vedere toate regulile care interziceau contactul fizic. În ciuda faptului că mă vedeam cu bărbați mai apropiați de vârsta mea la acele ore din noapte și făceam ceva din proprie inițiativă, orice era mai decent decât cluburile de genul Shot Bar 911 joia noaptea.

Când am cunoscut-o pe Eimi, în urmă cu câteva săptămâni, mi-am dat seama aproape imediat că era hostesă. Numai o băutoare profesionistă putea bea așa cum făcea fata asta. Printre înghițituri de tărie, mi-a spus că lucra ca hostesă în zona Kinshichō, de care nu auzisem încă. Totuși, meseria noastră comună ne oferea o mulțime de subiecte de discuție. Engleza lui Eimi era cam la același nivel cu japoneza mea, ceea ce a creat între noi o comunicare fragmentară, funcțională totuși.

La fel ca mine, Eimi alesese de bunăvoie meseria de hostesă. Vreau să spun că amândouă am fi putut avea slujbe de zi în Tokyo, dar că singure am ales să lucrăm noaptea. Am început să mergem la petreceri periodic imediat după ce ne-am cunoscut, poate și pentru că, dintre toate, eram singurele care rezistau atât de bine la băutură.

Faptul că îi priveam pe clienții noștri cum socializau și se bucurau, iar noi nu aveam voie, crea o senzație foarte frustrantă pentru o floare de noapte. Era o boală care se putea vindeca numai ținând-o într-o petrecere. Eimi și cu mine ne întâlneam de multe ori după program și mergeam în barurile și cluburile din Tokyo. Primele trenuri porneau la ora 6 dimineața. Cum dormeam toată ziua, nici nu existam pentru lumea reală. Eram făpturi ale nopții: viziuni în visele altora.

În baruri, stăteam la aceeași masă și ne plângeam de cât de prost-crescuți și de insipizi erau clienții noștri. În cluburi, ne luptam din greu pentru atenție pe ringul de dans, agățând pe rând străini ca să ne mai plătească un rând de băutură. Seara ne trezeam în

apartamentul câte uneia, unde eșuaserăm, înconjurate de prada furată din magazinele deschise, în drum spre casă.

Cu cât aflam mai multe despre viața ei personală, cu atât situația lui Eimi mi se părea o dureroasă risipă de potențial. Fata era excepțională. Și-a croit drum prin extrem de rigurosul sistem liceal japonez, învățând silitoare și dormind cam trei sau patru ore pe noapte pentru a trece examenul de admitere la Universitatea din Tokyo, cea mai prestigioasă instituție academică a Japoniei.

Însă, după ce a luat acest examen dificil, Eimi a suferit o cădere nervoasă și nu a mai putut merge la cursuri. Povestea ei era foarte tristă, pentru că, în comparație cu dificultatea liceului, viața studențească din Japonia corespunde mai mult sau mai puțin cu o vacanță de patru ani.

M-am întrebat uneori dacă, născându-mă la Tokyo și nu la New York, aș fi avut aceeași soartă. Dacă da, atunci înseamnă că Eimi putea fi versiunea mea japoneză.

Nu știu să spun dacă așa am fost încă de la început sau dacă nu cumva lungile ore de slujbă de noapte au fost de vină. Sigur e că hostessingul nu este o profesie pe care s-o aleagă prea des femeile stabile psihic.

Totuși, prietena mea Lindsey era o excepție de la regulă. Lindsey nu se potrivea cu Eimi la fel de mult ca mine din cauză că nu avea aceeași înclinație nici pentru furtul din magazine, nici pentru excese. Mai mult, Lindsey nu înțelegea dialogurile noastre în japoneză. După ce i-a căzut cu tronc un apartament luxos în zona rezidențială din Roppongi Hills, nu ne mai vedeam decât la lucru.

Cum nu o mai aveam pe Lindsey în preajma mea la fel de mult, o vizitam uneori pe Eimi în locuința ei la comun din Odaiba. Odaiba este o insulă artificială construită în Golful Tokyo ca o fortăreață de apărare contra dușmanilor. A fost ridicată în același an în care

comandorul Perry a sosit cu Corăbiile Negre. Numele se potrivește foarte bine căci derivă dintr-o expresie japoneză care înseamnă „baterii de tunuri”. Curând însă, insula a fost transformată într-un parc de distracții pentru turiști, cu un izvor termal, un mall de factură avangardistă și o roată gigantică.

Totuși, încă mai existau în Odaiba câteva case din perioada războiului, când antreprenorii au considerat insula drept un viitor oraș stabil și dens populat. A fost un proiect de zece miliarde de dolari care a eșuat după ce a izbucnit războiul. Eimi stătea într-o asemenea casă.

Sâmbăta, obișnuiam să ne întâlnim în apartamentul ei și, cu toate că era ziua noastră liberă, începeam să bem de dimineață. Apoi mergeam la Fortul Venus, un mall construit pe modelul unui oraș italian din secolul al XVII-lea, și cheltuiam toți banii pe care-i aveam pe haine, farduri și băutură. Trează, nu mi-aș fi permis niciodată să risipesc atât de mulți bani pe asemenea cumpărături frivole.

Într-o seară, după o zi tipică de extravaganțe și dezmăț, Eimi a avut ideea de a cumpăra mai multă tărie de la magazinul cu prețuri reduse ca să bem în faimoasa Roată Uriașă.

Nu știa că de când mă mutasem aici numărul mare de cutremure din Japonia îmi accentuase teama de înălțime. În primele șase luni de ședere în țară nu urcam în lift de teamă să nu rămân prinsă acolo sau să cad la o zdruncinătură puternică. Ca lucrurile să fie și mai rele, în obsesia mea ciudată, am aflat că Odaiba era ridicată pe același tip de teren care s-a prăbușit complet, din cauza lichefierii, în cutremurul din Kobe, cu mai mult de zece ani în urmă.

Dar eram beată și asta schimba cu totul situația.

— Hai s-o facem, am declarat.

Fiind atât de amețită, nu mi-era teamă de nimic. Senzația trăită în vârful roții, contemplând întreaga zonă metropolitană, într-o noapte

senină de sâmbătă, îmi tăia respirația, dar îmi dădea și un sentiment de libertate.

— La dreapta vedeți Hyper Shoot și Hyper Drop, spunea în engleză vocea fantomatică dinăuntrul gondolei, pe când roata ne învârtea. Acolo puteți experimenta fiorul unei căderi de cincizeci și opt de metri până la pământ!

Ne-am uitat amândouă într-acolo și instantaneu ne-am întors privirile una către cealaltă.

— O să ne fie rău! am spus într-un glas. Așa că am hotărât să mergem în alt bar odată întoarse pe pământ.

21
Jocul în oglindă

„Lumea-ntreagă e-o scenă și toți oamenii-s actori.”
Shakespeare, *Cum vă place*[4]

Curând a venit noiembrie, iar slujba de hostesă, alcoolul și eu însămi petreceam o lună de miere în trei.

Toamna e un anotimp minunat în Tokyo. Căldura înăbușitoare se potolește, ca și umiditatea extremă a verilor. Toamna din Tokyo îmi amintea primăverile din Montreal, atunci când, în sfârșit, zăpada se topea. În ambele cazuri, schimbarea de anotimp însemna că ieșitul afară nu mai era o experiență dureroasă, iar aerul devenea din nou respirabil.

Îmi plăcea noua mea slujbă. Sau, cel puțin, îmi plăcea să mă pregătesc în fiecare seară să merg la lucru.

Depresia nu prea are legătură cu grija față de propria persoană, așa că uitasem cât de distractiv poate fi să te agiți în legătură cu felul în care arăți înainte să intri în lumea hosteselor. Când mă pregăteam să mă duc la „Palat” era ca un joc, un fel de travesti, în timpul căruia încercam diverse rochii de seară și mă fardam atât de strident, că semănam cu o păpușă chinezească. Făcând toate astea, o parte din spiritul meu învia, de parcă mi se dădea șansa să redevin copil.

Îmi făceam eu însămi pentru prima dată în viață manichiura și pedichiura; m-am lăsat convinsă de Eimi și mi-am vopsit părul, decolorându-l de la blond-roșcat la platinat. Erau plăceri pe care nu

---

[4] Trad. rom. de Virgil Teodorescu, în William Shakespeare, *Opere complete 5*, Editura Univers, București, 1986, p. 151 (n. tr.)

mi le-aș fi permis niciodată dacă n-aș fi învățat să-mi chibzuiesc câștigurile de la slujbă. Dobândirea unui nou simț al modei și faptul că eram remarcată în felul acesta reprezentau o mare noutate pentru mine.

Mai mult decât orice, mi-am dat seama că, atunci când te obișnuiești să te dichisești în fiecare seară, devine din ce în ce mai amuzant să te privești în oglindă.

În unele seri exersam servitul băuturilor și aprinderea țigărilor în fața oglinzii. În America, tinerele din generația mea nu mai sunt educate să se ferchezuiască, așa că erau lucruri pe care trebuia să le iau de la zero.

Am exersat felul în care se toarnă whisky, amestecându-l cu gheață și cu apă, învârtindu-l delicat și, în final, ștergând cu un șervețel condensul de pe marginile paharului falic. Numai când am interpretat spectacolul în fața oglinzii mi-am dat seama cât de erotic era. Japonezii înțeleg puterea subtilă a seducției mai bine decât oricare alt popor.

Odată ce am ajuns să stăpânesc arta seducției și a amestecului de băuturi, am început să experimentez diferite metode de a zâmbi și de a face cu ochiul imaginii mele din oglindă. Am învățat cum să-mi ridic o sprânceană și să-mi strâng buzele fără să arăt ca o proastă. Mi-am dat seama că, dacă mă aplecam într-un unghi de treizeci și cinci de grade când aprindeam o țigară, îi permiteam clientului să vadă puțin din decolteu.

Când am primit de la un client un portțigaret în stilul anilor '20, am început să fumez în oglindă ca să arăt ca o vedetă dintr-un film clasic. Fumând, ridicam din sprâncene, îmi înălțăm bărbia și îmi fixam reflexia cu cea mai încrezătoare și erotică privire de care eram în stare.

Cam în această perioadă mi-am dat seama că hostesele rusoaice și

filipineze nu au de fapt un talent nativ care le-ajută să cânte muzică pop japoneză la karaoke: și ele exersau. De aceea am ajuns să-mi petrec orele de trezie de peste zi, oricât de puține erau, descărcând muzică pop japoneză de pe internet și învățând cuvintele pe dinafară.

Primul cântec pe care l-am învățat a fost o melodie veselă și ritmată, *Trauma,* a tinerei și faimoasei artiste Ayumi Hamasaki. Avea o vocea ca de veveriță, dar nu conta, pentru că secretul unei bune interpretări la karaoke este să alegi artiști cât mai puțin talentați.

După ce mă pregăteam să merg la lucru, puneam *Trauma* să cânte tare la laptop și repetam cântându-mi mie însămi în oglindă. Neputând să-mi iau ochii de la propria imagine, eram eu însămi un public extraordinar. Probabil că multe alte hostese au exersat la fel, deși niciuna n-ar recunoaște. Nici cel mai talentat cântăreț străin n-ar putea descifra fără exercițiu scrisul de pe ecranul de karaoke.

Cuvintele din *Trauma* se succedau foarte repede. Lăsam stilul ritmat al cântecului să umbrească versurile destul de stupide din refren.

Unul dintre multele obiceiuri ale lui Ayumi Hamasaki era să dea cântecelor ei titluri în engleză, care nu aveau nicio legătură cu conținutul japonez al strofelor. Cele mai nepotrivite titluri sunt: „Te-ai trezit?”, „Numele meu este femeie”, „Pășesc” și „Sărută sau mori”.

În ciuda faptului că Hamasaki nu pare să aibă prieteni vorbitori de engleză sau consilieri, incoerența ei nu este atât de importantă într-o cultură pop în care cuvintele englezești au numai rol decorativ.

Mai mult, vorbele pașnice din cântecul japonez *Trauma* au inspirat un anumit stil de dans, care constă în gesturile sincronizate pe care fanii lui Ayumi le fac oriunde supervedeta niponă cântă piesa în concert.

Așa că am dansat în fața oglinzii, cântând de una singură în casă, cu căștile pe urechi. Interpretându-mi astfel rolul în fața imaginii

mele, am putut să scot la iveală o parte extravertită și chiar exhibiționistă din mine, despre care nu știam că există, îmi satisfăcea această latură a personalității, lăsând să transpară dorința, latentă în mine, de a juca un rol.

Am dansat cele mai sexy și sugestive dansuri. Asemenea unei gheișe, o hostesă este percepută ca „o operă de artă" înainte de a fi văzută ca om. Totuși, nu e puțin lucru să rămâi doar o operă de artă intangibilă, și-atât.

După ce „mi-am învățat replicile", a fost foarte amuzant pentru mine să joc rolul seducătoarei. Acesta era cu atât mai special cu cât se desfășura în mediul închis al barului, unde nimeni nu se aștepta să-l interpretez.

În fiecare seară, la ora șapte, plecam din casa mea gaijin din Shinjukul de est și luam metroul de pe linia Marunouchi în direcția Ginza. Călătoria dura șaisprezece minute, dar, pentru că îmi plăcea la nebunie, uneori îmi doream ca naveta să fie mai lungă. Urcam și coboram din tren, ieșeam în străzile din Ginza și toți cei care treceau pe lângă mine știau că sunt hostesă.

Eram mult mai respectată decât fusesem vreodată pe străzile din New York, iar în rarele dăți când eram acostată de un bărbat dornic de aventuri, îi dădeam cartea mea de vizită. Când vedea că sunt hostesă în cel mai scump cartier din Tokyo, rămânea de regulă cu gura căscată, după care o lua la fugă. E arhicunoscut faptul că hostesele drăguțe duceau la ruină foarte mulți bărbați japonezi singuri.

Oamenii de pe stradă mă priveau așa cum le priveau și pe ultimele gheișe din cartier. „Da, da, e adevărat", îmi venea să le spun, „primesc un salariu fără să fac aproape nimic, doar să beau cocteil pe gratis". Gheișa îmbătrânită care mergea pe același drum le amintea japonezilor tradițiile trecutului; iar eu, fata blondă din barul

internațional, vorbitoare de japoneză, reprezentam viitorul. În mod destul de ciudat, noi, hostesele, eram produse culturale ale unei societăți care nici măcar nu era a noastră.

Emoția pe care o simțeam pe când străbăteam străzile elegante ale acestui oraș străin era foarte teatrală. Aveam sentimentul că trăiesc într-o piesă sau într-un film și mă gândeam din nou la Ayu și la ceaiul pe care l-am băut când ne-am întâlnit prima oară, cu mai mult de un an în urmă. Dar îmi era din ce în ce mai greu să mă întorc la vechea mea identitate. Acum eram o persoană cu totul diferită. Era timpul să lucrez.

— Salut, Lolita.

Samantha nu mi se putea adresa decât mie pentru că stăteam singură la masă, după ce câțiva clienți plecaseră. Îmi trăgeam sufletul.

Samantha îmi spunea „Lolita” pentru că, la lucru, purtam destul de des fuste scurte de școlăriță, ca să mi se vadă picioarele foarte lungi. Învățasem că înfățișarea se estimează în yeni.

— Cunoști cântecul acela *Waterfalls,* de TLC? m-a întrebat ea.

— Sigur, am răspuns, fericită să vorbesc, oricât de puțin, cu o persoană pe care nu trebuia s-o distrez.

— L-am pus pentru clientul meu și este următorul la rând la karaoke.

— Grozav, am încurajat-o. Învăț și eu cântecele lui Ayumi Hamasaki.

Samantha nu avea o voce prea bună, și nici majoritatea celorlalte filipineze de la „Palat”. Trebuie să fi fost ceva genetic la ele.

— Știi bucata aceea de rap de la mijlocul melodiei? mă întrebă.

— Da.

Am început să mă-ntreb, printre răspunsurile monosilabice, ce

voia de fapt Samantha.

— Și? Poți să cânți partea aceea pentru mine?

Atunci am observat că ținea două microfoane în mână și unul mi-l întinsese mie.

— Mi-e greu să citesc în engleză.

— Eu? m-am panicat, în stil asiatic, cu un zâmbet forțat pe față. Dar nu știu să cânt rap! N-am mai cântat niciodată rap! Sunt albă!

— Sigur că poți! Samantha nu a fost impresionată de protestele mele. *Ești* americancă, nu-i așa?

— Desigur.

Ochii mi s-au mărit de frică, dar am cedat și am luat microfonul pe care mi-l întindea.

— Atunci știi să cânți rap, spuse. Hai, să-i dăm drumul!

Mă împinse în grabă către masa clientului ei, mă prezentă rapid și începu să cânte.

Am încercat să asimilez ritmul melodiei în ciuda mahmurelii și, curând, a venit rândul meu să cânt. Nu-mi venea a crede, dar reușeam cât de cât să țin ritmul. Poate că Samantha avea totuși dreptate când spunea că toți americanii știu să cânte rap. Am continuat.

Să cânți karaoke atunci când ești beat, pentru un public amețit, care nu vorbește engleza și nu-și dă seama dacă greșești, e întocmai ca atunci când îți închipui că ești o vedetă rock idolatrizată de fani.

În cercurile academice, un aparat karaoke este denumit „gheișă electronică” pentru că rolul tradițional al unei gheișe s-a confundat mereu cu acela de a cânta pe fundalul melodiei interpretate de bărbat. De când au apărut însă, aceste mașini electronice nu numai că îndeplinesc jumătate din munca unei hostese, dar îi și permit să cânte ea însăși.

Dat fiind caracterul lor modern, barurile de hostese au depins

întotdeauna de tehnologie mai mult decât casele de gheișe. Aceste inovații moderne includ microfoane, lumini intermitente și sunet de fundal, printre multe altele. Dacă s-ar produce o pană de curent, cred că majoritatea hosteselor ar avea mari probleme în a-și distra clienții.

— Mulțumesc, Samantha, i-am șoptit prietenei mele după ce am fost invitată oficial la masa clientului ei să beau vin și să iau parte la conversație.

Noaptea se anunța foarte veselă deoarece bună parte din discuția de la masă s-a centrat pe calitățile mele de cântăreață de rap. Mi s-a sugerat chiar să înregistrez un disc.

— Cu plăcere, mi-a spus ea.

— E cea mai bună slujbă pe care am avut-o, i-am spus încet Samanthei.

Am rânjit una la alta complice, amândouă conștiente că, fără să exagerez, eu chiar puteam cânta rap.

22

Arta conversației

Conversația domina primele ore ale serii și dura până când clienții erau destul de beți ca să-nceapă să cânte sau să flirteze. Asemenea conversații erau cât se poate de previzibile. Cel puțin de două sau de trei ori pe săptămână eram întrebată dacă îmi place mâncarea japoneză. De alte patru sau cinci ori pe săptămână eram întrebată dacă am avut vreodată un prieten japonez. La fel de des, clienții mă întrebau ce aspecte din cultura japoneză mi se păreau cele mai interesante.

Trebuia să-i fac pe clienți să zâmbească tot timpul, deoarece Destiny mă urmărea neobosită. Uneori îmi doream sincer să-i ating pe spate, dar la „Palat” contactul fizic era interzis. Atingerea ar fi fost un lucru prea ușor; să-i faci pe clienți să zâmbească fără niciun contact fizic, iată adevărata provocare.

Pentru clienții care nu vorbeau bine engleza, întâlnirea cu mine era prima lor ocazie de a vorbi cu o americancă despre impresiile ei legate de cultura japoneză. Japonezii au un foarte pronunțat simț al identității naționale, așa că trebuia să țin minte că orice spuneam despre țara lor spuneam în egală măsură și despre ei personal. Chiar dacă trebuia să-mi amintesc să nu critic în niciun fel cultura japoneză, eram foarte conștientă că, atunci când lauzi o cultură, îl lauzi indirect și pe client ca bărbat.

— Îmi place să caligrafiez, i-am spus unui client.

— Ah, răspunse el interesat, ce anume scrii?

— Ei bine, încă mai am probleme cu *ei*. Gazda mea spunea că, dacă reușesc să scriu perfect *ei*, atunci voi putea să scriu toate celelalte caractere la fel de bine.

— Asta spun toți, răspunse el.

— Serios? am întrebat, chit că știam deja că toți studenții de la caligrafia japoneză și chineză încep cu caracterul *ei,* pictograma însemnând „eternitate”, și de obicei exersează același caracter de nenumărate ori până le iese fără cusur.

— Dar eu n-am să scriu niciodată un *ei* perfect, m-am plâns. Voi scrie *ei* pentru eternitate!

Bărbatul a râs, apreciindu-mi gluma. Eu am văzut în râsul lui îndemnul de a continua discuția pe aceeași linie.

— Alt lucru care îmi place mult în Japonia este *sakura,* am continuat. De-abia aștept să vină iarăși anotimpul cireșilor înfloriți.

M-am gândit că era un subiect neutru pentru că nu întâlnisem niciodată un japonez căruia să nu-i placă cireșii înfloriți.

Florile de cireș, denumite *sakura* în japoneză, sunt un eveniment important în Japonia. În aprilie, timp de o săptămână sau două, când înflorește *sakura,* prietenii, familia și companiile organizează picnicuri unde se beau cantități impresionante de sake și se admiră mulțimea de cireși înfloriți. Toată lumea este veselă și până și oamenii de afaceri zâmbesc. Prin urmare, orice referire la *sakura* îl făcea, de obicei, pe clientul meu fericit.

— Cireșii înfloriți îmi aduc aminte de japonezi pentru că petalele sunt atât de adunate, am meditat eu. Vreau să spun că unii copaci sunt plantați atât de aproape unii de alții, încât nu-i mai poți distinge de atâtea buchete de flori roz. Îmi aduc aminte de toți oamenii adunați pe străzi și în trenuri în Shinjuku și Shibuya.

— Deci tu zici că japonezii sunt roz? glumi el.

— Păi, fața ta e roz acum! i-am replicat eu, referindu-mă la faptul că se înroșise cam tare la față din cauza consumului de alcool.

Asta l-a făcut să râdă din nou. Clienții cărora le plăcea să râdă erau genul meu!

În 2003 au fost mai multe evenimente care merită observate dintr-o perspectivă interculturală. Eroul nipon de baseball Hideki Matsui tocmai terminase primul sezon cu New York Yankees, Tom Cruise a venit la Tokyo pentru a-și promova noul film, *Ultimul samurai,* iar pelicula *Rătăciți printre cuvinte* a fost nominalizată la Oscarul pentru cel mai bun film.

Știam că Japonia are o cultură extrem de colectivistă, cu toate acestea eram încă șocată de consensul dintre globalizare și cultura populară. Totuși, asta-mi făcea munca mai ușoară pentru că îmi permitea să am aceleași conversații în mod repetat, uneori chiar cu doi sau trei clienți pe noapte.

În ceea ce privește filmele la modă, japonezilor le-a plăcut *Ultimul samurai,* în timp ce reacția lor la *Rătăciți printre cuvinte* a fost destul de reținută. Prin urmare, a trebuit să-mi storc creierii ca să găsesc scenele din *Ultimul samurai* care erau cele mai emoționante. În același timp scoteam în evidență cele mai enervante chestii din *Rătăciți printre cuvinte.*

— Așadar, în primul rând, comentam eu în fața unui grup de oameni de afaceri, *Rătăciți printre cuvinte* începe cu o scenă lungă care filmează îndeaproape fundul lui Scarlett Johansson.

— Asta-i scena mea favorită! a spus un bărbat, comentariul lui făcându-i pe ceilalți patru prieteni să izbucnească în hohote de râs.

Cele cinci sau șase hostese de la masă au râs amuzate de această constatare, deși cel puțin jumătate dintre fete nu înțelegeau nimic din conversația în japoneză.

— Dar serios, am continuat eu în aceeași direcție, ce era dacă filmul se deschidea cu o imagine mare cu fundul lui Bill Murray? am glumit. Cred că tot publicul ar fi țipat și ar fi fugit din cinematograf.

— Da, ar fi fost mai mult un film de groază! a exclamat un alt om de afaceri, ceea ce a stârnit și mai multe hohote de râs.

Firește că-mi plăcea să-i distrez pe ceilalți și să fac lumea să râdă. Presupun că aveam stofă de actor, de comedian, de ființă care caută întotdeauna aprobarea pentru că nu se simte în regulă înăuntrul ei. Totuși, să spui lucruri amuzante nu este întotdeauna suficient; cele mai bune hostese știu cum să manipuleze conversația în așa fel încât cele mai amuzante comentarii să fie făcute chiar de clienți, sporindu-le astfel bucuria și amorul propriu.

Cam în aceeași perioadă m-am dus la cinematograf să văd *Ultimul samurai.* Era un fel de temă pentru acasă, deoarece diverși clienți mă tot întrebau ce credeam despre film. Nu m-aș fi dus din proprie inițiativă. De fapt, îmi amintesc că Tom Cruise mi se păruse cam ridicol când le vorbea japonezilor despre „codul samurailor” la o conferință de presă televizată, pentru promovarea filmului în Tokyo.

— O să-ți facă plăcere să vezi *Ultimul samurai,* mi-a spus odată un client printre mai multe pahare de tequila, pentru că poți astfel să înveți câte ceva despre cultura japoneză.

Studiasem despre Orientul îndepărtat în facultate și locuisem un an cu o familie niponă, îmi plăcea să cred că deja știam destul de multe despre cultura japoneză. Dar n-avea nicio importanță în contextul respectiv.

— Mi s-a părut că sfârșitul de la *Ultimul samurai* e foarte emoționant, i-am spus unui alt client curios să afle părerea mea. M-a învățat atât de multe despre cultura japoneză!

Și aproape că mi-am înghițit limba, chinuindu-mă să-mi păstrez zâmbetul obligatoriu.

Clienții mă îndemnau să vorbesc despre desenele animate japoneze; cunoșteam cel mai bine filmele de lungmetraj ale celebrului regizor Hayao Miyazaki.

— Trebuie să vezi și *Laputa,* m-a sfătuit un client când am adus vorba despre filmul de animație *Răpit de fantome* și continuarea sa

care avusese parte de succes în America. *Laputa* este un film mai vechi al lui Miyazaki, așa că nu l-ai văzut.

— Serios? m-am prefăcut eu că nu știu nimic. Despre ce e vorba în *Laputa?*

În realitate, scrisesem un referat despre *Laputa* în facultate. Ideea mea era că filmul de animație și-a pierdut esența în versiunea engleză, atunci când drepturile de traducere au fost vândute companiei Disney.

— Este vorba despre un palat plutitor și despre o fată care cade din cer, mi-a răspuns el.

— Hm, am făcut eu gânditoare. Poate că acel palat plutitor seamănă cu acest club, doar ne numim „Palatul”, iar această afacere este parte din lumea plutitoare din cultura japoneză!

Se vedea că sunt foarte mândră de cunoștințele mele, iar aceasta a fost o greșeală.

— Nu, nu chiar.

Nu îmi împărtășea ideile.

— OK, dragule, i-am spus bătrânului, promit să-mprumut *Laputa* de la magazinul de casete video în weekend dacă-mi făgăduiești că te întorci săptămâna viitoare ca să-l analizăm împreună.

Îmi revizuisem atitudinea.

— Cred că voi avea timp să vin după serviciu, într-o noapte, mi-a spus cu un zâmbet mieros.

— Prima cerută, da? m-am asigurat.

Dacă primeam o primă solicitare de la noua cunoștință în timpul următoarei vizite, el avea să fie adăugat la lista mea crescândă de clienți frecvenți.

— Negreșit!

Îmi căzuse în capcană.

Cu clienții mei mai inteligenți îmi permiteam să discut și politică.

Mă alăturam cu bucurie oricărei discuții documentate despre America, dacă așa dorea clientul, și nu ne plictiseam deloc. Mai știam și câte ceva despre politica asiatică.

În lumea reală, subiectul meu favorit, fascinant, erau crimele de război comise de japonezi și faptul că întreaga națiune șovăia încă să-și ceară scuze Asiei pentru faptele din timpul celui deal Doilea Război Mondial, dar o atare temă era, din motive evidente, cât se poate de nepotrivită.

În schimb, aduceam în discuție subiectul dezvoltării economice miraculoase a Japoniei de după război, ceea ce de multe ori îi făcea pe clienții mei să fie nostalgici, de parcă ar fi retrăit vremurile acelea. Bărbaților le plăcea să-și aducă aminte și de „zilele de înflorire" ale Japoniei, când bancnotele de 10 000 de yeni zburau din toate buzunarele și inundau străzile. O asemenea conversație era firesc urmată de o analiză de piață care descria cum și de ce economia japoneză continua să meargă înainte.

Totuși, oricare ar fi fost subiectul, misiunea mea era să mă asigur că tonul conversației rămâne extrem de optimist și să-i fac pe clienți să se simtă mândri de ei.

Japonezilor li se spune încă din copilărie că mândria de sine este printre cele mai îngrozitoare vicii. Totuși, când cresc mari, sunt dispuși să-i plătească pe alții să le gâdile urechile cu vorbe măgulitoare. Prin urmare, barurile de hostese sunt niște subproduse bizare ale unei culturi care descurajează stima de sine.

De-a lungul conversației, eu trebuia să-i fac pe bărbați să se simtă mândri de cultura lor în ierarhia globală și să fie mândri de ei înșiși. La urma urmelor, bărbații mândri cheltuiesc bani, iar bărbații mândri care cheltuiesc bani îmi sporesc mie bonusurile…

23

Gheișe în suspensie

„Stomacul meu se comporta parcă la fel ca o inimă. Oricât de mult îl umpleam – cu bărbați, cărți sau mâncare – refuza să stea liniștit. Era imposibil de umplut – asta era. Nimfomanie a creierului. Foamete a inimii.”

Erica Jong, *Fear of Flying (Teama de a zbura)*

Când m-am trezit, vedeam de o parte și de alta câmpuri de orez. Când mi-am ridicat capul, niște luciu de pleoape pe care mi-l dădusem cu o seară înainte s-a luat pe jacheta străinului pe al cărui umăr dormisem. Din fericire, el s-a făcut că nu observă și a frunzărit în continuare ziarul de dimineață.

Iar am făcut-o, mi-am spus în sinea mea.

La următoarea oprire a trenului m-am ridicat și mi-am croit drum prin mulțimea de funcționari scorțoși care mergeau la serviciu. Am coborât din vagon, hotărâtă să aflu unde naiba ajunsesem de data asta. Din câte îmi dau seama, să adormi în tren și să te trezești apoi undeva în provincie în Japonia este o experiență clasică pentru bețivii de rând din Tokyo.

Nu lucrasem în noaptea precedentă, așa că nu puteam să dau vina pe slujbă pentru beția mea. În nopțile când nu lucram, dar mergeam la petreceri, îmi promiteam mereu înainte de prima băutură că la miezul nopții voi lua ultimul tren spre casă în direcția Shinjuku. Credeam cu adevărat că puteam să-mi impun voința. Totuși, de fiecare dată, ca-ntr-o versiune modernă a Cenușăresei, pierdeam trenul pentru că mă distram prea bine.

Mă aflam în primul tren din acea dimineață, linia de culoare

cenușie Hibiya dinspre Roppongi, când leșinasem și mă trezisem tocmai în regiunea Saitama, la nord-vest de Tokyo. Ca să ajung acasă, trebuia să traversez gara, să iau trenul în direcția Tokyo și să stau liniștită mai mult de două ore până să mă-ntorc în oraș.

Am adormit din nou în trenul ce mă ducea înapoi în Tokyo. De data asta m-am trezit în Jiyugaoka, la cinci stații după locul unde stăteam eu. Așa că a trebuit să schimb peroanele a doua oară. Ar fi trebuit, cred eu acum, să iau această întâmplare ca pe un semnal de alarmă. Pierdeam controlul asupra propriei mele vieți.

Doar când am ajuns în patul meu din casa gaijin, am încercat să refac traseul evenimentelor din noaptea precedentă. Memoria era însă alcătuită dintr-o grămadă de întâmplări și imagini disparate și nu puteam să adun evenimentele într-o înșiruire cât de cât coerentă.

Mă întâlnisem cu Eimi în „Propaganda”, un bar de la intersecția Roppongi. Am întrebat de Eva la barul „Lămâia” de la subsol, dar prietena mea, chelneriță din Ierusalim, nu era de găsit în acea seară, așa că eu și Eimi ne-am încercat norocul la etaj. La începutul nopții, am propus să-l sun pe Makoto și să-l întreb ce planuri are.

— *Dame, dame!* Nu, nu face asta, a exclamat Eimi.

Nu-i plăcea de Makoto, care uneori ni se alătura în nopțile de distracție.

— Mako se întâlnește numai cu femei străine pentru că nu știe să se poarte cu femeile din propria cultură, a spus Eimi.

— Știe să se poarte cu mine, i-am răspuns.

— Exact, pentru că nu este intimidat de tine.

— Tu vorbești?! am provocat-o. Ryo e un imbecil.

Am schimbat subiectul Mako pentru acela al pasiunii lui Eimi, care nu-mi plăcea mie.

— Și ce dacă? se strâmbă ea.

După ce am hotărât să nu-i chemăm pe băieți, am recunoscut și că

nu aveam nicio intenție să ne plătim băutura în noaptea aceea. Eimi a pierdut la tragerea la sorți, așa că a fost rândul ei să facă rost prima de băut.

— Cine vrea să ne facă cinste?

Eimi s-a apropiat de bar cu încrederea și experiența unei adevărate hostese.

— Dacă vă fac cinste cu tequila, a strigat un japonez, mă sărutați amândouă?

— Niciodată! a spus Eimi.

— Vă sărutați atunci voi două? a întrebat prietenul lui.

Ne-am uitat una la alta. De fapt, existase mereu o încordare sexuală între noi. Deși amândouă preferam bărbații, ne plăcea să ne scoatem reciproc în evidență calitățile cele mai atrăgătoare. Am privit provocarea ca pe o ocazie incitantă, dar nu doream să-mi arăt entuziasmul pe față.

— De ce nu? am mormăit ca și cum îmi era indiferent.

Eimi a dat din umeri.

De la momentul când ne-am sărutat prima oară încolo, memoria mea nu mai funcționează. Probabil că admiratorii noștri au fost foarte încântați de spectacolul oferit de o fată albă și de o asiatică, așa că băuturile au continuat să vină. Am o vagă amintire cum că mă dădeam la ea mai târziu, numai că în alt bar, și de bunăvoie.

A fost prima dată când am sărutat o fată, dar întâmplarea nu mă surprinde. În ultima vreme, de câte ori beam, înclinam tot mai mult înspre aventuri sexuale cu oricine se afla în preajma mea la momentul respectiv. Băutura nu numai că mă elibera de inhibiții, neîncredere și de vina pe care le resimțeam deseori când eram trează, dar îmi accentua și un anume vid pe care îl simțeam înăuntru. Toate acestea formau o combinație periculoasă. Alegând acum sexul, și nu mâncarea, m-am rezumat la izbucniri de energie sexuală de scurtă

durată, exact ca în cercul bulimic tipic.

Nu-mi aduc aminte cum am ajuns pe linia Hibiya în acea dimineață.

În seara următoare și multe zile după aceea, Eimi a refuzat să-mi răspundă la telefoane sau la e-mailuri. Asta m-a supărat fiindcă nu înțelegeam care era marea problemă. Nu putea oare să bea mai mult numai pentru a scăpa de jena care apare inevitabil când cineva are o aventură întâmplătoare cu cea mai bună prietenă? Asta făceam eu și mi se părea că totul e în regulă.

Începeam să cred că Eimi era, ca să spun așa, mai nebună decât mine. În mod clar, fata avea prostul obicei de a riposta violent după ce ajungea obsedată de o anumită persoană sau de un lucru anume. Cu alte cuvinte, mă trata ca pe unul din cursurile ei preferate, atunci când a abandonat școala. Deși mă îngrijora starea ei, m-am lăsat condusă de mândrie și, după o săptămână, am renunțat s-o mai caut.

Eimi își trăia dorințele cu pasiune până când ajungea la o limită, punct în care se abținea brusc. Eu, pe de altă parte, mă stăpâneam până când nu mă mai puteam controla. Absența bruscă a lui Eimi din viața mea m-a făcut să-mi dau seama că structura ei comportamentală era o imagine inversată a propriei mele structuri.

Și-atunci am înlocuit prezența lui Eimi în viața mea cu bărbați: o grămadă de bărbați. De data asta, combinația de alcool și de vid mă făcea să mă simt atrasă de străini – să mă culc cu nenumărați bărbați străini care m-ar regula și apoi m-ar părăsi, până când durerea abandonului mi-ar provoca plăcere.

Printre cele mai notabile aventuri ale mele s-a numărat Rico, un brunet foarte chipeș, pe care l-am întâlnit pe stradă în drum spre casă. Fără prea multe ifose, am fost de acord să-l însoțesc într-un pub mic, dar elegant, în Azabu-Juban. Mi-a cumpărat o bere Yebisu.

— Îți place iarba? m-a întrebat.

— Drogurile, vrei să spui? am zis, puțin uimită.

— Da, mi-a spus, așezându-se mai bine.

— Da, îmi place. Am încercat să-mi ascund entuziasmul. Dar ești sigur că e legal?

Amenzile pentru posesia de droguri în Japonia erau usturătoare. (Dacă deții droguri primești trei ani de închisoare. O asemenea pedeapsă explică de ce japonezilor le place atât de mult alcoolul.)

— E-n ordine. Pot să-ți fac rost și o să fumăm la hotel mai târziu. Mai întâi am ceva de făcut. Grozav, nu-i așa?

— Minunat, am spus, luându-l de mână.

În taxi, mi-am dat seama prea târziu că Rico vindea droguri, nu consuma.

— Chiar te cheamă Rico? l-am întrebat când am coborât din taxi și am avut puțină intimitate.

— Nu, spuse el, dar așa scrie pe pașaportul meu italian, așa că, te rog, fă-mi jocul.

— Care este numele tău adevărat?

— Poți să-mi spui Rico. Tonul său m-a speriat și m-a pus în gardă. Oricum n-ai putea să-mi pronunți numele adevărat.

— De unde ești? am întrebat.

— Iran, mi-a răspuns el rece.

— Cum e acolo? am întrebat cu naivitate.

— E foarte frumos, mi-a răspuns mai tandru, dar fetele ca tine nu vor să meargă în țara mea. Crede-mă.

— Oricare ar fi meseria mea, nu are nicio legătură cu tine, mi-a spus el după ce am intrat în hotel. Dacă sunt prins în hotelul ăsta, tu n-o să pățești nimic, așa că nu-ți face griji. Îmi observase neliniștea după ce trasase câteva linii de cocaină pe măsuța de cafea. Tu ești o blondă drăguță cu pașaport american. O să ieși teafără de aici. Așa

stau lucrurile.

Era pentru prima oară când vedeam cocaină cu adevărat. Făcusem odată un pact cu mine însămi că nu am să mă apropii de cocaină pentru că nu puteam renunța la nimic din ceea ce-mi plăcea. Totuși, nu am ezitat să încerc în acea noapte, văzând că deja era prea târziu să mai dau înapoi. Din fericire, nu-mi aduc aminte să fi simțit ceva înălțător sau special după aceea, în afară de faptul că brusc nu mai aveam somn și voiam să fac sex toată noaptea.

— Ce naiba înseamnă asta? Rico, întins în pat după ce făcuserăm sex, părea vizibil tulburat de cicatricele de pe încheietura mea stângă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am mormăit ascunzându-mi brațul stâng sub cearșafuri.

— Ți le-ai făcut singură, nu-i așa?

Mă privi dezaprobator. Nu puteam înțelege de ce era atât de ofensat de rănile mele. La urma urmei, el era ticălosul traficant de cocaină.

— Hmm, am mormăit în timp ce-mi storceam creierii să găsesc alt subiect de conversație.

— E o prostie uriașă! ripostă el înainte să pot spune ceva.

Rico nu era supărat atât pe mine, cât pe vidul ce se întindea dinaintea lui.

— Am luptat în războiul dintre Iran și Irak, mi-a spus privind în gol, și am văzut cum prietenul meu cel mai bun a fost aruncat în aer în fața mea.

Ochii mei s-au mărit la auzul acestei mărturisiri.

— Așa că nu mai vreau să văd nicio chestie violentă. N-are niciun sens!

— O, Doamne, am reușit să articulez… Camera noastră a rămas tăcută un timp.

— Câți ani ai? am rupt eu tăcerea în cele din urmă.

— Douăzeci și nouă, mi-a răspuns el, deși îmi aduc aminte că mi se părea mai tânăr.

A doua zi, după ce ne-am despărțit, am rămas în pat meditând la vorbele lui din noaptea aceea. *Douăzeci și nouă,* mi-am spus. Oare mă mințea în legătură cu vârsta lui? Puteam să jur că războiul dintre Iran și Irak avusese loc în anii ’80. Cum războiul de care vorbise se petrecuse când eram foarte mică, mi-am ridicat laptopul până la bărbie și am căutat pe internet ca să aflu datele exacte ale conflictului.

Mi-am dat seama repede că războiul a durat opt ani, între 1980 și 1988. Noi fiind în 2003, Rico nu putea avea mai mult de treisprezece ani când s-a terminat conflictul. Probabil că Rico mințea pe undeva, era mult prea tânăr ca să fi luptat în război.

Sau nu era? Am intrat pe o pagină despre drepturile omului care mi-a dovedit că nu aveam dreptate. Se pare că Iranul folosea copii ca soldați la sfârșitul războiului pentru a curăța câmpurile de mine. Fie alergau printre ele, fie mergeau cu bicicleta. Mi-l imaginam pe prietenul lui Rico omorât într-un câmp de mine și mi s-a făcut rău fizic; am dat calculatorul la o parte ca să nu vomit deasupra tastaturii.

Rostogolindu-mă în așternut, mi-am privit cicatricele cu un sentiment mai puternic și mai universal de rușine în suflet. Eram atât de incredibil de norocoasă că nu trăisem în iadul unde fusese Rico. Totuși, continuam să-mi fac rău singură. *N-are niciun sens,* spusese el.

După un somn agitat, indus probabil de prima mea experiență cu cocaină, am avut un vis care revenea iar și iar. Eram într-o mașină, împreună cu o persoană misterioasă care brusc a părăsit locul șoferului și-mi tot spunea să conduc eu restul drumului. Singura problemă era că eu stăteam în spate, de unde de-abia atingeam volanul și nu puteam să folosesc pedalele.

Unii spun că tu reprezinți toate personajele într-un vis; eu sunt de acord cu asta. În acest vis jucam două roluri simultan. Eram atât

fantoma nemiloasă care părăsea pe cineva într-o mașină cu viteză mare, cât și fata de pe locul din spate care se străduia, dar nu putea să ajungă la pedale.

24
Arta reflexiei

„Desigur că imaginea într-o oglindă este întotdeauna mai întunecată și distorsionată. Reflexiile concave și convexe schimbă locurile, falsitatea câștigă în fața realității, lumina și umbrele îți joacă feste.”

Haruki Murakami, *Underground*

— Am nevoie să mă reinventez, am spus cu ocazia unei cine obișnuite de duminică, împreună cu Hideo și sora lui. Vreau să-mi schimb numele de hostesă, la prea mulți japonezi le e greu să spună „Daisy”.

— Gândește-te la un nume pentru mine, i-am poruncit lui Hideo, pe același ton pe care îl folosesc când îi spun să comande în locul meu la restaurant.

Chiar dacă luam cina cu el în timpul meu liber, speram în taină că, dacă îl lăsam pe el să-mi aleagă noul nume de hostesă, va simți nevoia să mă ocrotească și mai mult la „Palat”. Hotărâsem să ignor complet avertismentul Samanthei, cum că Hideo ar dori să se însoare cu mine.

— Ce spui de Meiree? sugeră Hideo. E un nume drăguț.

— Mary? am întrebat. Nu, nu cred – am ezitat, în America este un nume foarte demodat.

— Atunci ce zici de Misheru? a propus sora sa Akiko. Așa ca în cântecul formației Beatles!

— Pe toată lumea o cheamă Michelle, am replicat eu.

— Sau Guroria – mă sfătui Hideo –, precum Guroria Estutefanu.

— Nu, am spus, prea mulți *r* și *s*.

Când japonezii încearcă să pronunțe Gloria, nici eu nu mai înțeleg.

Puteam fi mult mai directă cu Hideo decât cu majoritatea clienților.

— Atunci ce spui de Shindee?

Hideo era gânditor. Eram sigură că îi făcea plăcere să găsească un nume pentru mine.

— Pentru că ești foarte bună la karaoke după Shindee Ropaa.

— Cindy, Cindy, Cindy, mi-am repetat în sine, fără să găsesc nimic în neregulă cu acest nume deocamdată.

— Dar așteaptă, spuse Akiko, Shindee începe cu *shi,* nu e de rău augur?

Ea se referea la faptul că, în japoneză, cuvântul *shi* înseamnă și „patru", dar și „moarte", așa că multe clădiri din Japonia nu au patru etaje din acest motiv.

— Dar *shi* se regăsește în multe alte cuvinte, și-a corectat Hideo sora. În plus, este un cuvânt străin oricum, așa că *shi* nu are așa mare importanță.

— Deci rămâne stabilit, am spus, de luni noapte voi fi Shindee.

— Adu-ți aminte să nu-l pronunți niciodată ca *shinde,* glumi Hideo, este imperativul verbului „a muri".

Cu toate acestea, din următoarea zi de luni noul meu nume de hostesă s-a dovedit norocos.

— Acesta este destinul, Shindee-chan! mi-a spus Calvin în acea noapte. Întâlnirea noastră este un miracol.

— Da.

Am zâmbit și am aprobat din cap. Ne întâlniserăm cu numai o jumătate de oră înainte și deja Calvin se transforma într-un client obișnuit.

— Dacă n-aș fi trecut pe lângă clubul tău din întâmplare – mi-a spus cu o pasiune în ochi care putea fi ușor confundată cu sinceritatea dacă nu era contextul – nu ne-am fi putut întâlni.

— Da, am încuviințat din nou.

— Întâlnirea noastră, continuă el, este un act providențial.

— Pot să mai comand o bere? am întrebat politicoasă.

— Desigur, spuse el, făcându-i semn lui Rod.

Calvin, al cărui nume adevărat nu era Calvin, era tipul excentricului. Părea să se apropie de cincizeci de ani; avea părul aranjat în stilul Elvis, ochelari cu ramă de metal și o jachetă Windbreaker roz, ridicol de efeminată. Părea genul de om care fusese tachinat în liceu. L-am poreclit Calvin imediat deoarece mirosea puternic a colonie Calvin Klein.

Calvin a fost o companie destul de plăcută în acea seară. Era politicos, se purta frumos și mi-a cumpărat toate băuturile pe care le ceream, deși aveau prețuri exorbitante. La rândul meu m-am străduit, pe cât posibil, să-i găsesc nerozia și excentricitățile adorabile.

Singurul dezavantaj al întâlnirilor noastre erau permanentele lui declarații de dragoste nepieritoare pentru mine. Dacă l-aș fi cunoscut mai la începutul carierei mele de hostesă, mi-ar fi fost mai teamă de obsesia sa, dar cunoșteam deja regulile jocului ca să mă descurc.

Îmi spunea deseori că îi aminteam de prima lui dragoste, o tipă din Europa. Este uimitor de cât de multe „prime iubiri" le aduceam aminte clienților mei de-a lungul anilor. Probabil că, îmi spuneam în sinea mea, toate femeile la douăzeci de ani încep să arate la fel pentru un bărbat ajuns la o anumită vârstă.

Pentru Calvin însă, reprezentam mult mai mult decât tinerețea trecătoare. Bărbatul era obsedat și de America". Atunci eu reprezentam idealul „libertății". Există o întreagă subcultură a bărbaților japonezi cu o înclinație extremă de a se „îndrăgosti" de străine pentru că se simt îngrozitor de limitați de normele sociale rigide care le domină relațiile în propria țară. Și atunci urmăresc femei străine într-o încercare simbolică de a evada.

I-am făcut jocul, am răspuns la toate întrebările lui despre țara mea natală în cel mai optimist mod posibil și i-am spus exact ce dorea să audă.

În engleza lui greoaie, mi-a spus multe povești – nenumărate anecdote, repetate iar și iar – despre experiențele sale ca bursier la o universitate din Kentucky, prin tinerețe. Ascultându-i poveștile amuzante, râdeam atât de tare, că mă durea stomacul încontinuu.

Și totuși, atunci când conversația lua sfârșit, nu-mi dădeam seama ce anume fusese atât de amuzant, dată fiind pronunția neclară a bărbatului. Evident că slujba mea presupunea să învăț să prind aluziile sociale și să descifrez limbajul corpului pentru a anticipa dacă replica următoare a clientului va fi sau nu amuzantă.

Atunci când a spus pentru a treia oară aceeași anecdotă (așa cum fac toți bețivii), mi-am dat seama, în sfârșit, ce încerca să-mi spună, și anume că-și botezase fiul Kenta deoarece numele semăna cu Kentucky. Când am înțeles ce voia să spună, chiar am vrut să râd, dar mă durea stomacul prea tare de cât râsesem deja, așa că doar am chicotit.

La sfârșitul serii veselia lui Calvin se terminase, iar el arăta obosit. Atunci mi-a mărturisit totul: că-și urăște meseria ca programator de calculator și că și-ar fi dorit să fie muzician.

Mi-am dat seama că înfățișarea mea era șansa temporară a lui Calvin de a evada din Japonia și, prin extrapolare, din realitate. A te „îndrăgosti” de o femeie pe care nu o cunoști poate fi mult mai simplu decât să iubești o femeie pe care o cunoști, iar aceasta explică de ce atât de mulți japonezi preferă să plătească pentru așa ceva. Ei plătesc ca să se îndrăgostească de propriile lor iluzii reprezentate de noi.

Calvin îmi amintea de un client pe care l-a avut Samantha și care venea să o vadă de cel puțin două ori pe săptămână. Samantha se

lăuda că acest bărbat nu știa absolut nimic despre viața ei personală. În schimb, era îndrăgostit nebunește de manierele ei, de personajul exotic și misterios pe care îl interpreta atât de bine la bar. M-am întrebat deseori despre ce vorbeau ei doi. Însă, după ce l-am întâlnit pe Calvin, am început să înțeleg. Dacă Samantha și clientul ei erau precum Calvin și cu mine, atunci le era suficient să vorbească despre „dragoste", „vise", „soartă" și alte asemenea iluzii.

Cazul lui Calvin m-a ajutat să înțeleg de ce atât de mulți bărbați cheltuiesc sume enorme de bani pur și simplu pentru a sta de vorbă cu noi. Majoritatea bărbaților japonezi, în special cei mai în vârstă, sunt îngrozitor de stingheri în privința relațiilor interpersonale. În consecință, își caută adăpost într-un mediu în care sunt ajutați să converseze, unde opiniile lor nu sunt niciodată puse la îndoială și unde remarcile noastre măgulitoare îi fac să se simtă iubiți și acceptați.

Dacă bărbații doreau sex, se puteau duce în altă parte și aveau multe locuri ieftine dintre care puteau alege. Japonezii nu duc deloc lipsă de creativitate în această privință. Totuși, în loc să caute o asemenea stimulare fizică, bărbații care frecventau locuri precum „Palatul" încercau să umple un gol care ținea mai curând de afecțiune.

La „Palat", misiunea noastră era să fim cât mai artificiale. O hostesă ideală semăna cu o păpușă gonflabilă: plastic perfect în exterior, gol în interior. Vidul dinăuntru este esențial ca să poți deveni recipientul fanteziilor clientului tău. E ca un ecran alb pe care sunt proiectate visele altuia.

Cu cât era mai misterioasă atitudinea noastră, cu atât mergea mai bine afacerea. Misterul impulsionează creativitatea, misterul trezește imaginația. Iar imaginația este o forță puternică. Economia merge, iar *mizu shobai* plutește în continuare. Este una dintre cele mai

importante industrii din Tokyo.

Nu m-a uimit noaptea următoare că Hideo s-a întors la „Palat” ca să o viziteze pe Shindee a sa pentru prima oară.

25

Fetele maniace cumpără cățeluși

Tu vei fi noul meu prieten. Tu vei fi noua mea viață.

Asta mi-am spus când am văzut prima oară cățelușa daschund anormal de mică, în vârstă de două luni, cu părul lung și galben, când treceam pe lângă magazinul de animale deschis nonstop din Roppongi. Aveam nevoie disperată de o nouă viață: era deja dimineață, iar eu eram încă mahmură după noaptea trecută.

Cățelușa avea ochișorii vioi, iar botul lung îi ieșea prin grilajul cutiei. Părea să știe că avusesem o noapte foarte lungă și obositoare.

Ca să fiu sinceră, noaptea dinainte de a o întâlni pe Pika fusese una care merita dată uitării. Acea seară, ca în majoritatea cazurilor, începuse la slujbă. Băusem deja destule pahare la „Palat" și mă hotărâsem să merg la o petrecere după serviciu, ceea ce îmi părea o idee foarte bună. Aveam să îngurgitez și mai multe chimicale decât la serviciu, unde pentru asta mă plăteau. De data aceasta eram însoțită de o fată, Tsunami, pe care o cunoscusem la „Palat". Tsunami era japoneză get-beget, o raritate printre angajatele barurilor internaționale din Ginza.

Mă îndoiesc că o chema Tsunami cu adevărat. Cel mai probabil își alesese numele de hostesă după cântecul pop japonez cu același nume, care era atunci la modă. Ne plăcea să ne dăm nume după cântece de la radio; ne oferea un pretext de conversație – sau chiar de cântat – cu clienții noștri.

Toată lumea cânta „Tsunami" la karaoke în acel an. De fapt, n-aș fi fost o hostesă prea bună dacă nu aș fi știut toate cuvintele de la acea melodie faimoasă, o baladă frumoasă despre o pasiune atât de puternică, încât era comparată cu un val seismic.

Contrar așteptărilor, Tsunami era o tânără placidă. Silueta ei zveltă nu măsura mai mult de 1,50 metri.

Încercam deja să nu stau prea mult în Roppongi pe atunci, deoarece zona este periculoasă, așa că nu am coborât din Hostess Mobil la stația de noapte de la intersecția Roppongi și am convins-o pe Tsunami să vină cu mine la un pub britanic din Ebisu unde cunoșteam câțiva barmani.

Acolo, Tsunami a cunoscut un băiat și amândoi păreau vrăjiți unul de celălalt. Nu-mi amintesc numele lui; ce-mi amintesc este că era un consilier fiscal tinerel și simpatic și lucra la o bine-cunoscută bancă internațională. Venise în Tokyo într-o călătorie de afaceri și era cazat la luxosul Ebisu Westin.

La ora 3 dimineața barurile s-au închis, iar Tsunami și-a dus amorezul într-un tur al templelor și sanctuarelor din zona Ebisu. Tipul nu vorbea deloc japoneza, iar engleza lui Tsunami nu se putea înțelege, de aceea eram și eu cu ei, ca traducător și a cincea roată la căruță.

Evident că turul s-a terminat într-o cameră de hotel la Ebisu Westin. Tsunami a insistat să ni se aducă în cameră o sticlă de Dom Pérignon la 4 dimineața. După ce s-a golit, a urmat a doua sticlă.

Cândva după această sticlă, Tsunami și cu mine am început să ne sărutăm.

— Îmi place ce se întâmplă! a spus bărbatul, afișând același rânjet pe care îl avea din clipa când fuseserăm amândouă de acord să-l însoțim în cameră.

Începuse să-mi placă să sărut fete când eram beată turtă; era o alternativă mai puțin primejdioasă decât să sărut bărbați. Toți trei ne-am făcut de cap în camera de hotel până în zori, când s-a întâmplat un eveniment nefericit: a sunat prietenul lui Tsunami.

— La naiba, Tsunami, nu poți să pleci *acum*!

Eram furioasă. Eu ar fi trebuit să o las baltă pe *ea.* Băiatul și cele două sticle de Pérignon au fost ideea ei, la urma urmelor!

Nu mai e nevoie să spun că Tsunami nu mi-a mai fost prietenă după acea dimineață.

Nu voiam să fac sex cu tipul după ce Tsunami m-a lăsat singură. Dar era deja excitat, iar eu mă simțeam obligată, date fiind toate bunătățile de care ne bucuraserăm pe cheltuiala lui în acea seară. Am făcut sex de bunăvoie și nesilită de nimeni, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai prost când m-am trezit singură, la hotel, după-amiaza târziu.

Mi-a intrat în cap un gând care m-a sâcâit tot timpul cât am stat în Tokyo: *Dacă tot mă regulez cu oricine pică, de ce să nu o fac pe bani? De ce să nu fac pasul către prostituție?* Precum marijuana pentru *mizu shobai,* hostessingul din baruri este doar calea către droguri. Mi s-a întâmplat de-a lungul carierei să văd cum drogurile transformă fete timide în stripteuze și chiar prostituate de-a binelea.

Din fericire însă, asemenea gânduri mi-au creat o stare de neliniște în stomac; m-au învățat că stilul meu actual de viață nu era normal. *Ceva trebuie schimbat,* mi-am repetat în gând când mă duceam să iau prânzul la lanțul de restaurante Freshness Burger din Roppongi.

În acele momente am dat peste Pika. Ne-am uitat amândouă una la alta cam cinci minute; botul ei lung ieșea printre barele de metal ale cuștii și era absolut adorabilă.

Apoi, după ce m-am oprit la un bancomat să scot câteva salarii de hostesă câștigate în ultimele luni, am cumpărat un cățel de două mii de dolari pe loc, cu banii jos, știind prea bine că în casa mea gaijin nu era voie să ții animale. Totul era însă în regulă, deoarece aveam să mă mut (am ajuns în cele din urmă să mă mut de trei ori din cauza cățelușei) și aveam nevoie disperată să-mi schimb stilul de viață. Cel mai important lucru era că aveam nevoie de un motiv bun să vin

acasă după serviciu – o alternativă la lumea nocturnă cu nenumăratele petreceri cu care mă obișnuisem.

Adevărul e că nu muncisem din greu pentru acei bani, și poate de aceea nu mă simțeam atât de vinovată că îi cheltuiam pe toți. Pe vremea aceea trăiam ca o fată bogată fără să am bani gheață vreodată. *Mizu shobai* este cu adevărat o expresie extrem de limpede. De îndată ce eram plătită, începeam să dau yenii înapoi bărbatului, ca și cum salariul nici măcar nu era al meu.

Pika a primit numele după o operă de caligrafie pe care o admirasem recent la un muzeu de artă. Era vorba despre ideograma pentru cuvântul „stea”, unde majoritatea liniilor sunt trasate în exterior ca niște infinite raze de lumină. Caracterul kanji este pronunțat *hikari* („stea”) sau *hikaru (*verbul „a străluci”), amândouă fiind nume de fete în vogă în japoneză. Pika este un diminutiv afectuos pentru ambele nume. În același timp, japoneza este una dintre puținele limbi în care luminile strălucitoare fac un zgomot demn de o onomatopee: *pikapika.*

Pika era cu adevărat o luminiță strălucitoare pentru mine. Există o expresie faimoasă în Japonia care este pronunțată „oya-baka”. *Oya* este cuvântul japonez pentru „părinte”, în timp ce *baka* înseamnă de regulă „idiot”. Astfel, expresia japoneză *oya-baka* se referă la un părinte care crede că odrasla lui e cea mai grozavă descoperire de la orezul alb încoace. Pika era însă cu adevărat cel mai drăgălaș cățeluș din lume. Iar japonezii se pricep la drăgălășenii ca nimeni alții.

Îmi scoteam câinele la plimbare atunci când altfel aș fi fost poate convinsă să merg într-un bar. Când Pika era pui, mergeam cu ea la plimbare în Harajuku, unde oamenii se adunau în jurul cățelușei, ca și cum ar fi fost o celebritate. Era nemaipomenit de nostim să vezi de câte ori strigau *„Kawaii!”* școlărițele nipone când Pika țopăia dintr-un capăt în celălalt al străzii.

Harajuku este locul unde de obicei cumperi blugi prefabricați la cinci sute de dolari, franjuri și manșete tăiate (numai cincizeci de dolari), piele uzată de toate culorile și orice altceva ai nevoie ca să arăți ca o vedetă rock britanică autentică și la modă în anii optzeci. Un magazin scump de la capătul străzii era specializat în „Haine americane uzate” sau așa pretindea.

Școlărițele intrau în convulsii când dădeau cu ochii de cățelușa mea. Îmi amintesc de una care s-a aplecat să o mângâie pe Pika și a început să țopăie orgasmic, țipând:

— *Tabetai! Tabetai!* (Îmi vine s-o mănânc!)

— *Tabenakute ii,* ar fi bine să nu o faci, îmi amintesc că i-am răspuns.

Ca să fiu sinceră, lui Pika îi plăcea mai mult în partea opusă gării Harajuku, unde se aflau sanctuarul Meiji-Jingu și parcul ce-l înconjura, cunoscut sub numele de Yoyogi Koen. Fiind unul dintre cele mai mari și mai impresionante sanctuare șintoiste din zonă, Meiji-Jingu a fost construit ca să-l comemoreze pe împăratul Meiji, în timpul restaurației căruia Edo a devenit Tokyo în 1868. În parcul de lângă Meiji-Jingu, lui Pika îi plăcea să vâneze porumbei pentru că o făcea să se simtă foarte, foarte mare, deși avea numai trei kilograme.

Spre deosebire de trecătorii din Harajuku, nu mă interesaseră niciodată obiectele de design sau mărfurile scumpe. Pika era cea care îmi consuma câștigurile. Aceasta a fost urmarea numeroaselor mutări dintr-un apartament în altul, pierderii avansurilor plătite pe locuință și cadourilor scumpe cu care trebuia să răscumpăr saltelele tatami pe care urina Pika.

Brusc, trăiam din nou de pe o zi pe alta.

Am devenit dependentă de cinele aranjate ca să pot supraviețui. În consecință, m-am bucurat de o scurtă domnie ca „regina dōhan” la „Palat”. Aveam parte de trei dōhani pe săptămână. Ca să înțelegeți

mai bine, hostesele de la cele mai exclusiviste baruri trebuie să aibă o normă de numai doi dōhani pe lună.

Am reușit de asemenea să nu beau decât ce-mi cumpărau bărbații. Nu conta că erau înalți, scunzi, urâți, frumoși – berea avea același gust.

Le-am spus clienților mei că, deși nu acceptam cadouri pentru mine, acceptam bucuroasă cadouri pentru cățelușa mea. Astfel, am ajuns la punctul în care Pika avea nevoie de propriul ei dulap pentru toate chimonourile, hăinuțele, jachetele și haina aceea cu aripi de îngeraș pe care le primea. Într-o seară de vară am fost la un spectacol de artificii cu Hideo. Din nou, alesesem să-mi petrec timpul liber cu acest client. Lui Hideo îi plăcea foarte mult de Pika și tocmai îi cumpărase un chimono de mătase.

— Toată lumea se holbează la noi, mi-a spus el rânjind.

— Păi ai mai văzut o străină cu un câine în chimono până acum?

Amândoi am izbucnit în râs.

26
Jishin

Cum rămăsesem fără bani, m-am hotărât să mă înscriu la o agenție de modelling, sperând că voi putea să o întrețin pe Pika mai bine dacă primeam niște contracte.

Într-o după-amiază stăteam cu Monika, noul meu agent de modelling, în apartamentul ei. Nu mai văzusem un apartament atât de spațios de când mă mutasem în Tokyo. De obicei, în această capitală atât de aglomerată, camerele sunt strâmte ca niște sicrie. Dar apartamentul lui Monika avea destul spațiu pentru numeroase covoare persane, tablouri exotice și foarte multe plante, care se întindeau până la balcon. Exista până și un budoar unde mă schimbam în diverse ținute extravagante și pozam pentru albumul pe care îl făcea pentru eventualii clienți.

Monika a pus jos aparatul foto ca să-mi aranjeze poziția, mișcându-mi umerii puțin înainte și împingându-mi ușor capul pe spate. Mă simțeam cam goală în rochița pe care ea o considera „drăguță”.

— *Hone ga mieta hō ga ii,* mă asigură Monika încrezătoare.

Cuvintele lui Monika îmi răsunau în minte, iar eu le traduceam din japoneză în engleză, și apoi din nou în japoneză, limba în care gândeam și vorbeam în acel moment:

— *Hone ga mieta hō ga ii.*

Afirmația ei m-a făcut să mă întorc brusc la engleză și m-am asigurat că tradusesem corect: *Este mai bine să ți se vadă oasele,* spusese Monika.

Mai bine să mi se vadă oasele, m-am gândit. Pe când cuvintele traduse îmi pătrundeau în minte, substratul sarcastic al corpurilor

slabe și ideale m-a aruncat într-o transă. Poate că am fost posedată scurt timp, stăpânită de obsesia unor diete alimentare drastice care să facă fiecare os din corpul meu din ce în ce mai vizibil și mai atractiv pentru Monika.

— Nu!

Corpul meu așezat pentru poză a fost cuprins brusc de convulsii și am vrut să alerg să caut adăpost. Trebuia să plec de acolo. Nu puteam să cad din nou în anorexie: aveam prea multe de pierdut de data aceasta, iar țara mea natală era de partea cealaltă a lumii. Eram pierdută.

— *Dō shita no?*. Ce s-a întâmplat? a întrebat Monika nedumerită.

— *Nanka ne, ano ano, etto ne…*

Scoteam cuvinte care în japoneză nu au niciun sens, dar care funcționează ca să amâne afirmațiile, permițându-i vorbitorului să se gândească la ce vrea să spună, și astfel să evite o tăcere stânjenitoare.

— *Jishin o kanjimashita ka*? N-ai simțit cutremurul? am întrebat în cele din urmă reușind să mă controlez.

— *Jishin?*

Ochii lui Monika, deja măriți de chirurgia plastică, deveniseră neverosimil de mari.

— Oh, nu contează – mă simțeam vinovată că am speriat-o –, uneori simt cutremure care nu au loc.

— *Jishin,* a gândit Monika cu glas tare. Apropo, Lea, am auzit că nu ai primit slujba de Godiva în Harajuku, directorul a fost de părere că nu ai deloc încredere în tine.

În limba japoneză, cuvântul *jishin* – „cutremur” – este omonim cu „încredere în sine”.

— Nu contează! am râs. Monika era bilingvă, așa că acum conversam în engleză. Dar *am* încredere în mine! M-am făcut că nu am deoarece am crezut că toți bărbații japonezi admiră fetele timide

și se simt amenințați de femeile puternice. La urma urmelor, am continuat, sunt mai plăcută la „Palat” atunci când pretind că sunt timidă decât atunci când spun ceea ce cred.

— O ședință de modelling nu e un bar de hostese.

Monika nu era impresionată.

— Arată mai multă încredere în tine data viitoare.

— Ei bine, situația semăna foarte mult cu cea de la bar, am continuat eu inutil. Toate deciziile importante sunt luate de bărbați!

— Știu, dragă, mi-a răspuns ea. Mai mult noroc data viitoare. Iată o audiție Juice Inc. la care te trimit în acest weekend dacă promiți să te porți cu mai multă încredere. Felul în care te comporți mă implică și pe mine.

— Bine, am oftat. Promit să am mai multă *jishin* data viitoare.

După aceea, m-am schimbat în hainele mele obișnuite, am refuzat politicos a doua cană de ceai și am părăsit apartamentul lui Monika cât de repede am putut. Trebuia să ajung acasă în Shinjuku, să fac un duș și să mă îndrept spre Ginza pe linia de metrou Marunouchi.

La audiția Juice Inc. de sâmbătă după-amiaza, toți cei care au fost chemați stăteau laolaltă într-o încăpere mare, așezați la niște mese albe. Acolo am aflat cu toții că în ședința foto pentru care trebuia să ne pregătim trebuia să scoatem limba și să o răsucim către fețele noastre în niște poziții imposibile.

Imediat după ce au auzit asta, multe dintre modelele profesioniste și-au luat oglinda de buzunar și au început să-și exerseze mușchii limbii, contorsionându-și gurile în diverse feluri. În acel moment, am zărit o tânără care stătea lângă mine. Pe fețele noastre se putea citi același gând, ceva de genul „E prea caraghios” sau „Nu știu ce caut aici”.

— Cam tâmpită faza, am șoptit în direcția ei.

— Știu, mi-a răspuns cu un zâmbet cald bruneta cea scundă.

— De la ce agenție ești?

Am început să fac conversație ca să nu mor de plictiseală.

— Studiourile japoneze de design, a spus.

— Și eu! Cu Monika?

— Da, cu Monika, se strâmbă ea, și am bârfit-o, inevitabil, pe agenta noastră excentrică.

— Eu sunt Lea, m-am prezentat eu.

— Eu sunt Jade, dar prietenii îmi spun Jadie.

— Mă bucur să te cunosc.

Vizavi de noi, un tânăr blond, proaspăt tuns și cu ochi albaștri, cu un accent rusesc puternic, discuta despre un film televizat la care lucrase.

— Era atât de proastă, mărturisea el. M-au pus să mă îmbrac ca un soldat american, să mă târăsc într-o peșteră artificială și să-l prind pe un actor, cică Saddam Hussein.

Jadie și cu mine am intrat fără să vrem în discuție și chicoteam fără să vrem la vorbele lui.

— Nu le-a păsat că nu ești american? l-am întrebat eu.

— Păi n-am avut voie să deschid gura, nu știu engleza.

— Engleza ta e bună, l-a asigurat Jadie. Și ce-i cu tipul care l-a jucat pe Saddam Hussein? El de unde este?

— Era un japonez gras, machiat din belșug și cu o barbă mare, falsă, a răspuns el spre marele nostru amuzament.

— Ce fel de film era? a întrebat altcineva.

— O reconstituire pentru un post de știri.

Zâmbi.

Eu și Jadie am ratat audiția Juice Inc.: nu ne puteam stăpâni râsul când juriul ne-a examinat cu atenție limbile din diferite unghiuri. Monika nu m-a mai chemat la audiții după aceea, dar nici nu-mi păsa atunci.

— Toate manechinele slabe îmi fac foame, am mormăit luând liftul împreună cu Jadie până la parterul clădirii.

— Și mie, a recunoscut ea.

Am luat prânzul împreună. Jadie era jumătate japoneză și jumătate americancă, așa că, fiind crescută în ambele lumi, puteam să spun că știa de toate. Era ceea ce japonezii numesc *hafu,* un cuvânt considerat jignitor, denumirea japoneză pentru metis. Pe lângă ședințele ocazionale de modelling, Jadie lucra part-time și pentru o firmă de traduceri.

— E grozav! am exclamat când mi-a spus despre slujba ei de zi. Mi-ar plăcea să lucrez în traduceri, dar scrisul și cititul meu sunt abia la nivelul clasei a treia sau a patra. Va trebui să studiez mai mult. Ce fel de treburi ai mai făcut pentru Monika?

— Uneori merg la petreceri, mi-a răspuns ea.

— Cum adică?

— E destul de plictisitor. Trebuie să stai în picioare nemișcată în timpul sindrofiilor de la marile companii, organizate la hoteluri sau altundeva. Trebuie să te înclini de câte ori trece un bărbat sau să porți o conversație politicoasă dacă un bărbat vorbește cu tine.

— Deci ai de fapt un rol decorativ?

— Cam așa ceva.

— Oh, am gândit cu voce tare, seamănă foarte mult cu serviciul meu.

— Săptămâna trecută a trebuit să servesc șampanie pentru promoția din fața marelui magazin Godiva…

— Tu ai obținut slujba de la Godiva? am exclamat, întrerupând-o. Am dat o probă pentru ea, dar nu am obținut-o fiindcă au spus că nu am *jishin.*

— Pari să ai foarte mult *jishin,* mi-a spus ea printre înghițituri.

— Așa zic și eu.

I-am cântărit cuvintele în timp ce mâncam. Presupun că uneori n-arăt.

27

Calea unui Dōhanman

„Oamenii cred că Japonia este condusă de bărbați, dar asta este o iluzie. Femeile sunt la conducere… Ele se află în culise fiindcă sunt deștepte. Bărbații mor de istovire, iar femeile se ocupă de decorare.”

Catherine Hanrahan, *Lost Girls and Love Hotels*
(Fete pierdute și hoteluri ale amorului)

În trei luni, Lindsey și cu mine ne-am inventat propriul limbaj pentru a descrie aspecte variate ale mediului în care lucram la „Palat”. Cuvintele vechi nu se potrivesc bine cu noile noastre experiențe, așa că inventarea propriilor noastre denumiri pentru oameni și lucruri semăna cu o tactică de supraviețuire. După ce viza de turist a lui Lindsey a expirat și prietena mea s-a întors în Delaware cu o sumă frumușică de yeni, limbajul nostru a dispărut.

Când Lindsey a plecat din Tokyo, am simțit instantaneu că se rupsese o vrajă. Rod nu se mai numea Rod, ci a devenit *Tencho-san* (Dl Director). Blocul de Est era o simplă gașcă de hostese rusoaice, care mă urau, iar conducătoarea lor, Roșcata cea Mare, a revenit la numele Svetlana.

Totuși, Dōhanman exista în continuare, mai ales datorită prezenței noii mele prietene Jade.

— Vrei să mergi la o petrecere de bogătani? am întrebat-o pe Jadie într-o seară în timp ce urmăream serialul TV *Prietenii tăi* dublat în japoneză. Unul dintre clienții mei dă o petrecere la casa de pe plajă, în Hayama. Ți-ar prinde bine dacă vrei să-ți faci noi cunoștințe.

— Va fi și împăratul acolo? glumi Jadie.

La urma urmelor, Hayama era un oraș rezidențial de elită de la malul mării unde împăratul avea casa de vacanță.

— Numele clientului meu este Hideo Marui, am explicat, dar l-am numit mereu Dōhanman pentru că a fost primul meu dōhan și arată ca Ampanman.

— Îmi plăcea Ampanman! exclamă Jadie. Aveam figurinele și toate obiectele legate de el.

Fiind crescută atât în Japonia, cât și în America, Jadie îl cunoștea foarte bine pe supereroul făcut din turtă dulce.

— Ce *făcea* Omul de pâine, de fapt? am întrebat.

— Ampanman era celebru deoarece găsea copiii pierduți în pădure și le dădea energia de care aveau nevoie ca să-și găsească drumul spre casă, mă informă ea.

— Cum reușea asta?

— Îi lăsa să ia o bucată din capul lui, iar asta le dădea energie, îmi răspunse.

— Firește, am surâs eu.

— Întotdeauna i-am invidiat pe acei copii pentru că aveau o casă unde să se întoarcă, se gândi ea serioasă. Părinții mei călătoreau mereu peste ocean.

— Ei bine, cel puțin educația pe care ai primit-o te-a făcut un traducător excelent, am spus cu admirație. Și de-aș învăța japoneza toată viața, tot n-am să fiu niciodată atât de bună ca tine.

Până la urmă Jadie m-a însoțit la petrecerea oamenilor bogați ținută la reședința de pe plajă a lui Dōhanman. Când am primit invitația prima oară, am presupus că va fi un fel de bal cu vin, brânză și mult snobism. Am fost uimită însă când Hideo mi-a spus că îmbrăcămintea poate fi obișnuită deoarece evenimentul se ținea pe plaja lui particulară. Obișnuită a și fost. Am putut chiar să o aduc pe Pika, care sărea veselă prin valuri, făcându-și foarte mulți prieteni.

Pe când Jadie se învârtea printre invitați sperând să găsească o slujbă de traducător bine plătită, eu stăteam pe nisip privind valurile și uneori pălăvrăgind politicos cu străinii. Nu trebuia să mă ridic prea des fiindcă Dōhanman îmi aducea orice aveam nevoie – mâncare, băutură, pătură – la picioarele mele. De fiecare dată când îmi aducea ceva, îl mângâiam afectuoasă sau îi lăudam mâncarea, comportamentul sau ținuta. Era ciudat să mă port ca și cum eram prietena lui într-un mediu atât de familiar. Mai ales că, din cauza diferenței de vârstă, toată lumea putea să bănuiască în ce fel de local ne cunoscuserăm Hideo și cu mine, după categorie, dacă nu chiar după nume.

Deși toți de la petrecere păreau să accepte situația, nimeni nu râdea. Nu era neobișnuit ca bărbații din elita japoneză – chiar și cei însurați – să fie însoțiți de o hostesă preferată sau de o gheișă la cele mai obișnuite evenimente, precum petrecerile de pe plajă sau partidele de golf. Hideo părea să aibă o poziție socială extrem de importantă dacă putea să aibă o hostesă care vine la petrecere de bunăvoie și care mai aduce cu ea și o prietenă atrăgătoare. Astfel că oamenii nu remarcau cine eram, ci ceea ce simbolizam eu. Mă simțeam răsfățată și îngrijită, dacă nu chiar ocrotită de-a binelea, și era îndeajuns deocamdată.

Nu am mai lăsat-o pe Pika să stea cu oricine de când am văzut cum unul dintre petrecăreții beți îi dădea o banană, pe care Pika a înfulecat-o bucuroasă. Când am văzut, am alergat și i-am pus lesa, punând capăt aventurilor ei sociale. Trebuia să am grijă de cățelușa mea și nu puteam să beau pe cât îmi doream ca să înlătur ideea că eram percepută mai curând ca un simbol decât ca o persoană. Faptul că eram trează mi-a dat însă ocazia să-i observ mai bine pe cei din jur.

Am descoperit că, atunci când japonezii beau, societatea nu le mai impune să se comporte civilizat. Ceea ce le convenea, fiindcă seara

cei mai mulți oaspeți nu se mai puteau ține drept. Un personaj cu totul memorabil, care purta o pălărie verde în formă de broască, venise lângă mine ca să exerseze fraza englezească „Aii ammu aaa flog” (Sunt o broască) după care s-a prăbușit pe nisip.

De îndată ce bea destul alcool, elita japoneză se purta la fel de prostește și de caraghios ca adunătura de oameni fără adăpost din Shinjuku care dau de multe ori așa-zise petreceri și se adună în jurul unor mese din cutii de carton. Sake-ul din mijlocul meselor de carton era mult mai ieftin decât cel servit în exces pe proprietatea Dōhanmanului, însă vorbirea împleticită și comportamentul absurd erau remarcabil de asemănătoare.

După ce petrecerea s-a terminat, Hideo ne-a condus amabil pe Jadie, Pika și pe mine cu mașina în centrul orașului Tokyo. Sărutându-mă din nou pe obraz și promițându-mi că o să mă viziteze curând la „Palat”, ne-am luat rămas-bun.

M-am întâlnit însă din nou cu Dōhanman mai curând decât mă așteptam.

După cum s-a dovedit, de când plecase Lindsey din Japonia, nu mai era posibil s-o țin pe Pika ascunsă în casa mea gaijin. Plecarea lui Lindsey m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă bizuiam pe ea să mă ajute să am grijă de Pika. Pika avea loc în geanta mea și mergea cu mine prin oraș la nevoie, dar erau anumite locuri unde nu o puteam lua.

Când era lăsată singură, Pika scheuna tare și încontinuu. Înainte să merg seara la muncă la „Palat”, o duceam să alerge în jurul blocului de câteva ori înainte să plece în Ginza. Îmi închipuiam că era atât de istovită după aceea, încât dormea cât lipseam. Ultimul lucru pe care îl făceam seara înainte de a o închide în cușca ei era să pun un CD cu muzică ambientală a muzicianului japonez de influență New Age pe nume Kitaro. Dintre toți compozitorii pe care i-am ascultat,

Kitaro o adormea cel mai bine pe Pika. Făceam toate acestea ca să nu se trezească Pika și să-i deranjeze pe toți vecinii în lipsa mea. Nu mai puteam niciodată să merg la petreceri cu colegele mele hostese. Noua mea răspundere a fost o schimbare în bine, chit că nu alesesem calea ușoară.

Când am auzit de la o agentă imobiliară că avea o cameră liberă în unul din apartamentele ei și că primeau animale în clădire, am început imediat să împachetez. Necazul a venit totuși când Makoto a ales exact noaptea dinainte să vină să mă ajute cu mutatul ca să-mi spună, nu în persoană, ci prin e-mail, că trebuia să se despartă de mine fiindcă simțea că petreceam prea mult timp cu Pika. Ca să spun drept, nu-mi păsa deloc de existența lui Mako, așa că nu m-a afectat foarte mult că s-a despărțit de mine, ci că nu m-a mai ajutat cu mutatul.

Profesioniștii în ale mutatului sunt extrem de costisitori în Tokyo și depășeau cu mult bugetul meu. Așa că Pika și cu mine, stând pe grămada de bagaje care crescuse de două-trei ori de când mă mutasem în Japonia cu un an și jumătate în urmă, am fost lovite de disperare. Mi-am stors mintea să găsesc soluții, în timp ce Pika stătea debusolată în poala mea. Am citit lista cu numerele din memoria telefonului meu mobil, căutând un prieten care să-mi poată da un sfat. Când am dat de numărul unui anume Hideo Marui, mi s-a aprins o luminiță în minte și n-am mai căutat.

Cum simțeam că nu aveam oricum nimic de pierdut, l-am sunat pe Marui-san și i-am spus că ajutoarele mele la mutat m-au părăsit în ultimul moment. Am citit odată că, de îndată ce o persoană trece de o anumită vârstă, nu mai este potrivit să-ți rogi prietenii să te ajute să te muți. Renunțasem să apelez la anumiți prieteni mai devreme pentru că voiam să-mi rămână prieteni, dar Hideo nu putea fi considerat chiar un prieten. De fapt, nu putea fi considerat în niciun

fel, era un dōhan. Iar Dōhanman, fără cea mai mică ezitare, m-a întrebat unde și când trebuia să vină cu furgoneta.

Dacă Hideo m-ar fi ajutat numai cu mașina ca să-mi care lucrurile prin Tokyo, după cum promisese Mako, aș fi fost foarte recunoscătoare. De fapt, Hideo a făcut mult mai mult. Când a venit punctual la casa mea gaijin în dimineața următoare, Marui-san nu m-a lăsat să car nimic greu. Aș fi putut foarte bine să stau pe balansoar, să mănânc floricele și să beau bere. Eu doar mă uitam la el cum îmi cară bagajele trei etaje mai jos și apoi le încarcă în furgonetă. Apoi, pe drum spre noul meu apartament, ne-am oprit la un magazin unde mi-a cumpărat diverse accesorii care să facă locuința mai primitoare, precum un covor, ceva rufărie, o plapumă nouă și câteva ghivece de flori.

După ce toate aceste lucruri au fost transportate în siguranță din Shinjuku în Shibuya, m-a scos la cină pentru a sărbători mutarea, chiar dacă el făcuse toată treaba singur. Pika s-a strecurat în geanta mea ca de obicei și s-a bucurat de multe îmbucături de sushi pe sub masă ca răsplată că era liniștită. Lui Pika îi plăcea foarte mult sushi. Îi plăcea și să mănânce în oraș, și apoi cățelușa părea să aibă o legătură ciudată cu Dōhanman.

— A trebuit să-l rog pe Marui-san să mă ajute cu mutatul săptămâna trecută, i-am mărturisit lui Mama Destiny într-o noapte din săptămâna următoare, în timpul întâlnirii noastre săptămânale în particular. Crezi că se așteaptă la ceva în schimbul favorii?

— Marui este un domn, mi-a răspuns Destiny. E prea mândru ca să ceară ceva de la tine în schimb. Probabil se bucură că poate să-ți fie de ajutor.

— Bine, înțeleg.

Am aprobat-o din cap.

— Dar, Cindy – vocea lui Destiny a devenit înspăimântător de

rece, data viitoare când Marui te mai ajută să te muți, trebuie să-l aduci înapoi la club după aceea. Știi că este interzis să te întâlnești cu clienți în afara clubului dacă nu este un dōhan.

Era foarte serioasă.

— Da, Mama, am răspuns ascultătoare.

28
Mitul

„Un cutremur puternic distruge dintr-odată toate legăturile vechi: lumea, simbolul a tot ce este solid, se mişcă sub picioarele noastre ca o crustă deasupra unui fluid; o secundă creează în minte un sentiment puternic de nesiguranţă, pe care ore de gândire nu l-ar fi produs.”

Charles Darwin, *Jurnal de cercetare asupra geologiei şi istoriei naturale a diferitelor ţări vizitate de HMS Beagle între 1832 şi 1836*

Curând după miezul nopţii, „Palatul” a început să se clatine. Zguduitura a fost destul de puternică, astfel încât toate paharele de vin şi sticlele de whisky s-au lovit unele de altele, dar nu atât de tare încât să se şi spargă. S-a auzit un clinchet ciudat care a răsunat prin „Palat” ca un vânt fantomatic. Era genul de cutremur cu care eram toate obişnuite.

Totuşi, după primul şoc, Samantha a sărit în braţele clientului ei aparent înfricoşată. Urmându-i exemplul, l-am înhăţat pe Profesor de guler ca să am stabilitate, în timp ce clientul meu şi-a încolăcit braţele strâns în jurul meu, profitând din plin de această relaxare temporară a politicii de interzicere a atingerii de la „Palat”. Clubul a tremurat aşa cam douăzeci sau treizeci de secunde, timp în care eu şi multe alte fete am pretins că ne era atât de teamă, încât partenerii noştri trebuiau să se simtă cât mai bărbaţi când ne linişteau pe noi.

Faptul că am putut să simulez o gamă atât de largă de emoţii, la fel ca celelalte hostese, m-a uimit, dar m-a şi înspăimântat. Totuşi, colegele mele şi cu mine am fost încântate că ne căzuse din cer o nouă

temă de conversație.

— Am știut eu, a spus Kiriko de îndată ce pământul a început să se cutremure. Am zărit astăzi un nor de cutremur pe cer în drum spre serviciu!

S-a întâmplat să lucrez în acel moment vizavi de o hostesă pe nume Kiriko, care la „Palat” avea faima de mistică. A scos după aceea harta astrologică pe care o ținea mereu la ea.

— Cutremurele au loc întotdeauna în preajma sau în timpul eclipselor de soare ori de lună, ne-a spus ea.

Kiriko era o femeie mică de înălțime, cu păr negru și unghii lungi. Se apropia de treizeci de ani și era puțin mai în vârstă decât majoritatea hosteselor de la „Palat”. Kiriko le spunea clienților că provenea dintr-o insulă exotică de lângă coastele Maltei, deși după părerea mea era japoneză sau braziliancă. Numele pe care l-a ales, „Kiriko”, înseamnă „copilul ceții” și i se potrivea foarte bine, sau cel puțin se potrivea cu personalitatea pe care o afișa la „Palat”.

Atunci când își distra clienții, Kiriko pretindea că are abilitatea să vadă fantome și spirite călătoare. Citea clienților în palmă, le făcea astrogramele și le ghicea norocul. Este important de înțeles că, într-o variantă a industriei sexului în care sexul de fapt nu are loc, cea care asigură serviciile trebuie să fie foarte interesantă în alte privințe. Majoritatea hosteselor de la „Palat” erau de acord: Kiriko se ocupa de magie și ghicit pentru că nu știa să cânte sau să danseze, așa că nu luam niciodată premonițiile ei în serios. Previziunile lui Kiriko mă cam speriau, așa că am fost foarte încântată când l-am observat pe unul dintre clienții mei frecvenți, elegantul Daisuke-san, intrând în bar imediat după cutremur. Mi-a cerut să-i spun Dai-chan, o poreclă care alătura sufixul diminutiv *chart* cu caracterul kanji care înseamnă *mare.* Această poreclă i se potrivea foarte bine căci Dai-chan avea un umor nesfârșit.

Era întotdeauna îmbrăcat impecabil, în costum proaspăt călcat și era mereu bărbierit cu multă grijă. Am presupus că se afla la conducerea unei companii importante, dar nu l-am întrebat niciodată, fiindcă era mult prea evident. Din clipa când intra în „Palat”, comportamentul lui se schimba radical și devenea la fel de excentric ca al unui tipic actor comic japonez. Răsturna sticlele de pe masă, se împleticea pe ringul de dans și se lovea din când în când de pereți.

Atunci când nu era prezent, eu îi spuneam Pinguinul Beat.

Când Pinguinul Beat se liniștea, subiectul lui favorit de discuție era literatura. Era un subiect care mă interesa și pe mine sincer, așa că am devenit hostesa lui preferată.

— Când apar cutremurele în literatura japoneză veche?

Dai-chan îmi punea întrebări, avea dreptul să facă asta.

— Nu știu prea bine.

M-am prefăcut rușinată de lipsa mea de cunoștințe în domeniu.

— Am auzit totuși de povestea lui Kashima și Namazu, am adăugat. Știi, din vechile desene *ukio-e*?

— E un subiect interesant. Știi toată povestea?

— Nu chiar, am mințit.

— În vechea Japonie – Pinguinul Beat și-a pus masca de povestitor – trăia în nori un somn uriaș. Peștele avea un ciudat simț al umorului, așa că îi plăcea să joace multe renghiuri locuitorilor din Japonia. Un zeu puternic pe nume Kashima îl stăpânea de obicei pe pește, dar, ori de câte ori Kashima nu era atent, somnul provoca un cutremur.

— E fascinant, am spus.

Îmi aduc aminte că m-am gândit la această trăsătură a culturii japoneze obsedate de muncă de a pune dezastrele pe seama lipsei de atenție sau a lenei, chiar și în timpurile străvechi.

— Mai știi și alte mituri despre cutremure? mă întrebă el.

— Nu.

Am dat din cap și mi-am lăsat privirea în jos spre covorul roșu.

Atunci, timp de câteva minute, mi-a explicat alte asemenea mituri. De pildă, mi-a spus că indienii americani din sudul Californiei cred că niște broaște țestoase uriașe poartă pământul pe spinarea lor, iar cutremurele au loc când se ceartă în ce direcție să înoate. Pe subcontinentul indian, unul dintre cei doisprezece elefanți puternici care țineau pământul provoca din când în când câte un cutremur când obosea și-și scutura capul. Cei din Siberia presupuneau că pământul era sprijinit de o sanie trasă de câini plini de purici care scuturau pământul când se opreau să se scarpine. Mongolia, pe de altă parte, avea ghinionul să fie construită pe spatele unei broaște uriașe care se gâdila.

— Toate aceste mituri vechi vorbesc despre animale captive, am remarcat. Ce se întâmplă cu oamenii? Nu a socotit nimeni că, de fapt, cutremurele pot fi cauzate de oameni?

— Nu, din câte știu eu, a spus el, dar pot să inventez o poveste pentru tine.

— Serios?

Am ridicat din sprâncene.

— A fost odată ca niciodată, a început el, un bărbat și o femeie care locuiau într-un hotel al amorului îngropat adânc sub pământ.

Surâse.

— De câte ori sexul era nemaipomenit și ei aveau orgasm simultan, efectele erau atât de uimitoare, că pământul de deasupra lor se zguduia.

— Ah, am spus, ar trebui să scrii povestea asta.

Din câte știam, clienții mei făceau orice ca să aducă subiectul sexului în discuție.

— Dar tu? mă întrebă el. Dacă ar fi să inventezi un mit despre

cutremure, cum ar suna?

— Probabil că n-o să-ți placă – l-am tachinat – pentru că nu sunt atât de creativă ca tine.

— Încearcă, mă încurajă el.

— OK… păi – am făcut o pauză – zeița Pământ locuia în adâncuri cu bărbatul ei, cei trei copii și doi câini – așa începea mitul meu. Când bărbatul și copiii nu o ajutau la treburile casei, femeia se mânia atât de tare, încât topea și înghițea toată familia odată. Și iată cum a apărut procesul de lichefiere.

Am încheiat cu un zâmbet răutăcios, așteptându-i reacția.

— E sinistru! a exclamat Dai-chan, dezgustat și impresionat în același timp.

23

Lichefierea

— Poți să vii diseară să ne întâlnim la „Palat”? suna mesajul trimis de mine în seara următoare pe telefonul unui client căruia-i spuneam Profesorul. Trebuie să-ți pun o întrebare legată de știință.

Porecla clientului venise rapid, pentru că era un foarte important cercetător la o universitate renumită din oraș.

— Mă interesează procesul lichefierii pământului în timpul cutremurelor, i-am spus după ce a apărut și m-a însoțit la o masă. Ce anume o cauzează?

— Domeniul meu de studiu este biologia moleculară – rânji el luând prima gură de Henessey, așa că nu știu dacă mă pricep să-ți răspund la întrebare.

— Sunt sigură că știi mai multe decât mine, am insistat.

— Fenomenul se petrece atunci când solul se comportă ca un lichid din cauza presiunii foarte mari. Determină mari distrugeri în zonele urbane, așa cum îți poți imagina, îmi răspunse el.

— Cum se întâmplă? am întrebat. Nu mă pricep la știință.

— Cred că lichefierea are loc numai în timpul zguduirilor ciclice ale pământului, când presiunea vaporilor de apă crește și rezistența pământului descrește în consecință.

— Ca la nisipurile mișcătoare? am întrebat.

— Uneori.

— Mulțumesc foarte mult! m-am luminat eu la față.

— Mă bucur că pot să te ajut. Numai asta doreai să afli? mă întrebă bărbatul.

— De fapt – am clipit din gene și am încercat să mă înroșesc am de făcut o mărturisire.

— Ce anume? mă întrebă el, subit mult mai interesat.

— Nu mă privește prea mult lichefierea, am mințit. Am inventat problema asta fiindcă doream foarte mult să te văd din nou.

Acum a fost rândul lui să se înroșească.

— Totul pe această lume – mi-a luat mâna în timp ce fața lui se îmbujora din cauza whisky-ului – este un proces care implică să dai și să iei energie. Ar trebui să ții minte asta.

— OK, am fost eu de acord, tăcerea mea invitându-l să continue.

— Trebuie să plec devreme în seara asta, mi-a spus în chip de scuze. Am o întâlnire amoroasă cu o fată la clubul „Regatul" de pe partea cealaltă a străzii.

Îi spunea „întâlnire" amoroasă acelei ocazii de a socializa.

— E mai drăguță decât mine? l-am tachinat eu.

— Nu, mi-a răspuns, dar e mai tânără.

— Ah, mi-am lăsat privirile în podea.

— Te întrebi de ce un bărbat de nivelul meu social se întâlnește cu hostese atât de des, mi-a spus, alcoolul pe care-l avea în sânge făcându-l mai încrezător în sine.

— Așa e – l-am privit drept în ochi, chiar mă întreb.

— În cluburile de genul ăsta pot să mă descarc de problemele mele și apoi să absorb energia tinerelor care mă ascultă. Este un alt gen de schimb, înțelegi?

— Înțeleg, am spus.

După ce l-am condus pe Profesor, nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă genul de „schimb" de care vorbea era parte din motivul pentru care mă simțeam atât de obosită în ultima vreme. La urma urmelor, în fiecare noapte purtam povara mai multor bărbați-copii în spate. Apoi, în schimb, ei îmi furau energia. Sau, mai bine zis, mi-o cumpărau printr-un aranjament perfect legal.

În acest moment, mânia mea s-a întors împotriva conducerii de la

„Palat”. Eram sigură că știau și ei secretul. Mânia mea creștea, iar eu începeam să simt un dispreț profund pentru Destiny și Tencho-san anume. Întotdeauna se adresau urât hosteselor, insultându-le pe față în legătură cu hainele, comportamentul și alte asemenea lucruri. Toate acestea se întâmplau în ciuda faptului că tocmai energia vieții noastre, care putea fi numai a noastră, alimenta precarul lor aranjament de ikebana și făurea totul în jur.

S-a întâmplat ca seara următoare să ajung la serviciu fără ciorapi, iar Tencho-san m-a certat.

— Trebuie să ieși și să-ți cumperi ciorapi înainte să începi lucrul, mi-a spus fără menajamente.

— Dar unde să mă duc? am întrebat. Toate magazinele din zonă sunt deja închise. De ce nu te duci *tu* să-mi cumperi niște ciorapi, dacă tot știi unde se vând?

— Poate lucra fără ciorapi în seara asta.

Vocea fantomatică a Mamei Destiny a răsunat din spatele zonei acoperite de cortină, punând capăt disputei, deși ea nu se vedea nicăieri.

Zece minute mai târziu, stăteam la masa de așteptare, plictisindu-mă de moarte ca de obicei. Tencho s-a apropiat de grupul nostru și după ce ne-a examinat a arătat spre mine, apoi spre ușă și s-a înclinat ușor, sugerând că trebuie să mă duc afară și să fac *bira.*

E greu să descriu ce s-a întâmplat după aceea. Îmi aduc aminte de un pasaj din autobiografia scriitoarei Marya Hornbacher *Wasted: A memoir of Anorexia and Bulimia (Pierdută: Jurnalul anorexiei și bulimiei),* în care autoarea vorbește despre fenomenul ciudat ce are loc atunci când corpul se înfometează de tot, deoarece creierul îi comandă să nu mănânce. Există, astfel spus, o limită dincolo de care corpul refuză să mai asculte de creier și, într-un spirit de revoltă, începe să se îndoape

cu mâncare din proprie inițiativă.

Cred că exact aceasta mi s-a întâmplat și mie în acea noapte, deoarece altfel nu-mi explic de ce n-am putut să mă ridic de pe scaun. Corpul meu era atât de istovit, încât a hotărât singur și a refuzat să se mai miște. Îmi dau seama acum că simpla conștientizare a oboselii mele îmi accentua starea de oboseală.

— *Iya da,* i-am spus lui Tenchō.

Într-o limbă care nu acceptă nici măcar folosirea cuvântului *nu, iya da* este o formă foarte puternică de refuz, iar expresia este întâlnită mai ales la copii și la bețivi. Învățasem expresia de la Ayu, unde am stat. Tenchō-san s-a holbat la mine nevenindu-i a crede și a repetat gestul ca și cum era prima oară.

— *Iya da,* i-am răspuns din nou.

Era singurul lucru pe care puteam să-l articulez.

Mi-a arătat cu mâna a treia oară și a primit același răspuns. Japonezii, mai ales la serviciu, habar n-au ce să facă atunci când un subaltern refuză să le asculte ordinele. Pur și simplu nu li se întâmplă des așa ceva.

— Va trebui să te duci la Mama, mi-a spus Tenchō pe un ton uimit și iritat. Așteaptă, te rog, o clipă.

După câteva minute am fost chemată în biroul Mamei. Nici măcar nu m-am așezat. Doar mi-am băgat capul printre draperii și am spus ceva de genul: „Îmi pare rău, nu mai pot să continui", după care mi-am luat lucrurile și am plecat.

Era bine-cunoscut faptul că Destiny își concedia deseori hostesele fără niciun fel de explicație; știind acest lucru, nu mi se părea că-i datorez mai mult decât câteva cuvinte.

Nu m-am mai întors la „Palat" ca să-mi iau restul de salariu. Mi-am imaginat că Destiny oricum o să-l rețină probabil ca pedeapsă pentru plecarea mea bruscă și nu doream să-i dau satisfacția să mi-o

și spună.

Iată cum, într-un lanț de evenimente bruște, neașteptate și destul de cutremurătoare, Cindy și Shindee au dispărut pentru totdeauna.

30

Așa-zisa mea pauză

Hotărâtă fiind să mă întorc la un stil de viață onest în Japonia, am reușit să obțin în săptămânile care au urmat o slujbă la o grădiniță internațională de elită, în cartierul Shirokanedai din Tokyo. Shirokane este cuvântul japonez pentru „bani albi” și majoritatea elevilor mei erau copii de ambasadori străini sau odrasle de familii zaibatsu japoneze cu nume impunătoare ca „Honda” sau „Toyoda”.

Nu eram sub nicio formă calificată pentru această slujbă. Colegii mei aveau toți diplome de absolvire pentru învățământul preșcolar, în timp ce eu aveam doar o diplomă de licență în engleză și japoneză. Dacă mă gândesc mai bine, cred că am fost angajată pentru înfățișarea mea.

Sinceră să fiu, slujba de la grădiniță nu era diferită de cea de hostesă. Copiii învață mai bine când se amuză, așa că eu trebuia să-i distrez la noua mea slujbă. Am descoperit multe asemănări între copiii de doi sau trei ani pe care îi instruiam în fiecare zi și bărbații beți pe care îi făceam să se simtă bine la „Palat”. De exemplu, în ambele ocazii încercau să mă îmbrățișeze.

Mi s-a cerut să-mi dau demisia după numai trei luni, când directorul mi-a spus că nu mă implic destul. A fost o părere cinstită. Orele mele oficiale de lucru erau de la 8 dimineața la 3.30 după-amiaza, fără pauză de prânz (aceleași ore pe care le petreceam dormind cât am fost hostesă în Ginza). Plecam de la serviciu la trei și jumătate fix, în timp ce colegii mei rămâneau la birou pregătindu-și lecțiile până la 5 sau 6 după-amiaza din proprie inițiativă.

Îmi adoram elevii. Totuși, eram mai cufundată în scrierea unei serii de povestiri. Toate erau localizate în lumea plutitoare din Tokyo.

Una dintre ele avea ca personaje mai mulți roboți sexuali din cartierul plăcerilor din Kabukichō care înviau în timpul festivalului șintoist Obon, atunci când se spune că spiritele morților bântuie pe pământ. Omorându-și practic toți clienții după ce îi regulau, prostituatele-robot distrugeau cartierele plăcerii într-un mod a la „Carrie-Godzilla". Celelalte povești erau tot fantezii științifico-fantastice despre răzbunare, care implicau într-un fel sau altul industria sexului din Tokyo.

După ce am fost dată afară de la a doua mea slujbă ca profesoară, m-am hotărât să cânt la vioară pe bani la colț de stradă în Tokyo și să trăiesc de pe urma economiilor de la grădinița unde predasem. Beam de asemenea în fiecare noapte, la un bar celebru de sport britanic din cartierul Ebisu, numit „Footnik". S-a dovedit că de alcoolismul de care sufeream când eram la „Palat" nu puteam scăpa atât de ușor cum scăpasem de slujbă.

Atunci, la începutul toamnei, l-am întâlnit pe Nigel într-o noapte. Beam cu Jadie o bere la „Footnik", dar trebuia să plecăm curând ca să prindem ultimul tren. Era deja unu fără un sfert noaptea și încă mai aveam jumătate de halbă de bere Yebisu de băut. Ca să nu irosesc berea de bună calitate, am făcut ceea ce orice fată beată ar face: am luat halba cu mine la gară.

Ultimul tren care străbate Tokyo în fiecare noapte este un adevărat spectacol cultural, demn de urmărit. Mai ales pe linia Yamanote, în trenul care oprește în cele mai aglomerate stații din Tokyo, trenul pe care urma să-l luăm Jadie și cu mine. În noaptea aceea, trenul era plin ochi cu oameni beți în cel mai avansat stadiu, iar mulți dintre ei – inclusiv eu – încă mai beau.

— Ai furat halba de la „Footnik".

Nigel s-a apropiat cu tupeu de mine îndată ce trenul s-a pus în mișcare.

— Pleacă, i-am spus fără menajamente străinului.

— Te-am văzut la „Footnik” bând din halba aia.

Nu voia să renunțe.

— Vorbesc serios, lasă-mă dracului în pace! am exclamat.

Nu făceam decât să atrag și mai mult atenția asupra mea, gaijin înaltă și blondă cum eram.

— Ar trebui s-o lași în pace, l-a avertizat Jadie. E periculoasă când e atât de beată. De unde ești? l-a întrebat, ca să nu se mai ia de mine; era o prietenă bună la nevoie.

— Din Irlanda, a răspuns cu nelipsitu-i rânjet.

— Irlanda?

Mi-am ciulit urechile. Străbunicii mei emigraseră în America din Irlanda pe timpul marii crize a cartofilor.

— De unde din Irlanda? am vrut eu să aflu.

— Belfast.

— Ah, am făcut la unison eu și Jadie, aproape interesate, în timp ce trenul se oprea în stația Harajuku.

— Ești în NRA? am întrebat calmă, împleticindu-mă în cuvinte, pe când trenul pornea din nou.

Sunt conștientă de unele afirmații prostești pe care le-am făcut beată fiind, mai ales că prietenii mei îmi aminteau râzând aceste fapte.

— Vrea să spună IRA, m-a corectat Jadie.

— Asta am și spus, am mormăit. Ești sau nu?

— A, da! a răspuns el.

— Serios? am exclamat amândouă.

— Nu, evident că nu.

Tonul lui m-a făcut să râd. Nigel nu spunea niciodată nimic clar și nu știu din ce cauză mi se părea încântător acest lucru. Poate era misterul întregii situații, cu toate că și alcoolul avea un rol însemnat.

Ne-am dat jos din tren toți trei, trecând din nou printre porți.

— Mi-e foame, am spus ieșind pe străzile din Shinjuku de est, la o bună bucată de drum de locuința lui Jadie și a mea.

— Ce vrei să mâncăm? interveni Nigel, presupunând că va fi și el admis la petrecerea noastră târzie.

— Ramen, am spus eu și Jadie aproape în același timp.

— Hai să mâncăm la un bar din acelea cu tăiței de lângă gară, am spus, hotărând în numele tuturor. Nigel, poți să alegi orice bar pentru că oricum vei plăti pentru toți trei, am continuat cu același aer încrezător pe care îl avea Nigel când ne-a abordat în tren.

Am luat ramen. Mi-am comandat obișnuitul ramen cu shoyu (sos de soia), Nigel a mâncat un castron de ramen picant cu o farfurie de gyoza, iar Jadie a comandat un castron mare de kimchi ramen (dintre Shijuku de est și cartierul coreean), dându-mi mie bucata mare de carne de porc care plutea în castronul ei. După cum spuneau adesea Jadie și Lindsey, să fii vegetarian în Tokyo se reducea – din motive practice – la alegerea cărnii din farfuriile tale și plasarea ei în farfuria altcuiva.

— Jadie-chan, am spus în japoneză, presupunând corect că Nigel n-o să mă înțeleagă, tipu' e destul de drăguț.

— *Zenzen kawaikunai*, nu-i deloc drăguț, mi-a răspuns Jadie printre sorbituri de tăiței.

Nu numai că ți se îngăduie să sorbi tăițeii în Japonia, dar zgomotul pe care îl faci trebuie să arate cât de delicioasă e mâncarea.

— *Demo me o miru to chotto kawaii,* dar când te uiți în ochii lui e destul de drăguț.

— *Zenzen kawaikunai.*

Jadie repetă afirmația, dând din cap dezaprobator. Jadie și cu mine aveam, evident, gusturi diferite la bărbați.

— *Me ga aoi yo,* are ochi albăstrui-deschis.

Eram de neoprit.

— *Ojii-san da yo.*

Jadie mi-a răspuns folosind cuvântul japonez pentru „bunic” pentru a-l descrie pe Nigel, ceea ce însemna în context că era prea în vârstă pentru mine.

— Nigel, arată-i lui Jadie ochii tăi o clipă! i-am spus, iar el m-a ascultat.

— *Mada kawaikunai yo,* tot nu-i drăguț.

Ea a râs. Nigel a zâmbit și el, deși habar nu avea ce spuneam.

— Hai la karaoke acum, am exclamat după ce Nigel a luat nota de plată pentru ramenul nostru.

— Trebuie să mă duc. Mă așteaptă Ren, se plânse Jadie, referindu-se la prietenul ei. A fost foarte nervos în ultimul timp.

— Este karaoke lângă locuința mea, se oferi Nigel.

Logic, karaoke avea să-și schimbe locația *înăuntrul* apartamentului lui Nigel, pe care am fost de acord să-l vizitez în cele din urmă, deși era clar că nu avea niciun aparat de karaoke.

Ne-am făcut confortabili. Nigel a scos șase cutii de bere din frigider și a ales un CD ca să-l ascultăm. Am recunoscut melodia imediat; era *Jagged Little Pill,* albumul de debut al lui Alanis Morissette, un CD pe care oricine din generația mea îl cunoaște mai mult sau mai puțin. Am folosit cutiile de bere ca microfoane în timp ce cântam versurile. L-am pus să cânte de mai multe ori cel de-al șaselea cântec de pe album, „Forgiven”.

După ce m-am culcat cu Nigel, la șase dimineața, am luat primul tren spre casă. Nigel și cu mine am fost împreună vreme de șapte luni, o perioadă în care practic m-am mutat cu Pika în apartamentul lui. Am început împreună o afacere cu poșete de firmă false, pe care le vindeam pe stradă în Shibuya, Harajuku, Kabukichō și Kichijoji. Când se apropia poliția, ceea ce se întâmpla aproape de fiecare dată,

mă făceam că nu vorbesc japoneza și ne mutam în alt loc.

Ca să fiu sinceră, Nigel era de fapt partenerul meu de băut și de nelegiuiri. Furam din magazine cantități apreciabile de bere și alte obiecte care ni se păreau utile, precum posterul pe care scria „Spune Nu Drogurilor" șterpelit chiar de pe zidul unei secții de poliție și atârnat în apartamentul lui Nigel, ca un simbol al reușitei noastre. I-am admirat spiritul rebel și refuzul de a face compromisuri. Ne amuzam unul pe altul, deși mare parte din timpul petrecut împreună râdeam de accentul celuilalt.

Când Jadie s-a despărțit de Ren, a început să-și mărească veniturile lucrând ca hostesă în Ginza în unele nopți, într-un bar numit „Clubul Paradis"; trebuia să plătească singură chiria pentru apartamentul din Shinjuku unde locuiseră împreună. M-a invitat de multe ori să vin să lucrez cu ea, dar slujba nu mă interesa prea mult la acea vreme.

Multă lume presupunea că nu lucram ca hostesă pe timpul legăturii mele cu Nigel fiindcă el nu ar fi fost de acord cu slujba mea. Dar nu așa stăteau lucrurile. Nu lucram fiindcă meseria de hostesă îmi consuma toată energia emoțională, iar bărbatul la care țineam ar fi fost ultima persoană cu care să stau de vorbă noaptea, când veneam acasă. Hostessingul mă făcea să fiu atât de preocupată de felul cum zâmbeam și cum arătam, încât nu mai aveam nicio dorință pentru bărbați adevărați la sfârșitul nopții.

Nigel și cu mine am vizitat casa mea din Long Island o dată, de Crăciun. Le-am făcut cunoștință părinților mei cu Nigel și cu Pika. Din păcate pentru mine, dar din fericire pentru Pika, i-a plăcut foarte mult casa părinților mei, unde mai era un câine cu care să se joace și o curte mare unde putea să alerge. Așa că a rămas în New York și a devenit un câine imigrant. Deși această decizie bruscă a fost spre binele tuturor, am plâns încontinuu pe umărul lui Nigel în avionul ce ne ducea la Tokyo.

O lună mai târziu, viața mea a mai suferit o lovitură. Eu și Nigel aproape că fuseserăm arestați de toate patrulele de poliție din Tokyo, văzuserăm toate episoadele din *South Park* ce se puteau descărca de pe internet și tocmai mă întrebam ce ne mai așteaptă, când am primit lovitura. Acea lovitură căreia i se mai spune și „adevărul”. Nu eram pregătită când a venit, iar efectele au fost cu atât mai catastrofale.

Nigel avea de făcut o mărturisire: nu avea treizeci și patru de ani, cum îmi spusese când ne-am întâlnit. Avea de fapt patruzeci și șase. Aproape că mi-a venit să vomit.

— Pleacă de lângă mine, i-am spus.

— Dar sunt tot eu, Lea, a susurat el.

— Pleacă naibii de aici, am exclamat.

Nu primisem veștile așa de bine după cum sperase el.

Cu Nigel, am învățat că oamenii au tendința să se îndrăgostească mai curând de iluziile lor decât de oameni. Este uimitor cât de orbi pot fi oamenii când nu vor să vadă ceva, fie că se îndrăgostesc sau se simt bine și-atât.

Cum niciodată nu știm ce gândește sau ce simte cu adevărat cealaltă persoană într-o relație, uneori trebuie să ne imaginăm că știm. Ne bazăm pe intuiție, ca să spun așa. Câteodată însă, imaginația ne depășește. Așa s-a întâmplat cu Nigel. Fusesem la fel de nesăbuită precum clienții mei de la „Palat”.

Presupun că la un moment dat toate iluziile dispar. Nigel era ceea ce îmi imaginasem eu că e, după cum mi-am dat seama în acea noapte, și nimic mai mult. Nu mai simțeam deloc nevoia să stau cu omul care era în realitate.

Astfel de gânduri îmi umblau prin minte în acea noapte când, brusc, am știut ce trebuia să fac. Am făcut un duș, mi-am pus mai mult machiaj decât de obicei și m-am îmbrăcat cu o rochie elegantă. Uitându-mă la fața lui Nigel când ieșeam din baie, părea să nu mă

mai recunoască.

— O, arăți uimitor, mi-a spus, fără să-și dea seama că mă îmbrăcasem ca să mă duc la lucru.

— Lua-te-ar dracu' – l-am privit drept în ochi, mă duc să stau de vorbă cu boșorogi, pe bani.

După care am ieșit din casa lui Nigel, am luat trenul spre Ginza și am apărut la „Paradis" pe neașteptate.

— Vreau să lucrez, i-am spus lui Mama-san care m-a întâmpinat la ușă. Pot să încep în seara asta?

— Cum te numești și de unde ești? m-a întrebat ea.

— Ellie – i-am spus, alegând repede titlul unui cântec karaoke la modă pe atunci, o versiune japoneză a celebrului cântec al lui Ray Charles –, sunt din America și sunt prietenă cu Jewel.

Jewel era numele pe care îl alesese Jadie pentru serviciu.

— Ți-ai adus haine de lucru? a întrebat Mama Mari.

— Pot să împrumut o rochie de la Jewel în seara asta.

— Bine, mi-a răspuns Mari, dar va trebui să discutăm modalitatea de plată mai târziu. Este vineri seara, iar clubul e deja plin. Așa că fugi și te-mbracă, mi-a spus, cu o atitudine repezită și distantă cu care urma repede să mă obișnuiesc.

— Mulțumesc, Mama-san!

Radiam de fericire.

31

Sânge, sushi și distracție

În noaptea aceea, la „Paradis”, am început să mă împac cu ideea că bărbații care veneau în baruri de hostese semănau foarte mult cu cei cu care mă întâlneam oricum: toți erau niște mincinoși. Dar cel puțin în Ginza toți o luau ca pe un joc, așa că nimeni nu suferea cum suferеam eu după despărțirea de Nigel. Cel puțin în „Paradis” toți știau regulile jocului, așa că nu mă așteptau surprize neplăcute.

„Paradisul” mi s-a potrivit bine în noaptea aceea. Mi-a oferit un teritoriu cu totul nou unde să-mi adăpostesc fanteziile.

Timp de șase ore de lucru în noaptea aceea, am băut ca un burete, am flirtat neîntrerupt cu bărbați și am uitat complet de existența lui Nigel. Am cântat și am dansat pe toate melodiile, îndemnând pe toată lumea să fie veselă alături de mine. Am zâmbit și am râs în hohote tot timpul, așa cum îmi cerea fișa postului, până când mă simțeam aproape la fel de fericită pe cât arătau clienții mei.

Ca o consecință a eforturilor mele din acea noapte de vineri, am întâlnit doi bărbați diferiți care aveau să-mi devină clienți pe termen lung, iar atunci când s-au terminat orele de lucru, Mama-san m-a implorat practic să revin în clubul ei lunea următoare.

Îmi fusese dor de hostessing și îmi părea bine că mă apucasem din nou. Munca de hostesă într-un club de noapte îmi satisfăcea, evident, o anumită latură a personalității mele. Simțeam nevoia să joc un rol, să fiu pe placul celorlalți, să fiu centrul atenției.

Și totuși, există multe feluri de a interpreta roluri în viață, și nu toate sunt amuzante.

Îmi este greu să explic ce s-a întâmplat după ce m-am mutat din

nou în apartamentul lui Jadie. Obosite moarte, ne-am prăbușit în pat. Nimic din ce scriu nu poate descrie situația cum trebuie, din cauza stării mele de atunci, dat fiind că alcoolul în exces afectează serios memoria omului. E suficient să spun că nu există numai suișuri, ci și coborâșuri.

Îmi este foarte rușine că am ales un loc, un moment și o metodă atât de nepotrivite pentru a-mi regla conturile cu mânia mea, cu furia nestăpânită pe care o simțeam față de Nigel pentru că mă înșelase atâta vreme. Nu sunt deloc mândră de comportamentul meu.

Acestea fiind spuse, îmi amintesc că am așteptat până când Jadie a adormit, după care m-am încuiat în baie cu cuțitul de sushi. Lama cuțitului era însă prea tocită ca să lase urme mari pe brațul stâng, unde eram obișnuită să mă tai încă din liceu. Trecuse mai mult de un an de când mă tăiasem ultima oară.

Nemulțumită că nu reușeam, am ridicat cuțitul și l-am aruncat în ușa de lemn a băii. L-am smuls apoi furioasă și l-am înfipt în perete.

De data aceasta însă, nu am ținut cuțitul destul de strâns. S-a înfipt în zid pentru a doua oară, mi-am pierdut echilibrul. Mâna mi-a alunecat pe tăiș și m-am tăiat rău în colțul dinspre mâner.

Țipătul de durere a trezit-o pe Jadie.

— Ce-ai mai făcut acum? a întrebat aprinzând lumina.

Și-a potrivit ochelarii pe nas și a văzut sângele curgând pe podea. Eu încercam stângace să curăț cu o rolă de hârtie igienică.

Am încercat din răsputeri s-o fac să înțeleagă că nu mă rănisem de bunăvoie, dar a fost zadarnic.

— Ce naiba e asta? întrebă Jadie, vizibil îngrijorată.

— Nu mai vreau să trăiesc, am mormăit beată, neștiind ce să-i mai spun, cu sângele șiroindu-mi din palmă, scurgându-se pe încheietura brațului și pătând covorul prietenei mele.

— Ce tâmpenii spui!

Era furioasă. Nu-i plăcea să vadă sânge, dar mi-a bandajat rana cum a putut mai bine și m-a dus înapoi în pat la culcare, ca pe un copil.

— Când o să te maturizezi, Lea? mi-a spus după ce ne-am băgat în pat. Nu înțeleg. Ești atât de simpatică, deșteaptă și amuzantă. Ce ai cu viața?

— Îmi pare atât de rău, Jade – era tot ce-am putut să spun, și-am căzut într-un somn agitat și plin de vise.

În dimineața următoare, în timp ce curățăm sângele de pe covor cu singura mână pe care am putut s-o folosesc timp de două săptămâni, Jadie m-a convins să nu mă întorc în apartamentul lui Nigel ca să-mi iau lucrurile. În schimb, a insistat să-l rog printr-un mesaj să-mi împacheteze lucrurile și să le aducă la ușa lui Jadie. Trebuia să fiu fermă și să spun că numai atât mai putea face pentru mine, după ce timp de șapte luni m-a mințit în legătură cu vârsta lui.

Stăteam amândouă în fața televizorului bând chestiile fără alcool pe care le pregătisem, când a bătut cineva la ușă. Ne-am uitat una la alta cu teamă.

— La naiba, vrea să vină înăuntru! am exclamat.

— Intră acolo și încuie ușa.

Jadie m-a împins în baie.

— O să-i spun că nu ești acasă. Să nu faci prostii! m-a sfătuit.

— Normal că nu, am asigurat-o cu toată sinceritatea de care eram în stare.

După aceea Jadie a ieșit din casă și a stat în hol cam cinci minute, unde probabil că vorbea cu Nigel.

Stăteam nemișcată în baia mică și înăbușitoare ca un coșciug, nu aveam altceva de făcut decât să mă uit la cele două urme de cuțit de pe pereții prietenei mele și să mă gândesc cum să le repar în

săptămâna următoare.

Curând totuși am putut auzi vocea lui. Îmi cărau amândoi lucrurile în apartament. Am crezut că-mi stă inima.

— Ești sigură că e convinsă că nu ne mai putem împăca? l-am auzit pe Nigel.

— Absolut sigură, i-a spus Jadie hotărâtă.

Atunci mi s-a părut că-l aud plângând de partea cealaltă a ușii. Chiar dacă Nigel nu merita milă deloc, în acel moment am vrut cu disperare să descui ușa de la baie și să alerg la el, să-i spun că îl iubesc în ciuda a toate și că puteam să ne împăcăm și să fim împreună pentru totdeauna.

Dar nu am făcut așa ceva, poate și pentru că Jadie ar fi fost dezamăgită de mine, așa că am rămas nemișcată în timp ce ei îmi cărau bagajele.

După câteva minute, Jadie m-a asigurat că nu mai era niciun pericol. Am descuiat ușa de la baie, am făcut câțiva pași împleticiți către ușă, am căzut pe plapuma pe care mi-o întinsese pe podea, unde am început să plâng isteric.

După o vreme, Jadie mi s-a alăturat pe podea. Nu mi-a spus „E în regulă, Lea”, era evident că nu era. Nici nu mi-a spus „Capul sus”, știa că nu voiam să mă opresc.

În schimb, chiar dacă o supărasem în noaptea trecută, Jadie s-a întins pe plapumă lângă mine și mi-a potolit plânsul, spunându-mi pur și simplu:

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

A fost cel mai bun lucru pe care putea să-l facă cineva.

32

Societatea urii față de Destiny

După prima săptămână la „Paradis”, m-am îndrăgostit din nou de slujba mea. Pe scurt, mediul de la „Paradis” era mult mai plăcut decât cel de la „Palat”. „Paradisul” a fost înființat de trei foste hostese de la „Palat”, toate din Filipine, care în cele din urmă au adunat destui bani ca să-și pună economiile laolaltă și să-și cumpere propriul club. Ironia sorții, clubul se afla colț în colț cu „Palatul” în Ginza.

Una dintre cele trei femei, Mama Mari, era Mama-san, ale cărei obligații erau asemănătoare cu cele ale Mamei Destiny de la „Palat”. Mari avea o înfățișare gravă și o purtare de femeie de afaceri, așa că în primele săptămâni petrecute la „Paradis” mi-a fost teamă de ea. Mama Mari avea drept subalterne două chi-mama, Angela și Jackie.

Chi-mama este termenul folosit pentru mama-novice la un bar de hostese care a fost aleasă să devină succesoarea mamei aflate la conducere. Era cam neobișnuit ca „Paradisul” să aibă două chi-mame în loc de una, dar era necesar întrucât cele trei femei puseseră bazele clubului împreună. Înainte să aflu numele mamelor, mă refeream în gând la Angela ca la „cea elegantă”, la Jackie ca la „miniona și drăguța” și la Mama Mari ca la „Mama însăși”.

Spre bucuria mea, nu exista niciun Tenchō-san la bar. Exista un bărbat pe nume Kento, barmanul, dar datoria lui era să pregătească băutura sau mâncarea. Nu trebuia să dea instrucțiuni stricte, cum făcea Rod. Cum nu exista niciun Rod care să ne interzică să vorbim, aveam voie să comunicăm între noi în prima oră, când barul era gol. Această simplă îngăduință schimba radical atmosfera.

Așa am aflat că majoritatea femeilor care lucrau în „Paradis”, inclusiv Mamele, fuseseră angajate cândva la „Palat”. Mama Destiny

era renumită că-și concedia hostesele în mod regulat fără preaviz sau vreo explicație, iar atmosfera insuportabilă de la club le determina pe multe să-și dea demisia brusc. Se putea spune că „Paradisul” servea drept adăpost pentru refugiatele de la „Palat”.

În afară de Mame, mai era o singură femeie din Filipine, o tânără simpatică și prietenoasă, Cheri. Era delicată, tăcută și avea un ten perfect. Nu semăna deloc cu Samantha, cunoștința mea din Filipine, care era înaltă, deschisă și căreia-i plăcea karaoke. Din păcate, nu mai știam nimic de Samantha de când demisionasem de la „Palat” cu un an înainte.

Saki era comunicativă, venea din Etiopia și voia să se facă manechin. În prima săptămână la „Paradis”, mi-a arătat fotografii frumoase din țara natală, unde apărea de cele mai multe ori și prietenul ei chipeș. Mai târziu, Saki ne însoțea pe mine și un client într-un dublu dōhan la un restaurant etiopian în Nakameguro, unde ne învăța să mâncăm curry cu mâna și ne recomanda să comandăm carne de aligator. (Avea gust de carne de pui.)

Erau fete est-europene și la „Paradis”, dar nu atât de înfricoșător de intrigante precum Blocul de Est de la „Palat”, poate și pentru că erau numai două. Katria și Anica erau prietene. La început am presupus că erau atât de apropiate fiindcă vorbeau aceeași limbă, dar am fost uimită să le aud vorbind mereu în japoneză.

Și aceasta deoarece Anica era româncă, iar Katria venea din Rusia. Am fost uimită să aflu că limba română nu seamănă deloc cu rusa, deși țările se învecinează oarecum. Nu avusesem ocazia să aflu atât de multe la „Palat” deoarece hostesele nu aveau voie să converseze.

Katria avea alură de manechin: păr blond, platinat și o piele albă ca de porțelan, care îl înnebunea de patimă pe bătrânul japonez tipic. Fiind floarea de bar rusească într-un local de lux, Katria se purta deseori de parcă luase cursuri de hostessing înainte să ajungă în

Tokyo. Manierele sale erau clasice: ținută elegantă, atenție sporită la starea de spirit a clientului, alegerea mâncării, șoptitul la ureche la fiecare șapte minute și jumătate.

Cum la „Palat” nu ni se permisese să vorbim, am fost influențată de prejudecăți în privința comunicării și am presupus că rusoaicele sunt reci. Cu toate acestea, libertatea pe care o aveam de a vorbi cu Katria la „Paradis” mi-a schimbat mult opinia.

Vorbeam mult noi două cât așteptam, iar eu am profitat de ocazie ca să mă împrietenesc cu ea, poate ca o compensație la vrajba cu Svetlana. Îmi dădusem seama că și rivalitatea noastră fusese în mare parte rezultatul unei mari neînțelegeri din partea mea.

— Dacă un client îmi cere să cânt iar melodia aia de t.A.T.u. – mi-a mărturisit Katria o dată, referindu-se la două lesbiene în vogă în Rusia – am să explodez!

— Te-nțeleg perfect, am zis, numai că în cazul meu ei cer mereu Britney Spears.

Era deja limpede că, dacă un client cere unei hostese să cânte ceva anume pentru el, nu are voie să refuze, chiar dacă e un cântăreț care nu-i place.

Vorbeam de obicei în japoneză cu Katria cât așteptam, în schimb Anica prefera să mi se adreseze în engleză.

— Engleza ta e foarte bună, am felicitat-o într-o noapte. Sunt mulți români care vorbesc așa fluent engleza?

— Mulțumesc, mi-a răspuns ea. Acasă nu foarte multă lume vorbește engleza, dar nu știu, a continuat bruneta cea frumoasă cu buze mari, mi-a plăcut să o studiez la școală de când eram copil. Îmi plac foarte mult limbile străine.

— Și mie! i-am spus încântată.

Cât stăteam în așteptare, Anica m-a învățat în română câteva expresii utile, pe care le-am uitat imediat.

Deveniserăm deja prietene de ceva vreme, când am stăruit ca Anica să vină cu mine la New York de îndată ce aveam ocazia să plecăm.

— Mi-ar plăcea mult, a spus ea entuziasmată, dar cetățenii români au nevoie de invitație oficială.

— Te invit eu! m-am oferit imediat. Trebuie numai să trimit niște hârtii la ambasadă, nu-i așa?

— Cred că da, a spus ea.

Dar, în timp ce se gândea din nou la oferta mea, entuziasmul i-a dispărut de pe chipul tânăr.

— Nu știu dacă pot, mi-a spus tristă. Trebuie mai întâi să pun deoparte mulți bani. Casa mea din România a fost distrusă de inundații luna trecută, mi-a mărturisit. Părinții mei au nevoie să le trimit bani pentru reparații. Sora mea mai mare lucrează tot ca hostesă în Japonia, dar nu-i ajută pe-ai noștri din țară, are o familie în Japonia de care are grijă. Numai eu sunt necăsătorită, așa că trebuie să le dau lor câștigurile mele.

— Oh, a fost tot ce am putut să spun, neștiind cum să reacționez.

— Dar poate dacă întâlnesc mai mulți clienți bogați, mi-a spus ea cu o speranță amară, o să câștig repede o grămadă de bani.

Altă colegă a mea era Yumi, o coreeancă drăguță care studia japoneza pe timpul zilei. Avea numai douăzeci de ani și-i plăcea mult să vorbească despre cultura pop din Coreea și America.

— Whitney Houston nu mai e atât de la modă în Coreea, mi-a spus într-o noapte, când o ascultam pe Angela cântându-i unui client una dintre cele mai recente balade ale artistei.

— De ce? am vrut eu să aflu.

— A dat un interviu odată, iar moderatorul de la un talk-show foarte vizionat a rugat-o să cânte un fragment dintr-unul din cântecele ei. A cântat efectiv numai două note! A cântat *„Și eu”*, știi

tu, din „I Will Always Love You”, apoi s-a oprit. Imaginile de la acel interviu au circulat la televiziunea coreeană săptămâni întregi. Mi s-a părut foarte nepoliticos din partea ei.

— Ce alte celebrități americane s-au purtat urât în Coreea? am vrut să mai aflu.

— Meg Ryan! a spus fără ezitare. A dat un interviu la televizor și a stat cu picioarele larg desfăcute, scărpinându-se pe burtă ca un moș!

Am început să râd deoarece cultura ei acorda o mare atenție detaliilor, iar pe mine mă amuza foarte tare.

— Ce vedete străine le plac coreenilor? a întrebat Sara, o fată născută în Mongolia, așezată de cealaltă parte a lui Yumi.

— Multe, a spus ea. Ne plac Michael Jackson și Tom Cruise.

— E exact invers ca în America, am surâs eu atotștiutoare. Ce vedete feminine vă plac?

— Britney Spears! a exclamat ea.

— Britney Spears? am făcut, cât pe ce să ne înecăm, Sara și cu mine. De ce?

— Păi, a spus Yumi, sincer nu ne așteptam să ne placă de ea când am auzit că vine în Coreea. Ne-am gândit că se va purta urât ca orice americancă, dar nu a fost deloc așa. A purtat haine tradiționale coreene, ne-a lăudat cultura și i-a salutat din mână pe cei care o întâlneau pe stradă. De atunci e foarte simpatizată în Coreea.

Cu toate temele de conversație pe care le aveam la îndemână, era un subiect pe care toate fetele din „Paradis” îl aveau în comun: ura față de Mama Destiny. Era un subiect care ne unea pe toate cât stăteam la masa de așteptare, la începutul serii.

— Știi cine sunt? Îmi umflam pieptul, îmi împingeam umerii spre spate și ridicam nasul în vânt în cea mai bună imitație a lui Destiny de care eram în stare. Eu ssssunt… eu ssssunt… eu ssssunt… *Mama Destiny!*

În acest punct, caricatura mea stârnea hohote de râs, iar celelalte începeau să o imite și mai și pe Destiny.

Când ne plictiseam de schimonosit, vorbeam despre nesfârșita dragoste a lui Destiny pentru sine și despre purtarea ei instabilă. Ne puteam numi Societatea Urii față de Destiny.

O dată, la începutul unei seri, ne băteam joc cu voce tare de fosta noastră Mama-san, ca de obicei, când Mama Mari a apărut din biroul ei, îndreptându-se spre masa de așteptare.

— Despre cine vorbiți? ne-a întrebat încruntată.

Nimeni nu a îndrăznit să răspundă. Prezența Mamei a adus o tăcere plină de panică. M-am întrebat dacă Mari nu era cumva prietenă cu Destiny și era supărată că o vorbiserăm de rău. Sau poate se hotărâse să urmeze modelul lui Destiny și să ne interzică să mai vorbim una cu alta la masa de așteptare.

— Știu despre cine vorbiți, a spus Mari zâmbind cu căldură, ceea ce ne-a liniștit imediat. Am lucrat și eu pentru ea acum mulți ani. Mama Devil, nu-i așa? a spus glumeț. Pardon. Mama Destiny!

33

Povestea lui Lucie

În noaptea când am cunoscut-o pe Allison, eram într-o formă specială. Adică eram complet trează și intenționam să rămân așa pentru cel puțin restul weekendului. Aveam un hematom imens pe mâna stângă și eram încă foarte tristă după despărțirea de Nigel.

Jadie lucra ziua la o agenție de modelling din Tokyo, iar Allison era un client important. Biografia tinerei conținea apariții la televizor în emisiuni pentru copii și în reclame, împreună cu apariții pe coperte de revistă, panouri publicitare și ca voce de fundal. Allison s-a hotărât să treacă pe la noi în acea seară ca să-i lase noul portofoliu lui Jadie să-l ducă la agenție și, bineînțeles, ca să ne salute.

— Deci și tu lucrezi ca hostesă? m-a întrebat în timp ce se făcea comodă în apartamentul nostru mic, dar cochet.

— Din când în când.

Mi-am scos capul pe ușa camerei mele, încă ascunzându-mi mâna în buzunarele largi ale puloverului cu Tori Amos, un articol de îmbrăcăminte pe care îl aveam de mulți ani, de când o văzusem pe artistă în concert.

— Am lucrat și eu ca hostesă, mi-a mărturisit Allison, dar am fost dată afară destul de repede.

— Te-au dat afară pe *tine*? Am întrebat.

Eu și Jadie ne-am privit nedumerite. Allison era o făptură minunată: australiancă înaltă, tânără, blondă natural și cu ochi albastru-deschis.

— Cred că nu m-am purtat cum trebuie sau nu m-am dus la destule dōhanuri, spuse Allison.

— Eu am fost dată afară de la „Palat” anul trecut, am consolat-o,

pentru că n-am vrut să fac *bira* într-o noapte.

— Lucrai în Roppongi sau în Ginza? a întrebat-o Jadie pe Allison.

— În Roppongi, a răspuns Allison, la „Iarba Verde”.

Am rămas fără grai.

M-am uitat în direcția lui Jadie, dar era întoarsă cu spatele, așa că nu mi-am dat seama dacă îmi împărtășea uimirea. Privirea mi-a căzut apoi pe laptop, unde căutam pe internet metode de a trata tăieturile adânci fără ajutor medical. (Nu aveam asigurare de sănătate pe vremea aceea, pentru că nu reușisem să-mi plătesc cotizațiile.)

Am hotărât să nu cercetez problema de la „Iarba Verde”; dacă printr-o coincidență stranie Allison nu auzise de Lucie, nu doream să fiu eu cea care să-i spună. Jadie tăcea și ea. De când a avut loc incidentul, „Iarba Verde” și-a păstrat locul de frunte în cartierul Roppongi, chiar deasupra clubului de striptease „Al Șaptelea Cer” și vizavi de magazinul de animale deschis non-stop. Își schimbase doar numele. În rest totul era la fel, după cum auzisem.

Nimeni nu mai vorbea de uciderea lui Lucie Blackman, dar toată lumea știa cine era. Nu ne făcea plăcere să discutăm despre ea, toate știam ce i se întâmplase. De când dispăruse în vara anului 2000, Lucie Blackman era simbolul tragic al tuturor pericolelor care le pândesc pe hostesele străine în Japonia.

Dar Allison cunoștea povestea.

— Pe vremea aceea mama îmi tot trimitea poze cu Lucie Blackman din ziarele australiene – întrerupse brusc tăcerea. Mă implora să renunț, așa că bănuiesc c-a fost mai bine că m-au dat afară.

Majoritatea cetățenilor din Tokyo o cunosc pe Lucie ca pe un chip fotografiat unidimensional, care a circulat prin oraș însoțit de titlul CINEVA TREBUIE S-O FI VĂZUT timp de șase luni cât a fost considerată dispărută. Mai târziu, aceeași fotografie a fost transmisă și la ziarele străine. Pentru cei care nu au cunoscut-o personal,

amintirea lui Lucie se leagă de acea fotografie, a tinerei blonde cu zâmbet vesel și ochi albaștri și triști.

— Nu am o părere clară despre uciderea lui Lucie Blackman, am recunoscut, după ce subiectul fusese deschis. Mi se pare o mare tâmpenie că unii oameni de aici consideră că și-a meritat soarta și că afacerea de la „Iarba Verde” merge înainte la fel de bine, în ciuda acestei reclame proaste. Totuși, am continuat, sunt jignită de modul în care ziarele străine descriu barurile de hostese din Tokyo.

În ciuda eforturilor susținute ale presei de scandal care a sugerat că dispăruse de foarte puțină vreme, dispariția lui Lucie a avut loc înainte de a veni eu. Tocmai terminasem primul an de facultate în vara în care a fost ucisă de un client întâlnit la „Iarba Verde”, club numit pe atunci „Casablanca”.

Lucie este importantă fiindcă moartea ei a fost un incident diplomatic care aducea lumină asupra părții întunecate din cultura *mizu shobai.* Polițiștii din Tokyo s-au mișcat încet la începutul investigației, pentru că nu se amestecau în *mizu shobai* controlat de Yakuza și se pare că nu au zorit ancheta decât după ce au apărut în Tokyo părinții lui Lucie, având susținerea lui Tony Blair.

După ce cazul a fost pus din nou pe tapet și a început să fie analizat constant de ziare, unii cetățeni japonezi au folosit presa pentru a porni un fel de contraofensivă. În ziarele din țară apăreau multe articole care o condamnau pe Blackman pentru că lucra ilegal. Acești japonezi credeau că Lucie a primit ce merita întrucât lucra ca hostesă.

În același timp însă, cazul a beneficiat de foarte multă atenție și din partea ziarelor străine care, ca să fiu cinstită, tind să fie obsedate de găsirea fetelor albe pierdute în lumea întreagă. La unele ediții speciale de știri de noapte americane, britanice sau australiene, sunt arătate imagini ale străzilor întunecate și întortocheate din Tokyo pe fundalul unei melodii care amestecă muzică orientală cu viori în

surdină, creând ceea ce ar putea constitui foarte bine coloana sonoră pentru un film de groază rasist.

Aceste programe de știri sugerează că Tokyo este un teren de vânătoare pentru bărbați bruneți, misterioși, care râvnesc la tinere albe, inocente, neștiutoare și cu ochi deschiși la culoare. Cu toate acestea, rata criminalității din Tokyo este mult mai mică decât cea din majoritatea orașelor americane. De fapt, tocmai de aceea Tokyo este un oraș atât de sigur, încât pot să se dezvolte anumite categorii de *mizu shobai* – acelea care nu vând sex și angajează „fete respectabile". Având aceste lucruri în minte, multe baruri de hostese refuză de-a dreptul clienții străini deoarece șefii sunt de părere că ar putea fi prea agresivi cu fetele.

— Știți că recent i-au folosit jurnalul la proces? întrebă Jadie.

— Serios? am făcut eu.

Jadie citea deseori știrile în japoneză, iar uneori poveștile respective nu apăreau în versiunea în engleză din motive diverse, așa că Jadie era o sursă infinită de informații în această privință.

— De ce? a întrebat Allison surprinsă.

— I-au citit jurnalul la tribunal, a continuat Jadie. Recunoștea că lua marijuana, că era singură și că avea datorii.

— Ce naiba are asta de-a face cu toată situația? am întrebat, simțindu-mă dintr-odată supărată și tulburată.

— Apărarea a încercat să-i creeze imaginea unei ființe labile psihic, a răspuns Jadie, calmul ei față de întreaga problemă dezvăluindu-i latura japoneză.

— Serios? a întrebat Allison nevenindu-i să creadă.

— Ce naiba are asta de-a face cu *orice*? am exclamat mai tare de data asta, șocându-mi probabil prietenele cu exprimarea directă, americană a sentimentelor mele.

Presupun că mă interesa atât de mult acest caz tocmai din cauza

comportamentului meu atât de instabil din ultimele zile.

— Și ce dacă fuma iarbă și era tristă? Are asta cu adevărat importanță în contextul unei crime?

— E incredibil, mă susținea Allison.

— Nu mă interesează dacă fuma toate drogurile din Tokyo și dacă s-a culcat cu tot orașul – eram furioasă –, asta înseamnă că cineva merită să fie drogat, violat, ucis și tăiat în bucăți cu ferăstrăul? Asta înseamnă că merita ce i s-a întâmplat?

— Sigur că nu, au fost de acord prietenele mele.

La urma urmelor, predicam unor persoane vechi în branșă.

Undeva între imaginea lui Lucie pe care presa japoneză o făcuse o târfă instabilă psihic, care a primit ce merita pentru că lucra ilegal, și portretul occidental al orașului Tokyo, ca un oraș în ale cărui colțuri întunecate stau la pândă vânătorii sexuali ca să înhațe următoarea fată naivă, albă și cu ochi deschiși la culoare, se află imaginea unei fete care puteam fi eu.

Orice ar spune presa occidentală, toate hostesele știu ce i s-a întâmplat lui Lucie. Moartea ei are o însemnătate aparte pentru fiecare dintre noi.

În ceea ce mă privește, chipul lui Lucie din ziare avea aceeași încărcătură simbolică precum un crucifix așezat pe marginea autostrăzii, marcând locul unde a avut loc odată un accident tragic de mașină. M-am văzut urmând pe hartă același drum ca Lucie, cu aceleași meandre și aceleași semne de avertisment, cu excepția faptului că doar una dintre noi a scăpat situația de sub control și a avut un accident fatal.

Chipul lui Lucie era o cruce pe lângă care trebuia să trec de nenumărate ori în timpul șederii mele în Japonia. Uneori mă opream o clipă cu mașina și mă rugam pentru ea. Alteori însă, apăsam atât de tare pe accelerație la fiecare cotitură strânsă, încât nu mai zăream

nicio cruce.

34

Teama de fugu

„Fugu” a fost singurul cuvânt ca răspuns la mesajul pe care tocmai îl primisem de la clientul căruia-i spuneam Profesorul. Mă întreba la ce fel de restaurant să facă rezervare pentru dōhanul din seara aceea.

— Îți dorești să mori? mi-a scris imediat.

— Poate, i-am răspuns.

Fugu, peștele-balon, nu ar fi o delicatesă japoneză atât de apreciată și de scumpă dacă peștele nu ar conține o otravă letală numită tetrodotoxină, o neurotoxină de 1200 de ori mai puternică decât cianura. Dat fiind că peștele obișnuit are destulă otravă în organele interne – mai ales în ficat, încât poate să omoare cam treizeci de oameni, bucătarii care gătesc fugu sunt obligați prin lege să aibă o licență specială pentru a pregăti așa ceva.

Mor în Japonia, an de an, o grămadă de oameni otrăviți de fugu. Mănâncă ficatul, care conține otrava, deoarece aceasta, în doze extrem de mici, produce o senzație plăcută de gâdilare pe limbă și pe buze. La douăzeci și patru de ore după consumarea peștelui, o victimă a otrăvirii cu fugu pierde încet controlul mușchilor, devine complet paralizată, rămânând totuși lucidă, și moare în cele din urmă prin sufocare.

Probabil ca într-un fel de salt mortal gastronomic peștele e atât de dorit tocmai pentru pericolul pe care-l implică consumul lui.

— Ai noroc, mi-a spus Profesorul după ce ne-am întâlnit în gara Shimbashi și ne-am îndreptat spre Ginza, suntem în sezonul fugu. Peștii se îngrămădesc toamna și iarna ca să-și țină cald unul altuia, așa că acum e sezonul când au cel mai bun gust. Avem rezervare la

unul dintre cele mai faimoase restaurante din Ginza.

— Minunat! am răspuns, fiindu-i recunoscătoare că mi-a luat cererea în serios.

La urma urmelor, nu aș fi putut să-mi permit fugu de una singură.

Chelnerița ne-a condus la o masă în stil japonez, într-o odăiță care mirosea a tatami – miros ce mi se pare caracteristic pentru vechea Japonie. Mesele erau separate prin paravane de paie ca să dea impresia că ne aflăm în odăițe separate. Primul lucru pe care l-am remarcat printre paie a fost silueta unei femei îmbrăcate complet în chimono, stând pe aceeași latură a mesei ca și mine. Turna sake bărbatului din fața ei.

— E o gheișă? l-am întrebat curioasă pe Profesor.

— Poate, mi-a răspuns el, există câteva localuri cu gheișe în vecinătate, dar nu știu exact. Nu mă interesează prea mult gheișele.

În timp ce cultura occidentală este încă fascinată de gheișele tradiționale japoneze, comentariul Profesorului era semnificativ pentru o cultură aflată în căutarea modernului.

— E la „lucru”, nu-i așa?

— Aici suntem în Ginza, îmi răspunse el, toate femeile pe care le vezi îmbrăcate în chimono lucrează.

Urmăream silueta femeii care reprezenta o relicvă culturală foarte elegantă prin paravanul de paie și mă vedeam ca și cum existam în umbra ei, așa cum ea trăia în umbra mea. Fiecare era imaginea oarecum distorsionată a celeilalte.

Existau atât asemănări izbitoare, cât și diferențe mari între noi două. Amândouă eram la întâlniri de lucru: ne străduiam să devenim imaginea feminității pe care societatea o inventase pentru noi, iar pentru compania noastră trebuia plătit un preț mare. Eram delicatese umane, plăceri rezervate numai unei elite. La ambele mese exista o

diferență de aproximativ treizeci de ani între client și „însoțitoarea” lui.

Mai întâi a venit pielea peștelui, cu o garnitură de salată de alge.

— O să-ți placă gustul de piele de fugu, mă informă el, este foarte gelatinoasă. Am eu o teorie care spune că mâncărurile gelatinoase sunt foarte bune pentru sănătatea omului.

— E crocantă! am exclamat după ce am gustat din piele. Ce fibre ciudate!

Entuziasmul meu era exagerat, așa cum trebuie să fie atunci când ești la o întâlnire plătită.

— Cum a fost călătoria de afaceri? am întrebat, schimbând subiectul.

— Obositoare, mi-a spus oftând lung. A trebuit să fac un raport despre un proces pe care l-am intentat unei companii chinezești.

— Ce-au făcut? am întrebat sincer interesată.

— Acum câțiva ani, în laboratorul nostru, am creat o formulă unică pentru un anumit medicament. Tocmai o perfecționam când am auzit că o companie chinezească invada piața cu o versiune mai ieftină a aceluiași produs. Astfel că am luat un eșantion în laboratorul nostru, l-am analizat și am descoperit că era exact același medicament pe care îl creaserăm noi. Din punct de vedere științific, există destule dovezi ca să demonstrezi la tribunal că această companie ne-a furat formula, și totuși nimeni nu știe cum de s-a aflat secretul.

— Te-ai îmbătat prea tare într-o noapte și ai divulgat secretul unei hostese chinezoaice? am glumit.

— Nu, niciodată nu aleg chinezoaice. Dar probabil unul dintre asistenții mei din laborator a făcut-o, a spus el mai serios. Când faci o descoperire, unii nu se pot abține să nu se laude cu ea. Iar barurile de hostese sunt unul dintre locurile din Japonia unde ți se permite să te lauzi, așa că fetele află până la urmă mai multe decât ar trebui în

unele nopți.

— Ce interesant! am spus eu cu o rară sinceritate.

Mă incita să știu că anumite femei din branșa mea aveau un ascendent atât de periculos asupra clienților.

— La fel se întâmplă și în barurile de gheișe?

— A, nu știu, mi-a spus destul de nervos, nu știu nimic despre barurile de gheișe. De ce voi, occidentalii, întrebați mereu despre gheișe?

— Scuze, am spus umilă.

După aceasta a sosit sashimi de fugu. Era tăiat atât de subțire, încât părea aproape transparent, iar bucățelele de pește crud erau așezate într-un cerc perfect împrejurul garniturii.

— Arată atât de frumos – am schimbat subiectul întorcându-mă la tema peștelui, aproape că nu pot să-l mănânc. Mă simt ca și cum aș distruge o operă de artă.

— Poate că soarta artei este să fie distrusă, mi-a răspuns Profesorul, lăudându-se cu educația lui. Cred că niciun lucru atât de frumos nu poate exista pentru veșnicie.

— Te cred pe cuvânt, am răspuns și am început să mănânc.

Când Profesorul s-a scuzat ca să meargă la baie, am profitat de ocazie ca să urmăresc din nou silueta gheișei prin paravanul de paie. În acel moment am observat că pantofii femeii erau așezați chiar lângă mine, în foaierul încăperii unde mâncam. M-a făcut să-mi dau seama că nici tocurile mele cui, nici saboții ei geta nu erau confortabili la mers. Pantofii ei o făceau să se legene ca un pinguin când se deplasa, în timp ce ai mei mă transformau într-un porumbel. Când ești o piesă de artă umană, o unealtă pentru imaginația bărbatului, nemișcarea este oricum mai importantă decât mișcarea.

Când Profesorul s-a întors la masă, a sosit felul principal. Ori de câte ori l-aș comanda, vederea capetelor de pește tăiat, care încă sunt

vii, mă face întotdeauna să țip. Nu aș atinge peștele tăiat să-l pun în vasul cu apă clocotită, chiar dacă asta este treaba femeii.

Profesorul m-a iertat însă și a pus bucățile de pește pulsând în apa fierbinte ca să fiarbă. Mai mult, se aștepta de la mine să mă înfricoșez la asemenea scenă ciudată; puteai spune că făcea parte din fișa postului meu. Pe de altă parte, gheișa care stătea lângă noi nu ar fi reacționat niciodată așa.

Cele mai mari diferențe dintre o hostesă și o gheișă se află în imaginația bărbatului. Atracția unei gheișe și influența ei asupra unui bărbat se datorează felului ei japonez de a fi. Ele se reflectă în cunoașterea muzicii, dansului și manierelor tradiționale japoneze. Dimpotrivă, cele mai bine plătite hostese nu sunt niciodată japoneze, iar atracția lor se bazează pe exotismul tenului lor alb ca zăpada și al părului blond.

Deși ea și cu mine simbolizam imagini absolut contradictorii ale femeii, când visul se spulberă la sfârșitul fiecărei nopți, aveam mai multe lucruri în comun decât cred majoritatea clienților. Unul dintre ele este că amândurora ne place gustul incitant de periculos al peștelui fugu.

35

Măsura potrivită

„Imaginează-mă; voi dispărea dacă nu mă imaginezi.”
Vladimir Nabokov, *Lolita*

Nu toată pregătirea mea de la „Paradis” era la fel de fățișă și de precisă precum ordinele pe care le primeam în fiecare seară de la Mama Destiny, la „Palat”. Dacă Destiny și Rod îmi creau o stare de frustrare perpetuă din cauza ordinelor lor stricte de a nu mă mișca, Angela și Mama Mari m-au învățat despre puterea ascunsă a nemișcării.

Mama Mari era deseori ocupată cu probleme administrative, așa că am beneficiat de pregătire și de sfaturi de la chi-mama Angela. O frumusețe asiatică clasică, cu pomeți înalți, ochi mari căprui și gene lungi, Angela era o adevărată artistă. Toate trucurile folositoare, care în cele din urmă mi-au adus succes în branșă, le-am învățat de la ea.

În primul rând, Angela m-a învățat că, deși nu aveam voie să mă mișc sau să vorbesc cu clienții, când eram afară în colțul de stradă care-mi era desemnat, existau alte metode de a mă face remarcată. Una dintre ele era contactul vizual. În cultura japoneză se evită de obicei contactul vizual, așa încât privitul fix în ochii cuiva este mult mai puternic, dat fiind caracterul său excepțional.

— Uită-te să vezi ce fac când trece bărbatul ăla, mi-a spus ea într-o noapte când eram afară și făceam *bira* împreună.

Apoi Angela, în timp ce se ținea dreaptă, elegantă și complet nemișcată, a prins privirea bărbatului la limita extremă a vederii ei periferice și i-a ținut privirea numai cu ochii. A trecut pe lângă noi și a ajuns în partea cealaltă, cu capul complet întors, în timp ce Angela

se uita drept înainte.

M-am uitat uimită pentru că bărbatul părea vrăjit și nu putea să privească în altă parte. Apoi, în cel mai îndepărtat unghi posibil, atunci când contactul vizual era numai între ei doi, Angela i-a făcut brusc cu ochiul străinului, moment în care el s-a înroșit.

— A fost uimitor, am felicitat-o.

— Nu chiar, s-a plâns chi-mama. Nu s-a întors și n-a intrat în club, nu-i așa? Hai să încercăm să facem asta împreună data viitoare.

— OK, am spus și am așteptat următoarea victimă.

Așa m-a învățat Angela să vorbesc din priviri și să văd puterea intrinsecă a gesturilor subtile pe care eu le socoteam triviale. Angela îmi vorbea și mie deseori din priviri, ceea ce era necesar la „Paradis”, deoarece era un bar mai mic, unde cea mai mare parte a conversației dintre hostese se desfășura pe la spatele clienților.

Dacă, de pildă, nu observam că clientul scotea o țigară din buzunarul de la piept, Angela îmi prindea cumva privirea din partea cealaltă a camerei și îmi arăta rapid din ochi bricheta de pe masă. Pentru mine, metodele lui chi-mama erau mult mai eficiente decât dojenile nocturne ale Mamei Destiny.

Cu propriii clienți, chi-mama vorbea și mai mult din priviri: putea pur și simplu să orbească majoritatea bărbaților cu o singură privire tăioasă. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, privirea ei era subtilă și hipnotic-liniștitoare.

Când își distra clienții, chi-mama știa întotdeauna când să tacă și când să vorbească. Părea să aibă o știință înnăscută despre melodiile pe care ar dori clientul să le audă de la ea și genul de dans așteptat. De asemenea, știa întotdeauna când să zâmbească și cum anume. Își învăța subalternele mai tinere asemenea trucuri atât prin vorbă, cât și prin pildă.

Angela era atât prezicătoare, cât și hipnotică. În primul rând,

poseda darul ciudat de a citi sentimentele clienților ei. Apoi, își putea transforma imaginea cu fiecare bărbat în parte, în funcție de felul cum o percepea el, cum își imagina el „femeia perfectă”. Putea să interpreteze rolul unei însoțitoare timide și tăcute la fel de bine ca pe acela de cântăreață karaoke dezlănțuită sau de femeie posesivă și agresivă.

Un asemenea talent este cel mai important aspect al industriei de hostessing. Este mult mai relevant decât simpla frumusețe fizică sau decât supunerea, care pot fi găsite și în baruri mai puțin extravagante. Aceasta îi făcea pe clienți să vină și să plătească sume enorme. Aceasta o făcea pe Angela o „profesionistă”.

Angela m-a mai învățat, mai ales prin exemplul propriu, că hostessingul seamănă foarte mult cu echilibristica. Este un joc în care te apropii cât mai mult de cineva fără să-l atingi. Am privit și am învățat cum se apropia la milimetru de client, apoi se dădea înapoi când observa că el devine prea stârnit. Ca și războiul, hostessingul este un joc de înaintare și de retragere și presupune strategie.

— E ca și cum ai turna paharul perfect de bere, îmi spunea ea.

Când eram la lucru, am devenit expertă în turnatul băuturii carbogazoase în paharul fiecărui client la unghiul potrivit și atât cât e necesar ca spuma să se ridice deasupra marginii fiecărui pahar și să nu dea pe dinafară. În Japonia se acordă multă atenție esteticii mâncărurilor și băuturii, astfel că un pahar de bere perfect turnat poate fi admirat pentru cum arată, chiar dacă este un spectacol de scurtă durată.

Angela m-a mai învățat că menținerea controlului sub masca supunerii este o formă de artă și că necesită exercițiu, talent și rafinament. Ea mi-a dezvăluit și puterea sugestiilor subtile, a simbolismului erotic și puterea unui „poate”.

— Ce fac atunci când un client mă întreabă „ce preț iau”? am

întrebat-o într-o noapte în vestiar când ne schimbam ca să mergem acasă.

— Vrei să spui, câți bani iei ca să se culce cu tine?

Avea nevoie de lămuriri, căci engleza nu era limba ei maternă.

— Da, am spus, unul dintre cei mai beți clienți mi-a cerut asta noaptea trecută. Nu mi-a venit să cred, am continuat. A fost atât de grosolan!

— Ce i-ai spus?

— I-am spus să nu-și piardă vremea întrebând pentru că oricum nu-și poate permite, am răspuns.

— Deștept răspuns – a zâmbit ea răutăcios –, dar dacă un client te mai întreabă vreodată așa ceva, ar trebui să spui „E gratis'".

— *E gratis*? am făcut nedumerită.

— Da, spune-i că e gratis, dar că mai întâi trebuie să te curteze. Iar dacă se îndrăgostește de tine, atunci evident că va fi gratis.

— Minunat, am răspuns, mai ales că în aceste condiții „curtatul" însemna să devii client frecvent și să faci o investiție de milioane de yeni.

— Angela – poate că-mi depășeam atribuțiile cu această întrebare, te-ai îndrăgostit vreodată de un client?

— Tu ce crezi? a făcut ferindu-și privirea.

Să răspundă evaziv la întrebări cu alte întrebări era specialitatea ei.

— Mă tratezi ca pe un client! am tachinat-o eu.

— Poate, a spus pe un ton afectat.

— Ei, hai, spune-mi!

Noaptea era pe sfârșite și băuserăm amândouă, așa că eram mai curioasă decât se cuvenea.

— Știi, Ellie – a schimbat ea oarecum subiectul e important să nu dezvălui niciodată prea mult din ființa ta clienților.

— OK, Mama, am renunțat eu la întrebare. De ce?

— Dacă nu există mister, continuă Angela, atunci nu mai au niciun motiv să se întoarcă.

O altă cauză pentru care preferam slujba de la „Paradis" celei de la „Palat" era că puteam oricând obține un răspuns când întrebam de ce funcționează o anumită regulă. Această metodă era total opusă celei a Mamei Destiny, care ar declama: „Dacă nu-ți place ce spun, poți să pleci acasă." Dimpotrivă, lucrul cu Angela dădea hostessingului o a treia dimensiune pentru mine. Însemna ceva mai mult decât să stai nemișcată și să dai ascultare ordinelor.

Angela avea mare dreptate când m-a avertizat să mențin mereu un aer de mister în jurul meu. De fapt, hostessingul este un proces constant și nesfârșit de descifrare, în care urmărirea se face din plăcere. Clientul este vânătorul permanent, iar hostesă, prada lui eternă. Iar când procesul funcționează perfect, ei se urmăresc unul pe altul în cerc pe vecie.

Această asemănare cu vânătoarea este de fapt ceea ce redă clientului pierduta masculinitate, ceea ce îl face să se simtă „bărbat".

Scopul acestui proces de descifrare este femeia însăși, nu produsul final, care se presupune a fi sexul. Sexul adevărat nu interesa pe nimeni deoarece realitatea sa crudă n-ar face decât să distrugă fantezia. Odată ce femeia este descifrată, descoperită sau prinsă, jocul s-a sfârșit.

La urma urmelor, nimeni nu poate trece printr-o oglindă fără să o spargă.

36
Micile Imelde

„Este extrem de important să faci anumite lucruri, cum ar fi să porți o rochie foarte decoltată. La urma urmelor, marea masă se închină în fața eleganței. Eleganța nu se reduce niciodată la masă.”

Imelda Marcos

Lucram de numai câteva săptămâni la „Paradis” când chi-mama Jackie nu a mai apărut la serviciu. Noua mea prietenă Cheri știa toate bârfele din „Paradis”, așa că m-am hotărât s-o întreb pe ea dacă avea vreo informație despre această dispariție.

— Am auzit că Jackie s-a întors la Manila ca să nască, mi-a zis Cheri, dar nu sunt sigură.

— Nu mai spune!

Eram șocată pentru că nu-mi plăcea să aud despre femei apropiate mie ca vârstă și care deja aveau copii. Mă făcea să mă simt bătrână.

— Tu ai copii? m-a întrebat Cheri serioasă.

— Nici vorbă! am răspuns eu, ca și cum era o glumă.

Nu mă puteam deloc imagina având copii, mai ales cu stilul meu de viață.

— Numai pe ea – mi-am scos mobilul ca să-i arăt lui Cheri o poză cu Pika, dar acum ea este acasă, în America, la părinții mei. Îi place mai mult acolo fiindcă are mai mult spațiu de joacă.

Cheri s-a uitat la poza lui Pika în chimono câteva clipe, apoi a zâmbit, mi-a dat telefonul înapoi și a exclamat entuziasmată:

— *Totemo kawaii!* Foarte drăguță.

— Vrei să vezi poze cu copiii mei? a întrebat Cheri, care arăta ca

un copil slăbuț ea însăși și care fuma țigările Virginia Slims ale mamei ei.

— Desigur! am răspuns entuziasmată.

— Acum sunt cu bunicii în Filipine, a spus ea scoțându-și mobilul ca să-mi arate fotografiile.

Cheri a apăsat câteva butoane, după care s-au văzut pozele luminoase a doi copii frumoși. Zâmbeau și se îmbrățișau.

— Fiul meu are șase ani, iar fiica mea, patru, mi-a spus ea.

— Sunt adorabili, am asigurat-o, deși eram sigură că știa deja acest lucru. Ți-e dor de ei când ești aici?

— Da, a spus ea tristă, foarte tare. Dar muncesc în Japonia ca să aibă bani pentru mâncare bună, haine și școală.

— Oh, am făcut, neputând să cred că o femeie așa de mărunțică putea să poarte o răspundere atât de mare pe umeri.

— Tot ce fac, trase Cheri concluzia, fac pentru ei.

Timp de o fracțiune de secundă am simțit invidie față de scopul pe care părea să-l urmărească în viață. Apoi au intrat primii clienți ai serii, obligându-ne să abandonăm conversația și să ne ridicăm vioaie în picioare, să ne înclinăm în fața bărbaților și să cântăm *Irasshaimase* la unison.

O trăsătură caracteristică a filipinezelor cu care am lucrat ca hostesă, în afară de frumusețea exotică și talentul neobișnuit de a cânta, era mormanul de fotografii cu copiii pentru care munceau să-i întrețină acasă în Filipine.

Erau catolice convinse, ceea ce pentru femeile din Lumea a Treia înseamnă că încep să aibă mulți copii la o vârstă fragedă. Mi s-a părut extrem de ironic că aceste femei lucrau în industria sexului, adică la nivelul cel mai înalt, pentru a-și întreține credința religioasă strictă. Dar nu eram eu în măsură să le judec.

Câteva nopți mai târziu, am fost chemată la masa clientului Mamei

Mari, într-una din rarele dăți când Mama lucra și ea la fel ca noi. El nu mai conversase niciodată cu o americancă vorbitoare de japoneză, astfel că prezența mea era necesară. În timp ce toți trei împărțeam aceeași sticlă de vin, conversația s-a orientat către politică.

— Am auzit că de curând au avut loc alegeri în Filipine – m-am întors către Mari, cum este acum guvernul?

Întrebarea mea l-a făcut să râdă pe client deoarece, în beția mea, confundasem cuvântul pentru guvern *seifu* cu cel pentru portofel, *saifu*.

— Păi, situația e cam aceeași.

Am zâmbit și am râs, dându-mi și eu seama de greșeală. Apoi ne-am uitat amândoi la Mari, așteptându-i răspunsul documentat.

— Aș dori să trecem peste această întrebare, a spus ea încercând să zâmbească.

— Ei, hai, s-a rugat clientul.

— Ei bine – deoarece clientul plătea, Mari trebuia să răspundă cumva, era mult mai bine în regimul Marcos.

— Serios? am întrebat, oarecum șocată. De ce?

— Pe atunci viața era mai sigură. Cel puțin se dădea stingerea în fiecare noapte, așa că oamenii trebuiau să se ducă acasă. Acum nu se mai dă stingerea în Manila, orașul e mult mai periculos.

— Nu știam asta, am mărturisit, dar ce ne poți spune despre soția lui, știi tu, cea cu mulți pantofi?

— Da, a spus clientul, e adevărat că Imelda Marcos avea mii de perechi de pantofi?

— Nu sunt chiar așa de mulți pantofi, a răspuns Mari serioasă. Jackie are aproape la fel de mulți, iar jumătate dintre ei sunt depozitați aici, în camera din spate. Poți să verifici.

— Dar nu ai fost supărată că folosea banii statului ca să-și cumpere pantofi? am întrebat nedumerită.

— Dacă Imelda este prima doamnă, mi-a spus Mari sigură de ea, atunci trebuie să arate frumos și elegant. La urma urmei, ea ne reprezintă în restul lumii, iar în Filipine tuturor le place ultima modă. Nu e ca în America – s-a întors ea spre mine unde toată lumea se îmbracă obișnuit.

— Pot să te numesc Imelda cea mică? a tachinat-o clientul.

— Nu, te rog, a răspuns Mari, adoptând o mină serioasă.

Nu am înțeles niciodată plăcerea de a avea atât de mulți pantofi. Totuși, aș fi putut avea altă opinie dacă aș fi venit dintr-o altă țară, dacă de pildă trebuia să arăt ultraelegant ca să înlătur presupunerea că eram săracă fiindcă țara mea era săracă.

— De ce nu-ți place să porți accesorii? m-a întrebat Mari mai târziu, în aceeași noapte, pe un ton neutru.

— Nu știu – am lăsat capul în jos rușinată, pur și simplu nu mă interesează.

Acesta era un mare eufemism. De fapt, le uram. Detestam mai ales poșetele identice Louis Vuitton pe care mai mult de jumătate din Tokyo le purta, într-o etalare scumpă a normelor. În afara clubului, eram foarte vehementă în legătură cu aceste chestiuni.

În interiorul barului însă, accesoriile de firmă aveau o semnificație aparte. Vreau să spun că accesoriile însemnau cât de mult doreau clienții să cheltuie cu noi. Ca să fiu sinceră, Angela avea cea mai mare geantă Louis Vuitton pe care am văzut-o în viața mea.

— Am foarte multe lucruri de cărat, spunea ea. Îmi plac gențile mari.

Imensa geantă a Angelei, de pildă, a fost un cadou de 1 000 de dolari din partea unui client.

Toți clienții mei știau că urăsc produsele de firmă pentru că le spuneam direct și, în consecință, nici nu primeam asemenea cadouri. Mama Mari voia să știe de ce mă purtam așa. Am făcut tot ce-am

putut ca să-i evit întrebările până când și-a scos inelul de pe deget și mi l-a dat mie.

— Încearcă-l, mi-a zis ea. Nu-i atât de scump, așa că, dacă-ți place, ți-l dau ție.

Am pus inelul pe inelarul stâng – avea o piatră prea mare ca să semene cu o verighetă sau un inel de logodnă – și mi-am întors mâna ca Mama să-și poată da cu părerea.

— Arată bine, a spus ea, ceva mai blândă, ar trebui să-l porți des.

La urma urmelor era interesul Mamei ca să arăt bine.

— OK, Mama, mulțumesc foarte mult, am zis eu, dar mai am o întrebare.

— Ce anume?

— E inelul nostru de logodnă? am glumit, făcând-o în sfârșit să zâmbească.

Jewel și cu mine am luat împreună un taxi în seara aceea. Nu exista „cursă de noapte” la „Paradis” pentru că nu eram destule fete să umplem un microbuz, așa că plățile pentru taxi erau făcute de club.

— Hei, Jadie, am spus, ești trează?

— Da, a mormăit ea.

— Cred că Mari e atât de obsedată de accesorii pentru că ea însăși e un accesoriu.

— Despre ce vorbești? a spus ea fără să se uite la mine.

— E, adică, un accesoriu pentru toți bărbații care o scot în oraș și de aceea îi place atât de mult să poarte accesorii scumpe.

— Vorbești prostii, mi-a răspuns Jadie. Ești beată, Ellie?

— Da, foarte, am recunoscut.

37

Despre furnici și elefanți

Jewel și cu mine exersam karaoke, îmbrăcate elegant într-un bar gol. „Paradisul” avea o atracție anume când era gol. Toate sticlele de whisky și de scotch importate, pline până la refuz, paharele de apă impecabile, frapierele erau tulburător de curate și nepătate, ca într-o fotografie promoțional ireală. Eram numai noi și Kento, barmanul îmbrăcat elegant. Anica și Cheri se duseseră afară să facă *bira,* iar mamele nu ajungeau niciodată înainte de 9.30 sau 10 seara.

Deodată, a intrat primul client al serii. Amândouă am stins repede aparatul de karaoke și ne-am așezat drepte, privind în față, ca și cum îl așteptam, ca și cum știam că va veni și eram foarte fericite că sosise.

— *Irasshaimase!* am ciripit la unison eu și Jewel.

Spre surpriza mea, a trecut pe lângă Jewel și mine după ce ne-a măsurat din priviri și a vorbit cu Kento la bar. Bărbatul a întrebat cine deținea clubul, iar Kento i-a explicat că Mama-san urma să sosească. Kento părea zorit să sune pe cineva de pe mobilul lui.

Între timp, Jewel începuse să scrie mesaje de pe mobilul ei. Mi-a făcut semn cu cotul și mi-a arătat ecranul telefonului. Scrisese cuvântul *yakuza* cu litere mici. Am făcut ochii cât cepele, m-am așezat și mai drept și priveam în continuare fix înainte. Curând mi-a făcut semn din nou, după ce ștersese vechiul cuvânt și scrisese: „Are de făcut o plângere.”

Când bărbatul a plecat în sfârșit din club, m-am întors nedumerită spre Jewel:

— Vrea să facă o plângere pentru că folosim aparatul de karaoke pentru propria noastră plăcere? am întrebat.

— Nu, doar că tipul intră aici pentru că are ceva de reclamat, a

explicat ea. Ultima oară s-a întâmplat fiindcă o fată care făcea *bira* afară i-a dat din greșeală un fluturaș unuia dintre *ei.*

— Oh, am spus, știind că era strict interzis să le dai *bira* membrilor yakuzei, dar nu eram prea sigură de adevăratul motiv. De ce sunt atât de supărați? am întrebat-o pe prietena mea.

— „Paradisul" le dă acestor *ya-san* taxă de protecție ca să țină clubul deschis, dar șefului i se dau mult mai mulți bani în schimbul promisiunii că membrii yakuzei nu vor stăpâni asupra barului nostru – Jewel chiar știa totul, așa că, atunci când îi ispitim cu fluturași pe membrii mafiei, îi jignim. Când același tip a venit acum câteva luni, a continuat ea, l-am auzit plângându-se Mamei că o fată de-afară purta blugi pe sub rochie pentru că-i era frig.

— Dar de ce-i interesează pe ei asta – eram din nou nedumerită, dacă tot nu sunt șefi peste barul nostru?

— *Ya-san* au practic sub control colțurile de stradă. Sunt precum proprietarii de la care le închiriem ca să facem *bira.*

Asta știam deja, dar nu știam cât de în serios își luau „proprietatea".

— Prin urmare, dacă o fată nu este îmbrăcată cum se cuvine pe „teritoriul" lor, a continuat Jewel, vin aici și fac plângere. Uneori cer și bani ca amendă.

— Și, Jadie…

— Aici mă numesc Jewel, m-a corectat ea.

— Da, asta am vrut să spun, m-am scuzat eu. Cum recunoști un yakuza?

— Nu pronunța cuvântul! se sperie Jewel.

— Scuze, am vrut să spun *ya-san.*

— Chiar nu știi? m-a întrebat, evident dezamăgită de lipsa mea de cultură. Nu trăiești în Japonia de doi ani? N-ai mai lucrat niciodată în branșă?

— Ba da, am spus, dar la „Palat” ni se ordona să dăm *bira* pe stradă doar celor care ne abordau, așa că nu aveam niciodată nevoie să fac diferența.

— E greu de explicat. De obicei îți dai seama doar uitându-te la ei. Emit un fel de vibrație…

— Cum adică?

Eram mai nedumerită decât înainte.

— Ei bine, în primul rând, sunt total diferiți de *salarimen.* Vezi numai *ya-san* și *salarimen* pe străzile din Ginza și nu poți să-i confunzi între ei.

— Eu pot!

— Dar cum? m-a întrebat ea. Probabil nu te uiți îndeajuns de bine la mersul lor. *Ya-san* merg țanțoși ca niște elefanți, în timp ce *salarimen* sunt ca niște furnici care încearcă să nu le stea în cale. *Ya-san* dau din brațe și țin capul sus când se plimbă prin Ginza; ai senzația că vin în inspecție. *Salarimen* țin capul jos și se grăbesc de parcă ar fi mereu în întârziere.

— Am înțeles, am spus foarte convinsă, mulțumesc, Jewel!

— Și încă ceva, continuă prietena mea, *salarimen* au întotdeauna serviete, *ya-san* nu.

Tocmai voiam să-i mulțumesc din nou, când a intrat primul client al serii; ne-am ridicat să-l întâmpinăm și să-i luăm haina. Timpul pentru conversație se terminase și trebuia să mă prefac că singurul meu scop în viață era să-i fiu pe plac acestui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoșteam.

La câteva nopți după conversația mea foarte relevantă cu Jewel, am întâlnit un *ya-san* pe stradă de parcă yakuza se interesa de mine tocmai când învățasem cum să-i recunosc membrii.

Într-adevăr, mergea ca și cum era stăpânul străzii, așa cum îmi spusese Jewel, și nu avea servietă. Mi-am coborât imediat privirea în

pământ, deși mă felicitam în sinea mea că văzusem pentru prima oară un yakuza. A trebuit însă să-mi ridic privirea când am auzit un scrâșnet de roți în fața mea.

Yakuza pe care tocmai îl zărisem traversase strada, obligând mașina să se oprească, și venea drept spre mine. Avea părut ondulat, purta cizme de piele și tot tacâmul! M-am întors să mă uit în spate, convinsă că aștepta pe cineva, dar nu mai era nimeni pe stradă. Nimeni în afară de mine.

Mi-am îndesat fluturașii de la „Paradis” în buzunarul jachetei și mi-am lăsat ochii în jos, sperând c-o să dispară, dar se îndrepta spre mine și am fost silită să mă uit la el.

— De unde ești? m-a întrebat într-o engleză aproape imposibil de înțeles.

— New York, am răspuns agitată.

— Ah, mare oraș.

După care și-a văzut de drum.

După cele douăzeci de minute de *bira* ce-mi reveneau, m-am întors nerăbdătoare la club, ca să-i povestesc lui Jewel ce mi se întâmplase. Imediat ce clientul ei a ieșit în sfârșit din bar, am tăbărât pe ea cu veștile despre întâlnirea aceea bizară.

— Nu e nimic neobișnuit, a spus ea, spre dezamăgirea mea. *Lor* le place să știe câte fete sunt la fiecare club și din ce țări provin.

— Oh, am spus liniștită pe jumătate.

— N-ai făcut nimic să-l superi, nu?

— Nu cred. De fapt, nici n-am avut când să vorbesc.

— Bun, m-a întrerupt ea. Trebuie să fii atentă la oamenii ăștia când bei, doar știu cum te comporți.

— Știi, azi la librărie am citit dintr-o carte despre *ya-san,* i-am spus lui Jadie în taxi, în drum spre casă, o săptămână mai târziu, și nu mi se par chiar atât de înfricoșători.

— Ba da, sunt, a răspuns Jadie, părând obosită și cam amețită de băutură.

— Nu, serios, am continuat în ciuda dezaprobării ei, spunea în carte că *ya-san* au organizat o colectă de hrană pentru victimele cutremurului din Kobe, din 1995, și…

— N-o să afli nimic despre ei din cărți, m-a întrerupt ea, pe un ton răstit și condescendent.

— Bine, bine, am cedat eu, închid discuția.

38

Munca fără joacă face din Yoshiharu un băiat prost

„Bărbații pe care i-am văzut în tren nu mi-au aruncat priviri galeșe, nici măcar nu s-au uitat la mine; totuși, eram agitată și mă simțeam nelalocul meu, știind că se uitau la poze cu femei goale, legate, în timp ce călătoream în același tren.”

Kyoko Mori, *Polite Lies (Minciuni politicoase)*

— E ficțiune, doar ficțiune! încerca să mă convingă umil noul meu client Yoshiharu când i-am scos din servietă niște benzi desenate pornografice în timpul unui dōhan.

— Nu înțeleg de ce-ți place asta.

Trebuia să păstrez un ton afectuos, ca o mamă care-și ceartă fiul. La urma urmelor, era o întâlnire plătită.

— E doar o joacă. Simple desene! Nu e nimic real! Se apără iar, cu un zâmbet jenat.

— Și de ce-și schimbă statura?

I-am arătat un desen în care un bărbat și o femeie de aceeași înălțime se sărutau și se dezbrăcau unul pe celălalt. În cadrul în care bărbatul îi atingea sânii femeii, el era desenat mic cât degetul ei și agățat de un sân, pe care-l mângâia cu tot corpul.

— Pentru că sunt benzi desenate, mi-a răspuns el, încercând să-mi ia cartea din mână, deoarece alți oameni din restaurant se holbau deja la noi.

Nu era deloc neobișnuit să am întâlnire cu un bărbat care avea de două ori vârsta mea, dar, atunci când o străină e văzută citind *hentai*,

totul devine un spectacol.

Țineam cartea mai strâns decât el, totuși a trebuit să-i dau drumul, iar el a ascuns-o în servieta pe care o deschisese de fapt ca să-și scoată portofelul. A trebuit să-l las să câștige. La urma urmelor, era o întâlnire plătită și se uitau oamenii la noi.

— E doar foarte singur, mi-a spus Angela mai târziu în acea seară când m-am plâns de preferința lui Yoshiharu pentru benzile desenate pornografice, ar trebui să-ți pară rău pentru el.

Angela mă sfătuia mereu să încerc să găsesc ceva cu adevărat atractiv în fiecare dintre clienții mei, astfel încât, atunci când îi măguleam, să pară totul foarte sincer. În consecință, slujba mea consta de multe ori în a găsi ceva bun chiar și la clienții cei mai neatractivi, urât mirositori, grosolani, bătrâni, grași sau periculoși.

„E doar foarte singur”, îmi răsunau în minte cuvintele Angelei când am trecut prin ușa batantă de la „Paradis”. Poate că Angela avea dreptate. Bărbați ca Yoshiharu aveau foarte mulți bani, și totuși vădeau o tristețe îngrozitoare pe chip.

În drum spre casă m-am oprit la 7-Eleven și i-am studiat pe toți bărbații răsfoind benzi desenate noaptea târziu. Deoarece nu se mai plătea pentru prezența mea și puteam să mă port după cum doream, m-am alăturat unui grup de bărbați elegant îmbrăcați și m-am uitat și eu prin reviste.

Standurile de reviste ocupau de regulă un perete întreg al unui magazin obișnuit japonez. Este cea mai aglomerată zonă fiindcă mulți clienți se înghesuie să citească manga, benzile desenate japoneze, fără intenția de a cumpăra ceva. Această activitate are și un nume: *tachiyomi,* un cuvânt format prin simpla unire a verbelor japoneze „a sta în picioare” și „a citi”. Pronunțarea acestui cuvânt are însă conotații speciale deoarece majoritatea revistelor ieftine sunt pornografice.

Unul dintre bărbații mai în vârstă din fața mea căuta paginile care aveau desene cu sâni.

Abia ajunsesem acolo, când un anumit desen mi-a atras privirea. Stăteam și mă uitam îngrozită la un desen cu o femeie cu sâni mari, care era legată și țipa în timp ce era penetrată de un demon umanoid bine dotat genital.

Când am ridicat privirea, toți bărbații care se înghesuiau în jurul meu câteva momente mai devreme se evaporaseră ca prin minune. Nu mai era niciunul. Prezența neobișnuită a unei femei în această zonă a magazinului, ca să nu mai spunem că eram și străină, îi făcuse să nu se simtă în largul lor.

— Încearcă să-ți pară rău pentru ei, mi-au răsunat din nou în minte vorbele Angelei.

Poate că, mi-am spus străduindu-mă să-i urmez sfatul, *tocmai fanteziile despre viol pe care eu le disprețuiesc atât de mult îi fac pe acești bărbați atât de singuri.* Se poate oare ca această imagine fictivă a femeilor, această redare imaginară a sexului, să-i facă pe bărbați atât de singuri în relațiile din viața reală? Cotropiți de fantezii, bărbații nu mai înțelegeau femeile adevărate. De fapt, acești bărbați nefericiți nu aveau alte opțiuni în afară de muncă, sake și pornografie.

În ciuda fanteziilor sexuale dezlănțuite în presă, Tokyo rămânea un oraș impresionant de neprimejdios, cu puține infracțiuni. Din experiența mea, tinerele puteau merge singure noaptea în Tokyo fără să le fie teamă sau să pățească ceva, într-o măsură de neimaginat în alte orașe americane și europene.

În schimb, imensa majoritate a crimelor sexuale au loc între hotarele minții niponului. Și te întrebi atunci: ce-i de făcut cu cei care comit crime imaginare? Care este pedeapsa potrivită? I-am putea oare închide într-o închisoare imaginară pe infractori, în mare parte oameni de afaceri japonezi, aceeași calitate de funcționari care

frecventează și barurile de hostese?

Dar am putea spune la fel de bine că ei erau deja în acea închisoare.

Cât am trăit în Tokyo, rata sinuciderilor în Japonia era astronomică: cea mai ridicată dintre țările civilizate și de două ori mai mare pe cap de locuitor decât în Statele Unite. Jurnaliștii și chiar specialiștii au analizat această cifră făcând comparație între tradiția sinuciderilor de onoare ale samurailor japonezi și viziunea creștină care consideră sinuciderea un păcat. Se credea că sufletul samuraiului sălășluiește în sabia sa, și nu c-ar aparține vreunei divinități.

În vechime, membrii clanurilor războinice japoneze îndeplineau sinucideri rituale numite *seppuku. Seppuku,* sau hara-kiri, era un mod bine calculat și extrem de dureros de a muri înfigând sabia în stomac și burtă, fie pentru a scăpa de moartea în mâna dușmanului, fie pentru a spăla rușinea după o înfrângere.

În ciuda acestei tradiții, lui Jadie îi plăcea mult să spună că „nu mai există samurai adevărați în Japonia". Și avea dreptate. Exista un paradox dramatic în așa-zisa cultură a samurailor. Spre deosebire de strămoșii care alegeau să moară, japonezii moderni alegeau de multe ori să moară din impuls. Se murea frecvent sub trenurile metroului din Tokyo.

Mai mult, nu este nimic demn de stimă în obligația familiei decedatului de a plăti pentru neajunsurile și pierderile financiare suferite de conducerea metroului de pe urma acestor „accidente", obligație invocată pentru a-i descuraja pe pasagerii sinucigași să sară în fața trenurilor la ore de vârf. Sinucigașii de acest gen nu erau samurai.

Celălalt mod foarte la modă de a muri în Japonia, otrăvirea cu monoxid de carbon, era, și el, cu totul diferit de moartea demnă de respect și dureroasă din codul samurailor. Era un fenomen destul de

răspândit ca japonezii singuratici și zbuciumați să încheie pacturi sinucigașe cu străini de pe internet, ca să-i ajute să moară introducând un tub prin geamul mașinii. Hara-kiri, care presupunea despicarea stomacului cu o sabie scurtă și eviscerarea, este considerat unul dintre modurile cele mai dureroase de a te omorî. Sinuciderea prin otrăvire cu monoxid de carbon, pe de altă parte, este preferată pentru caracterul său pașnic și lipsit de durere.

Pentru bărbatul japonez din zilele noastre, „onoarea" era un paradox, în cel mai bun caz, și o iluzie letală în cel mai rău. Totuși, mitul și metafora erau puternice, chiar mai mult decât realitatea însăși, decât viața și moartea.

Știind toate aceste lucruri, a fost un miracol faptul că am întâlnit un singur client cu idei sinucigașe în „Paradis". M-am gândit la el în drum spre casă, de la librărie. Kizuki venea la bar, de obicei singur, cam de trei ori pe săptămână. Eu eram hostesa lui preferată, profesoara particulară de engleză și terapeuta.

Kizuki divorțase în urmă cu doi ani. Într-o noapte a venit imediat după ce a primit vestea că fosta lui soție murise de cancer la sân. Deoarece divorțul nu era văzut cu ochi foarte buni în Japonia, familia soției i-a interzis să participe la funeralii. Chiar dacă fusese un soț îngrozitor în toți anii de căsnicie, încetul cu încetul a început să-mi fie milă de el.

Conform codurilor sociale japoneze, el își trăise viața exact așa cum se așteptau toți de la el. A fost foarte bun la școală, a absolvit cursurile unei universități renumite și s-a angajat la o firmă importantă. Acolo a lucrat din greu, ore și ore la rând, șase zile pe săptămână și a urcat în ierarhia companiei. În același timp însă, societatea japoneză nu are prea multe de spus despre felul în care trebuie să-ți tratezi soția, cu respect și demnitate adică. Așa că a făcut

ce făceau toți ceilalți, mergea până târziu la băut cu colegii, a avut legături amoroase și nu a învățat niciodată nici măcar să-și fiarbă apa.

Dată fiind situația, când s-a pensionat cu o sumă frumușică, soția nu a mai suportat să-l vadă acasă toată ziua. Cum copiii erau deja mari, ea pur și simplu și-a făcut bagajele și a plecat. Fenomenul divorțurilor la cuplurile mai în vârstă, care este de obicei o consecință directă a pensionării soțului, a devenit atât de comun în Japonia, încât a primit un nume: *jukunen rikon.*

Divorțul lui Kizuki s-a încheiat după câteva luni, și iată că acum ea nu mai era. El nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

Vocea îi suna a remușcare când îmi vorbea despre ea; era emoționant de tristă.

— Poate ar trebui să-mi pun capăt zilelor, mi s-a plâns în una din multele nopți când stăteam de vorbă.

— Nu face asta, i-am spus, cu ochii mari, în care se citea neliniștea, mi-ar fi prea dor de tine!

Aproape că spuneam adevărul.

— Bine, n-o s-o fac, pentru că ochii tăi sunt prea frumoși.

39

Fiica lui Dracula

„Doamne sfinte! E un joc?”

Bram Stoker, *Dracula*

Era o noapte de familie la „Paradis”. Adică trei tineri au venit la bar împreună cu tații lor.

Pe lângă situația oarecum jenantă, s-a produs o mare agitație când Mari și Kento au vrut să decidă care dintre fete trebuiau să așeze masa. Toți bărbații erau extrem de pretențioși, iar în momente din acestea chiar îmi doream să nu înțeleg japoneza.

— Nu, e prea înaltă, a spus unul când Kento a vrut să mă așeze lângă el.

— Nu, are sânii prea mici, a spus altul care a refuzat să stea lângă Jadie.

— Nu, nu-i deloc drăguță.

Încă unul care voia altfel.

— Nu, nu-mi plac americanii, a spus altul care a refuzat să stea lângă mine.

După cinci minute insuportabile, fiecare client stătea lângă o fată pe care o considera cât de cât potrivită. După care le-am turnat whisky și petrecerea a început.

M-am pomenit lângă un bărbat de douăzeci și patru de ani, cu o față de copil, și lângă tatăl lui, care nu avea o față de copil. Nouă ne-ar fi plăcut foarte mult să conversăm cu bărbați mai tineri, dar există o regulă nescrisă care spune că bărbații mai în vârstă de la masă trebuie să primească toată atenția de la fete. Motivul era simplu: ei plăteau cel mai adesea, așa că ei decideau cât de mult aveau să stea.

Dar, în timp ce domnul mai în vârstă era ocupat să se prezinte Katriei, care se afla în dreapta sa, eu m-am putut întoarce spre stânga ca să discut veselă cu fiul.

— Mergeți des cu tații voștri în locuri ca ăsta? nu m-am putut stăpâni să nu-l întreb pe unul dintre bărbații de douăzeci de ani.

— Da – a răspuns el spre uimirea mea, dar de obicei în Kabukichō.

Înțeleg, am spus în sinea mea, *acolo unde poți să atingi fetele.* Ce minunat. Ginza e cu totul diferit de Kabukichō, ne plăcea nouă să spunem.

— Ce te aduce atunci în Ginza?

— Tatăl meu spune că trebuie să-mi exersez engleza, a spus el, așa că am venit toți într-un bar internațional.

— Foarte bine, voi vorbi în engleză cu tine de acum înainte, am spus zâmbind și schimbând imediat limba.

Multe foste profesoare de engleză care, din anumite motive, se pomenesc în lumea hostessingului au observat cât de asemănătoare sunt cele două meserii. Ambele profesii cer de fapt să te porți ca un exponat cultural și ca o actriță.

Apoi Katria l-a întrebat pe un client dacă poate să bea ceva, dar el a refuzat spunându-i:

— Ești prea grasă. Nu vreau să te jignesc, sunt doar îngrijorat pentru sănătatea ta.

Nici nu mă îndoiesc. Totodată, pântecul lui de bere părea să cântărească de fapt cât Katria pe de-a-ntregul.

— Nu-l lua în seamă – mi-a spus fiul lui când eu mi-am arătat dezgustul fără să vreau, mama îi spune mereu să slăbească, așa că încearcă să se abțină.

— Am mare nevoie de o băutură, i-am mărturisit tânărului.

Mi-a zâmbit, dar nu a comandat nimic.

Există la „Paradis” o întreagă categorie de clienți care vin numai

ca să le insulte pe femeile angajate aici. Au o plăcere bolnăvicioasă să le scoată în evidentă defectele. De asemenea, par să știe că ne torturează refuzând să ne cumpere băuturile de care avem atâta nevoie ca să le suportăm tovărășia. În noaptea de familie, tații păreau că vor să se umfle în pene în fața fiilor lor, ceea ce îi făcea pe acești indivizi și mai nesuferiți.

— De unde ești? l-am auzit pe unul întrebând-o pe Anica, în timp ce eu ștergeam cu grijă condensul de pe paharul unui alt client.

— România, a răspuns ea politicos.

— Din țara lui Dracula! a exclamat bărbatul, vizibil încântat de cunoștințele sale.

— Așa e, încuviință Anica. În limba română, „dracul” înseamnă „diavol”.

— Deci noua poreclă a Mamei Destiny ar trebui să fie Mama Dracula, mi-a șoptit Katria, făcându-le pe toate femeile de la masă să izbucnească în râs.

Poate pentru că era supărat că nu a putut participa la gluma noastră, bărbatul a început din acel moment să vorbească foarte urât cu Anica.

— Arăți ca Dracula! i-a spus el. Uitați-vă, a exclamat el către toți cei de la masă, dinții chiar îi ies în afară ca niște colți! Nu aveți aparate dentare în România?

Dinții Anicăi nu ieșeau nicidecum în afară. Conversația era absurdă, cu atât mai mult cu cât japonezii au cea mai proastă igienă dentară din toate țările civilizate. Mi-am stors mintea ca să găsesc o modalitate de a-mi apăra prietena. Așa cum ne este permis să-i plesnim pe bărbați dacă încearcă să pună mâna pe noi, putem să le răspundem și la insulte dacă recurgem la umor.

Totuși, Anica, în calitatea ei de hostesă, le-a făcut jocul.

— Eu nu sunt Dracula, a spus ea la început liniștită. Apoi, după o

scurtă pauză, și-a mărit ochii negri și a exclamat: Sunt fiica lui Dracula! De asta apar numai noaptea.

Bărbații de la masă au râs, așa că ea a continuat.

— Atunci când mă uit în oglindă, i-a tachinat ea, scoțându-și oglinjoara de buzunar și ținând-o drept în față, nu mă văd în ea!

Într-o engleză stricată, bărbatul a strigat:

— Eu teamă, eu teamă, e fata lui Dracula!

Toți de la masă au izbucnit în hohote nestăvilite de râs.

— Dar în loc de sânge, a continuat Anica, trebuie să beau vin roșu.

Cu aceasta Anica dăduse lovitura. Am respirat ușurată. În cele din urmă, o sticlă de vin roșu extrem de scumpă a fost comandată pentru toate doamnele de la masă. I-am făcut cu ochiul admirativ când nu se uita nimeni la noi. Simțeam cu toatele nevoia imperioasă de a bea ca să facem față situației în continuare.

Am învățat multe de la Anica în noaptea aceea. Dacă vezi cum un bărbat urât, bătrân, cu respirație fetidă, jignește o femeie frumoasă ca ea, mai ales o femeie frumoasă cum este prietena mea, e foarte greu să accepți cu un zâmbet pe buze. Totuși, există o oarecare libertate să renunți la mândrie, să rămâi rece în fața jignirilor și să știi că tot ce e-n jur e doar închipuire. Odată ce reușești, ca hostesă, să ai acest sentiment de eliberare față de lumea reală, jocul continuă.

Totuși, eram foarte dezamăgită să văd cum acei bărbați își educau odraslele să se poarte cu femeile. Când grupul a plecat după o oră și jumătate, chiar dacă le goliserăm de tot portofelele, aveam mult mai puțină încredere în oameni decât de obicei.

Mi-au adus aminte de o conversație recentă pe care o avusesem cu Yoshiharu, singuratic cu benzile desenate pornografice.

— Japoneza ta e îngrozitor de proastă, mi-a spus Yoshiharu după ce i-am povestit nu știu ce.

Deoarece fusese clientul meu frecvent un timp, presupun că fie

dorea să-mi scadă din respectul de sine, văzând că sunt foarte des felicitată pentru japoneza mea de clienți și de doamne deopotrivă, fie ajunsese să mă cunoască destul de bine ca să mă lovească acolo unde mă durea și să mă jignească.

Știa că aveam probleme cu vorbitul fluent în japoneză, că mă pregăteam să dau testul pentru cel mai înalt nivel în luna decembrie și că eram aproape sigură că n-o să-l iau. Dacă de pildă i-aș fi spus din greșeală, la beție, că fusesem anorexică, mi-ar fi repetat probabil la nesfârșit că sunt grasă.

Știu că toate astea sunt de nesuportat pentru femeia modernă, dar făceau parte din slujba noastră; astfel ne primeam salariile de noapte. Să acceptăm porcăriile cu grație, iată esența profesiei noastre.

Hostesele din Tokyo chiar sunt nocturne precum vampirii, așa că, atunci când am terminat lucrul la ora două, în noaptea de familie, Anica, Jadie și cu mine am hotărât să mergem să dansăm în Roppongi. Eram deja amețite de la serviciu, așa că nu am avut probleme să găsim tipi care să cumpere de băut.

Am făcut cu rândul cerându-i câte unui străin să ne facă cinste, de care ne descotoroseam imediat ce plătea băuturile. Clubul era destul de mare ca să putem face acest joc de mai multe ori. Mă gândesc acum că n-aș fi putut să mă port astfel dacă n-aș fi prins un fel de ură față de bărbați în general.

Toată situația m-a făcut să mă gândesc din nou la Dracula. La urma urmei, un vampir este în esență o victimă transformată în agresor. Ei sunt cei care au fost mușcați și, în consecință, sunt blestemați să tânjească după sângele altora. Din acest punct de vedere, toate eram fiicele lui Dracula.

40

Arta iluziei

Am făcut un lucru interzis. Cel mai rău posibil: de neiertat, de nespus, de neacceptat.

— *Ima nan ji desu ka?*

L-am întrebat pe un client cât e ceasul. Mama Mari, care reușea cumva să fie pretutindeni și să audă orice ca o adevărată mamă, s-a uitat imediat la mine din vestibul, unde stătea de obicei ca să-i întâmpine pe clienți. Privirea pe care mi-a aruncat-o în acea clipă era atât de rece, încât putea – fără nicio glumă – să oprească ceasul din mers.

Am reușit să o văd pe Mari în timp ce clientul meu își verifica Rolexul. Într-o fracțiune de secundă, am dat foarte ușor din cap către Mari să o asigur că nu eram foarte beată și nici nu înnebunisem. De fapt, aveam un plan. Mari a ridicat din sprâncene ca și cum îmi spunea să continui cu așa-zisul meu plan, după care și-a mutat privirea.

Încălcasem grav regula întrebând cât e ceasul deoarece, ca hostesă de bar în Tokyo, meseria noastră era să facem tot ce putem ca să-i determinăm pe clienți să uite de curgerea timpului. Ora exactă contrazice desprinderea de realitate pe care toate hostesele ar trebui să o simbolizeze. „Paradisul” nu avea ceas de perete și nici ferestre prin care să vezi când răsare soarele.

Faptul că bărbații pierdeau noțiunea timpului era foarte profitabil deoarece plăteau enorm pentru fiecare minut pe care îl petreceau cu noi la „Paradis”.

— Unsprezece cincizeci și opt, mi-a răspuns clientul, ușor nedumerit.

— Oh – instantaneu am afișat un zâmbet larg, în două minute o să fie ziua mea!

— Felicitări! mi-a zâmbit și domnul Mitsubishi. Pot să întreb ce vârstă împlinește sărbătorita?

— Voi avea douăzeci și trei de ani, am ciripit copilăroasă, îmbătrânesc atât de repede!

Când am spus asta, am râs amândoi.

— Trebuie să sărbătorim, m-a anunțat Mitsubishi-san bătându-mă pe umăr prietenește. Dar cum?

S-a întors spre mine.

— Șampanie? l-am întrebat.

— De ce nu? făcu el, și-l chemă pe Kento la masă.

Mitsubishi a cântat „La mulți ani!" pentru mine la karaoke în timp ce toastam cu Dom Pérignon.

— În doi ani – mi-am lăsat ușor capul pe umăr și l-am privit în ochi a flirt – voi fi un tort de Crăciun. Ce-am să mă fac atunci? am oftat.

Tonul vocii pe care îl foloseam cu el era mai ascuțit și mult mai „pisicos" decât vorbirea mea obișnuită.

În argoul din Tokyo, femeii care împlinește douăzeci și cinci de ani înainte să se căsătorească i se spune „tort de Crăciun". Și aceasta deoarece, oriunde în Tokyo, în preajma sărbătorilor, așa-numitele torturi de Crăciun devin foarte căutate în magazine și se vând la prețuri foarte mari. Dar, imediat după 25 decembrie, prețurile scad dramatic.

Această perspectivă îngrijorătoare este atât de răspândită, încât, atunci când simbolul japonez Hello Kitty a împlinit douăzeci și cinci de ani de existență, compania a inventat pentru pisica imaginară un soț, pe nume Dear Daniel.

— Nu trebuie să-ți faci griji c-o să fii un tort de Crăciun, m-a asigurat Mitsubishi, pentru că ești atât de drăguță.

— Vrei să te însori cu mine? am glumit.

— Poate la următoarea aniversare, a spus, refuzându-mă politicos.

— Of, am oftat din nou. Acum sunt tristă fiindcă nu vrei să te însori cu mine. Întotdeauna mănânc când sunt tristă. Putem să comandăm ceva de mâncare ca să mă simt mai bine?

— Tot ce vrei, m-a asigurat el, chemându-l din nou pe chelner la masa noastră ca să comande un platou de fructe la un preț exorbitant.

Câteva ore mai târziu, după ce l-am condus pe Mitsubishi la ieșirea din „Paradis", Mari m-a lăsat să mă uit peste umărul ei la nota de plată a clientului, care se ridica la aproape 95 000 de yeni, îndeajuns cât să-mi plătesc chiria pe două luni.

— Te-ai descurcat bine, m-a asigurat Mama.

— Mulțumesc, Mama, am spus eu fericită.

— Dar, dacă mai ai zile de naștere ca asta, a glumit ea, o să îmbătrânești foarte repede. Ai putea chiar să împlinești treizeci de ani!

Amândouă am început să râdem. Ca să fiu sinceră, cred că am avut șase sau șapte aniversări numai în 2004. Uneori, îmi plăcea să cred că-mi serbam ziua ca să fac în ciudă societății care mă declara fată bătrână la douăzeci și cinci de ani.

Nu i-am mințit pe clienții mei numai în legătură cu aniversările. O dată, de pildă, mă plictisisem să-l văd pe Dōhanman tot timpul, așa că i-am trimis un e-mail în care-i scriam că a trebuit să plec acasă, în America, deoarece bunica mea, care era de fapt în viață, tocmai murise.

De-a lungul relației noastre, am încercat în câteva rânduri să tai toate legăturile cu Hideo deoarece mi-era teamă că lucrurile luau o turnură prea serioasă, dar în cele din urmă mă întorceam de fiecare dată spășită. Probabil din cauza meseriei lui, dar cred că îmi era și dor de el.

Așa că, atunci când l-am chemat la club la două săptămâni după presupusa înmormântare, a trebuit să mă asigur că povestea mea era perfectă. Le-am informat pe toate colegele și pe membrii conducerii că, pentru Hideo, am fost plecată în America săptămâna trecută și nu m-am aflat în Tokyo.

Planul meu era să evit subiectul cât puteam de mult cu Hideo, dar, când el a cumpărat o sticlă de Jose Cuervo, în pahare pentru amândoi și a făcut un toast „Pentru bunica ta”, minciunile au început să curgă la fel de iute ca tequilla.

— Nu-i o celebrare tristă, am pufăit eu, bunica a avut o viață foarte bună. A trăit până la optzeci și cinci de ani. Dacă voi avea o viață la fel de reușită, voi fi foarte mulțumită.

— Înțeleg.

Hideo a dat din cap cu înțelegere.

— A crescut patru copii și, după ce s-au făcut mari, s-a întors la facultate și a obținut două diplome de masterat. Apoi a lucrat ca asistent social până la optzeci și unu de ani. Bunicii îi plăcea foarte mult să ajute oamenii.

Tot ce i-am spus lui Hideo în acea noapte despre bunica mea era adevărat, mai puțin că era moartă, așadar mă gândesc că există o fărâmă de adevăr în orice minciună.

După lucru, în noaptea aceea, când stăteam la bar așteptând-o pe Mama să ne dea banii de taxi, Cheri și Angela au vrut să afle dacă planul meu funcționase. Le-am anunțat mândră că da.

— Oamenii vor crede mereu numai ce vor să creadă, iar Hideo chiar dorește să creadă orice-i spun.

Am stat un timp comparând poveștile.

— Cu șase luni în urmă, spuse Angela cu o ușoară grimasă, un client mi-a spus că sunt prea slabă și mi-a dat o grămadă de bani ca să merg acasă, în Filipine, să mă odihnesc o săptămână.

— Ai luat banii? am întrebat curioasă.

— Da, dar am rămas aici și am început să mănânc mai mult ca să arăt mai voinică data viitoare când avea să vină. Așa că toată săptămâna în care s-a presupus că eram în Filipine a trebuit să-i avertizez pe toți să fie atenți pe stradă la clientul meu, ca să nu mă vadă. Ori de câte ori Kento răspundea la telefon, avea ordin să le spună tuturor că nu sunt aici.

— Ce comic! am felicitat-o eu. Bravo, fetițo!

— Ce-ai făcut cu banii? a întrebat Cheri.

— M-am dus la cumpărături! a exclamat Angela, și amândouă au bătut palma.

— Te-ai simțit vinovată că l-ai mințit despre bunica ta? s-a interesat Cheri.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, am recunoscut, și în plus se spune că „totul e permis în dragoste și în război!”.

Citându-l pe Tolstoi, mi-am dat seama că adevărata problemă era să faci diferența între cele două.

41

Despre povești și vize de căsătorie

Dintre noi toate, Cheri știa cel mai mult despre afacerile subterane de la „Paradis”. Motivul – m-am gândit eu – era că avea aceeași limbă maternă precum Mama Mari și chi-mama Angela. La sfârșitul fiecărei nopți, puteam să contez de fiecare dată pe vinul roșu atât de apreciat de Cheri ca să-i dezleg limba, și așa aflam o mulțime de bârfe de la „Paradis”.

Am aflat de la ea că majoritatea angajatelor pe termen lung de la „Paradis” aveau „vize de căsătorie”. Cu alte cuvinte, aveau falși soți japonezi a căror sponsorizare le ajuta să rămână în țară fără riscul de a fi expulzate. Necesitatea unei „vize de căsătorie” pentru o hostesă străină angajată pe termen lung modifică într-un mod interesant vechiul concept *danna* din lumea gheișelor.

Chiar dacă o gheișă nu se poate mărita fără să renunțe la machiaj și la chimonoul de mătase, cel mai potrivit mod de a avea o relație permanentă este să obțină un danna. Danna este un amestec de soț, proxenet și mecena. Danna unei gheișe este acel bărbat rar într-atât de putred de bogat, încât să întrețină stilul de viață luxos al gheișei favorite. Beneficiază astfel de un tratament preferențial, dacă nu chiar de favoruri sexuale.

Cele mai multe hostese pot să se culce cu clienții numai și numai dacă respectivii le asigură sprijin financiar total. Acest rol preferențial jucat de client în relația sa este foarte asemănător cu cel al unui danna pentru o gheișă. În timp ce, în lumea gheișei, să-ți iei un danna aduce întrucâtva cu căsătoria, în lumea căsătoriilor de conveniență ale unor hostese, obținerea unui danna în versiunea noastră nu este decât un simplu act de conveniență.

Știind acestea, nu e de mirare că, în limba japoneză modernă, cuvântul *danna-san* înseamnă și „soț”. Când vorbesc despre soțul altcuiva în japoneză, voi folosi mereu cuvântul *danna.* Este mult mai bun decât alternativa, mai demodatul *shujin,* care este format prin alăturarea cuvântului kanji pentru „stăpân” cu cel pentru „persoană”, creând astfel compusul pentru „soț”. (În mod similar, unul dintre cuvintele japoneze pentru *soție* este format din compusul caracterelor „casă” și „înăuntru”.) Vizele de căsătorie sunt modul în care majoritatea hosteselor străine reușesc să rămână să lucreze în Japonia, mai ales pe termen lung. În mediul nostru de lucru ne referim la aceste aranjamente drept „căsătorii prefăcute” deoarece bărbații care acceptă un asemenea aranjament sunt de obicei foarte bătrâni, chiar văduvi, și în cele mai multe cazuri se poartă ca niște stăpâni pentru hostesele foarte tinere cu care se căsătoresc.

Căsătoriile prefăcute sunt din ce în ce mai numeroase între hostese și clienții lor, mai ales acum, când există o supraveghere foarte strictă asupra încălcării legii imigrației în barurile din Ginza și Roppongi.

Această tendință a adăugat un element în plus de fantezie atmosferei deja onirice. Prin fenomenul vizelor de căsătorie apare basmul tinerelor mai sărace care sunt răpite din ghetourile din Manila sau Vladivostok de Feți-Frumoși corporatiști, care le oferă o viață de lux. În realitate însă, imaginea unor bătrâni excitați care cumpără afecțiunea tinerelor frumoase și fără alte posibilități dezvăluie partea interioară întunecată a acestui mit al Cenușăresei în variantă interculturală.

Cheri m-a informat că, dintre femeile est-europene de la „Paradis”, Katria avea o viză de căsătorie, chiar dacă nu era specificat care dintre numeroșii ei clienți îi era danna. Și mai interesant, Cheri mi-a spus și că Anica nu avea încă o viză de căsătorie, deși lucra în Ginza de trei ani și deși Mama o îndemna mereu să facă un astfel de aranjament.

În consecință, Anica încă lucra ilegal în Japonia, ceea ce însemna că „Paradisul” plătea yakuzei foarte mulți bani pentru protecția ei.

— Ce spui de Kaichō? am vrut să aflu de la Cheri despre cel mai fidel client al Anicăi.

Toată lumea de la „Paradis” îl poreclea Kaichō pentru că era directorul unei firme. *Kaichō* se traduce literal prin „șef” dar mai poate însemna uneori și „stăpân”.

— Am auzit că e divorțat, am continuat.

— Așa e, mi-a confirmat Cheri, el este cel pe care Mari o îndeamnă să-l ia pentru viza de căsătorie.

— Ai idee de ce nu se hotărăște Anica? am întrebat. Eu puteam să găsesc o mie de motive să nu se mărite cu el, cel mai evident fiind că acest Kaichō era gras, bătrân și urât mirositor, dar doream să aud părerea lui Cheri.

— Poate e din cauza religiei, a sugerat Cheri.

E adevărat că Anica mergea la slujbele religioase de la biserica ortodoxă românească și nu mai bea sau fuma săptămâni de-a rândul. Dar întotdeauna o lua de la capăt. Era de altfel imposibil să-și îndeplinească meseria fără anestezic, de orice fel ar fi fost el.

— Poate că e vorba de înfățișarea lui Kaichō, am presupus eu. Chiar dacă glumeam pe jumătate, Kaichō avea o înfățișare decrepită, care te făcea să crezi că nu degeaba basmele au fost la început povestiri de groază.

Eram deja de doi ani în Japonia când viza pe care o obținusem pentru fostele mele ocupații ca profesoară a expirat.

— Aud că petreci mult timp cu Marui-san – Dōhanman – în afara clubului, mi-a spus Angela într-o noapte, deși nu aveam habar cum aflase.

— Da.

Am lăsat capul în jos rușinată, pregătindu-mă să fiu certată.

— Îți apreciem efortul, a spus ea, dar ține minte că suntem hostese în Ginza și că nu avem relații intime cu clientul, decât dacă e danna.

— Știu, chi-mama, știu. Nu te îngrijora, nu-l ating, OK? am făcut repede. Marui e doar un vechi prieten, presupun.

— Te-ai gândit la căsătorie? a întrebat ea.

— Poftim? am exclamat uimită. Hm… nu. Nu-mi place de el în felul ăla.

— Ei bine, poate că ar trebui, a continuat chi-mama, majoritatea hosteselor de aici au soți japonezi. Nu trebuie să trăiți împreună, dar îți va fi mult mai ușor când va veni timpul să-ți reînnoiești viza. Înțelegi?

— Da, Mama.

— Este foarte bogat și un adevărat domn, a continuat Angela, așa că ar trebui să te gândești serios la el.

— Bine, Mama, am mințit.

Am hotărât să nu-i spun Angelei că în urmă cu doar o săptămână primisem o ofertă tentantă de la Marui-san. Hideo Marui devenea întotdeauna mai generos pe măsură ce bea bere și la un anumit moment din conversație s-a oferit să-mi plătească chiria și întreținerea pentru apartamentul meu. În trecut, acceptasem de multe ori suma necesară chiriei de la Hideo, sub formă de cadouri și ieșiri la restaurant, dar la plata propriu-zisă a chiriei trebuia trasă linia între noi. Dacă plătea pentru locuința mea, se înțelegea de la sine că era primul pas ca să devină el danna-san al meu. Trebuia să refuz oferta aceea.

Mai curând, era o ofertă pe care *puteam* să o refuz de vreme ce aveam norocul de a mă fi născut în America.

Totuși, în loc să accept sau să refuz oferta lui Hideo, ca o adevărată japoneză, am schimbat subiectul.

42

Târfulița din „Paradis”

Jadie a lucrat la „Paradis” numai una sau două nopți pe săptămână pentru mai bine de un an. Eu, pe de altă parte, nu eram potrivită pentru o rutină atât de stabilă. În consecință, vreme de vreo două luni am lucrat în fiecare noapte. M-am cufundat cu totul în ocupația mea până când m-am consumat în întregime, și eram atât de plină de alcool și de vanitate, că nu mă mai recunoșteam. În acel punct luam de obicei o pauză, timp în care lăsam alcoolul să-mi iasă din organism și mă ocupam cu slujbe mai respectabile, predând ca suplinitor la școlile elementare de exemplu.

Într-o asemenea pauză, Jadie m-a anunțat că avusese loc un eveniment deosebit în Ginza.

— A venit o fată nouă la „Paradis”, mi-a spus Jadie într-o seară la telefon, e o târfă în toată regula!

— Târfă? am întrebat neîncrezătoare. Nu se poate!

— Ba da, mi-a repetat ea, o cheamă Michi și habar nu am de ce a angajat-o Mari. E bătrână, urâtă și târfă!

— Are proprii ei clienți?

— Da, medită Jadie, are o grămadă de clienți. Poate de asta a angajat-o Mari. Toate fetele vorbim despre asta. Noi credem că se culcă cu toți. Of! Vocea lui Jadie era plină de dezgust. E atât de nesuferită!

— Ce te face să crezi că face sex cu ei?

— Păi, noaptea trecută stăteam lângă ea și clientul ei nesuferit, iar el îi masa sânii. Of! Nu înțeleg de ce Mari permite asemenea lucruri. Coboară ștacheta pentru întregul club și ne face să arătăm și noi ca niște târfe. E atât de dezgustătoare! a explicat Jadie.

— Of, am făcut eu a încuviințare.

— Părerea noastră, sugeră prietena mea, e că a fost prostituată.

— Serios? am întrebat neîncrezătoare.

— Da! a insistat Jadie. Iar comportamentul ei aruncă o lumină proastă asupra tuturor.

Săptămâna următoare, deoarece curiozitatea îmi ajunsese la maximum, după numeroase alte discuții asemănătoare despre misterioasa și ticăloasa Michi, am hotărât să mă alătur iar grupului de la „Paradis” pentru că voiam să aflu dacă Michi chiar era târfă, cum spunea toată lumea.

Seara de luni în care mi-am reluat slujba de la „Paradis” era una dintre serile libere ale lui Jadie, așa că m-am dus singură. De îndată ce am intrat, am căutat-o în încăpere pe celebra Michi, dar erau mai multe fete noi, așa că nu eram sigură care era târfa. În plus, câțiva clienți sosiseră devreme, așa că a trebuit să mă grăbesc și să-mi schimb rochia și machiajul.

Anica a arătat din ochi în direcția lui Michi și mi-a șoptit, *„Saseko”* în ureche, pe cel mai sinistru ton pe care l-am auzit vreodată de la ea. *Saseko* este termenul argotic pentru „târfă”, deși la origine înseamnă toaletă publică.

M-am uitat la Saki, care stătea vizavi de Anica la masă, ca să mă asigur.

— E adevărat, mi-a spus ea. Singurul motiv pentru care are atâția clienți este că îi lasă să-i atingă sânii. Toate am văzut asta. Ce-i mai rău e că la sfârșitul fiecărei săptămâni primește bonusul de zece mii de yeni care este dat numai hostesei cu cele mai mari vânzări din acea săptămână.

— Știu! a spus Anica, tot mai mânioasă. Nu-i deloc cinstit, pentru că bonusul e dat hostesei cu cele mai mari vânzări, nu târfei cu cele

mai mari vânzări!

După care, Saki și Anica au început să râdă răutăcios. Am chicotit și eu, ca să le țin isonul.

Curând după aceea, Mama Mari ne-a trimis pe toate trei acasă ca să prindem ultimul tren, iar Michi a rămas în continuare pentru că avea un client. Spre dezamăgirea mea, circumstanțele au făcut să nu mă întâlnesc cu Michi în acea noapte. Dar mai aveam și seara următoare.

M-am trezit dimineață și, înainte să-mi aduc aminte unde mă aflam, mi-am spus că subiectul ultimului meu vis merita să fie ținut minte. Din păcate, când am încercat să-mi aduc aminte, n-am reușit. Mi-a luat cinci minute să-mi storc mintea, stând cu capul în mâini pe pernă, până când un cuvânt, un nume din trecut, mi-a venit în minte: Jenny. Visul meu fusese despre Jenny, o colegă de clasă din trecut pe care reușisem cu greu să o uit. *Jenny.* În ciuda reputației noastre celebre de rivale în liceu, mi-am dat seama că de fapt nu vorbiserăm niciodată una cu alta până în noaptea cu visul.

În anii de liceu, Jenny și-a pierdut virginitatea cu un coleg mai mare cu care se întâlnea Mike. O săptămână mai târziu, numitul Mike și cu mine ne-am întâlnit la o petrecere, ne-am îmbătat și ne-am terminat noaptea înghesuindu-ne în baia gazdei. Nu-mi aduc aminte multe lucruri din zilele acelea, cu atât mai puțin că Mike deja se vedea cu cineva anume înainte de întâlnirea noastră. Nu mă gândeam deloc la Jenny Blake, bruneta din primul an la matematică.

Săptămâna următoare toată lumea din școală auzise, cu grade diverse de detalii și de intensitate, cum Mike și cu mine ne-o trăseserăm îndelung în cada din baie, la petrecerea lui Christie Jordan, ceea ce, ironia sorții, nu se întâmplase, de vreme ce eram încă virgină. Am rugat-o pe așa-zisa mea prietenă Christie să îndrepte lucrurile și să spună tuturor din școală că Mike și cu mine doar ne

sărutaserăm în baia ei.

— Dar, Lea, protestă ea, toți cred că e grozav! Toți băieții ăștia drăguți de liceu mă tot întreabă când dau următoarea petrecere!

Deși grupul meu de prieteni era încântat de brusca lor popularitate în școală datorită mie, eu mă simțeam îngrozitor de vinovată. Ca totul să fie mai rău, numita Jenny stătea cu două bănci mai în față la ora de matematică avansată.

În fiecare zi voiam să merg să-i vorbesc, să-i dau chiar un bilet, ca să-i spun ce s-a întâmplat cu adevărat și că habar nu aveam că ea se întâlnea cu Mike când l-am agățat eu. Dar niciodată nu am avut curajul să o abordez și curând a părăsit ora de matematică avansată. Toți colegii au crezut că eu eram motivul pentru scurta carieră matematică a lui Jenny, totuși niciunul nu mă învinuia la fel de tare cum mă învinuiam eu. Pe Mike nu l-am mai văzut niciodată.

Aventura cu Mike a fost, ironia sorții, singura mea experiență, după prietenul meu din clasa a șasea, Brad Brewer. Acesta le spusese tuturor băieților din școală că eram o „pudică” pentru că n-am vrut să mă sărute pe buze (aveam unsprezece ani la acea vreme) și de atunci niciun băiat nu-mi mai ceruse să mă întâlnesc cu el.

Soarta a făcut că reputația mea liceală s-a schimbat de la „pudică” la „târfă” într-o singură noapte, o noapte care nici măcar nu a avut loc. Având în vedere că s-a întâmplat cu mai mult de cinci ani în urmă, uitasem întreaga situație penibilă care păta toată reputația mea din liceu. Așa că a fost foarte surprinzător să mă întâlnesc cu Mike și cu Jenny în somn.

În visul meu, stăteam pe un deal cu iarbă, iar Mike și Jenny erau la poale, prinși într-o conversație pe care nu o puteam descifra. Mă făceam că învăț și că nu-i observ, când am detectat o anumită ostilitate în tonul unuia față de celălalt și am vrut să mă ascund. Mike a plecat cu mașina și Jenny s-a îndreptat spre mine. M-am ascuns mai

bine ghemuindu-mă în iarbă, arătându-i astfel lui Jenny fără să vreau că apropierea ei mă neliniștea.

— De ce ești atât de tulburată?

Mi s-a adresat prima așezându-se la dreapta mea, la o distanță sigură.

— Nu sunt tulburată, i-am răspuns mohorâtă. Sunt deprimată. Profitând de ocazie ca să clarific în cele din urmă situația, m-am întors cu fața ca să vorbesc cu ea. Jenny, eu… Jenny, între mine și Mike nu s-a întâmplat așa cum a spus lumea, crede-mă, te rog. *Jenny…* îmi pare atât de rău, *atât de rău.*

— Niciodată nu am crezut că ai intenții rele, mi-a spus ea calm, aproape afectuos.

— Dar ai plecat de la ora de matematică din cauza mea! i-am reamintit.

— Când te vedeam pe tine mă gândeam la el, dar niciodată nu am gândit rău despre tine. Nu a fost vina ta.

Nu-mi amintesc dacă i-am mulțumit pentru înțelegere înainte să mă trezesc. Amintindu-mi visul, mi-am dat seama că a fost singura conversație pe care am avut-o amândouă vreodată, fie ea și fictivă. Era un sentiment atât de plăcut să știu că mă iertase, chiar dacă totul se petrecuse numai în imaginația mea.

Trează fiind, gândurile m-au făcut să simt o simpatie ciudată față de Michi. Simțisem întotdeauna prietenie față de acele târfe recunoscute după „dezastrul Jenny”. Chiar și față de fetele care se culcă cu toată lumea: e din cauza unei singurătăți profunde sau a depresiei. Așa că titulatura asta e ca o lovitură în plus când ești deja la pământ. Doream mai mult ca niciodată să o văd pe Michi și să-i aud povestea. O voi face chiar în noaptea asta.

43

Neplăcutul raport

— Te întâlnești cu ea?

Jadie s-a holbat la mine cu o expresie de dezgust profund când și-a dat seama că nu glumeam.

— Da, înainte de serviciu, în seara asta. Mergem la o bere la Pronto, peste drum.

— Dar *de ce?* m-a întrebat prietena mea, încă nevenindu-i să creadă.

— Michi e noul meu proiect, am cugetat eu. Am invitat-o în oraș pentru că nu am mai cunoscut niciodată prostituate înainte. Chiar vreau să-i aflu povestea vieții și ce face. Am întâlnit-o aseară la „Paradis" și am început să vorbim despre New York. Când a spus că a locuit la periferie, la început am fost sigură că minte, dar apoi i-am cerut diverse informații și s-a descurcat bine. Michi chiar a locuit la New York, anul trecut.

— OK, a spus Jadie cu precauție, ca și cum acordul ei era necesar, dar trebuie să-mi spui tot ce afli, pentru că și eu sunt curioasă să știu.

— Desigur, i-am răspuns, o să-i spunem „Nesuferita: Dare de seamă".

— Da, zise Jadie rânjind, e îngrozitor de nesuferită. Data viitoare când lucrăm cu ea ar trebui să cântăm „Nasty Girl" de Destiny's Child…

— Anica interpretează cântecul destul de bine, am adăugat. Putem să o rugăm să-l cânte.

— Vezi să nu iei vreun herpes sau altceva, a spus Jadie.

— Calmează-te – am bătut-o ușor pe umăr pe prietena mea, mă duc să beau ceva cu ea, nu să fac sex!

— Poți aluneca ușor din una-n alta, a glumit Jadie.

— Corect. În plus, cred că Michi are ceva probleme, încercam eu să mă justific. Doar mă știi, îmi plac oamenii cu probleme, sunt mult mai interesanți decât ceilalți.

Michi a sosit la restaurantul „Pronto”, vizavi de „Paradis” cu o jumătate de oră întârziere. Japonezii nu întârzie niciodată, nici măcar câteva minute, așa că am crezut că nu mai vine. A intrat însă pe ușă și m-a găsit. Eram amândouă amețite când ne hotărâserăm să ne întâlnim, după serviciu, în noaptea dinainte.

— Îmi pare atât de rău. Am fost foarte ocupată astăzi, a spus, deși amenința cauza.

— Nu-i nimic, am răspuns calmă, fiind deja la a doua bere.

— Îmi face atâta plăcere să te văd în afara barului, îmi spuse Michi prietenoasă. Sunt atât de ocupată mai tot timpul cu lucrul, încât nu am ocazia să stau de vorbă cu celelalte fete.

— Cum ți-ai cunoscut toți clienții? am întrebat-o, trecând direct la subiect.

— Ei bine, m-am mutat aici din New York acum șase luni și am lucrat la „Palat” un timp.

— Și eu am lucrat la „Palat”, am exclamat. Cam așa au făcut toate fetele de la „Paradis”.

— Serios? m-a întrebat. Da, am lucrat acolo circa patru luni, apoi Mama Destiny m-a dat afară într-o noapte, fără nicio explicație.

— Da, asta s-a întâmplat cu majoritatea dintre noi, i-am confirmat.

— Nu știam că așa stau lucrurile, a spus Michi, evident uimită. Sunt atât de ocupată cu clienții mei de la „Paradis”, că nu am deloc timp să bârfesc.

— Ai atât de mulți clienți, am remarcat eu și am urmat imediat: spune-mi, Michi, care-i secretul tău?

— Nu sunt sigură.

A zâmbit și a râs stânjenită, și mi-am dat seama că n-o să aflu prea multe de la ea în seara aceea.

— Câți ani ai? am întrebat-o într-o doară.

— Douăzeci și șase.

Știam că minte. Auzisem deja de la Mari că Michi are treizeci și doi, ceea ce e foarte mult pentru o hostesă. Totuși, eram toate mincinoase de profesie, așa că nu m-a mirat și nici nu m-a jignit această minciună.

— Tu câți ani ai? m-a întrebat ea.

— Douăzeci și patru, am răspuns, așa că ești oneesan a mea.

Oneesan în japoneză înseamnă literal soră mai mare, dar se folosește cel mai adesea pentru a te adresa respectuos unei femei care este puțin mai în vârstă decât tine.

— Cum sunt oneesan a ta – Michi a tras aer adânc în piept, pot să-ți pun o întrebare personală?

— Desigur, am răspuns, puțin surprinsă.

— Ce ai la încheietură? m-a întrebat, arătând din cap spre cicatricele mele.

— Hmm… – am tăcut și am luat o înghițitură mare de bere. Ești sigură că vrei să știi? am întrebat, sperând c-o să renunțe.

— Cred că știu deja – mi-a pus o mână pe umăr, sper că nu te deranjează întrebarea mea, dar prietena mea cea mai bună face asta și nu știu cum s-o opresc.

— Terapia poate fi de ajutor, am spus, în mod voit evaziv.

Trebuie să-mi amintesc să pun mai mult machiaj pe cicatricele mele data viitoare.

— Da, a cugetat Michi, dar în cultura japoneză e un mare stigmat să faci terapie.

— Un stigmat mai mare decât să-ți tai încheieturile? am întrebat neîncrezătoare.

— Asta e o întrebare grea, mi-a răspuns foarte serioasă.

— Este o rușine, am spus, gândindu-mă la experiența îngrozitoare cu primul și ultimul psihiatru japonez pe care l-am vizitat.

— De unde ești de fel?

Am prins prima ocazie de a schimba subiectul.

— Matsumoto, din prefectura Nagano.

— Nagano, orașul olimpic, nu-i așa?

— Da!

Michi mi-a răspuns zâmbind și dând ostentativ din cap.

— Orașul Matsumoto îmi amintește de ceva, am mărturisit, dar am uitat ce anume.

După o lungă pauză, mi-am amintit brusc de ce am recunoscut numele Matsumoto, dar am hotărât să nu mai continui conversația pe acea temă.

În 1994, cu un an înainte ca mișcarea Aum, cultul adevărului suprem, să atace cu gaz sarin metroul din Tokyo, aceeași organizație a atacat, la fel de mortal, cu gaz sarin orașul Matsumoto. Fiind un orășel de provincie, Matsumoto este cunoscut în întreaga Japonie drept localitatea care a suferit primul atac cu sarin din partea Aum.

— Câți sunteți în familie? am întrebat în schimb.

— Îmi pare rău să-ți spulber iluziile, i-am spus lui Jadie când am ajuns acasă mai târziu în seara aceea, dar Michi nu a lucrat ca prostituată înainte să se angajeze la „Paradis”. A lucrat la „Palat” ca toată lumea.

— Face sex cu clienții după serviciu? s-a interesat prietena mea.

— Nu cred, am răspuns pe jumătate sinceră.

— Ești sigură? făcu Jadie neîncrezătoare.

— Nu știu sigur, am recunoscut, dar nu cred.

În acel moment îmi dădeam seama că, dacă Michi se culcase cu un

client de-ai ei, nu aveam să aflu niciodată. Când se întâmplă asemenea evenimente neobișnuite, acesta este secretul pe care majoritatea hosteselor îl iau cu ele în mormânt.

Nu știu dacă a fost efectul răspândirii dării mele de seamă despre nesuferită sau consecința faptului că Michi observase că celelalte hostese se simțeau jignite întrucât își lăsa clienții să o atingă, dar și-a făcut un număr mai decent. În săptămânile următoare, Michi n-a mai fost atât de ferm respinsă și aproape că a fost acceptată în tribul nostru.

Stăteam lângă Michi la masa de așteptare cam tot pe-atunci, când am primit un mesaj pe telefon de la Marui-san.

— Are loc un taifun pe mare, vreau să merg cu mașina pe plaja Kamakura să văd valurile mâine-dimineață.

— Hai să mergem! i-am răspuns imediat.

După ce m-am gândit o clipă, m-am întors spre Michi și am întrebat-o dacă i-ar plăcea să ne însoțească.

— Îmi pare rău, a spus ea, dar voi fi foarte ocupată mâine-dimineață, dar, din nou, nu mi-a spus din ce cauză.

Înțelegeam totuși din reacția ei că i-ar fi plăcut cu adevărat să vină dacă ar fi putut. Poate că amândouă eram în esență niște spirite neliniștite.

44

Furtuna care nu a fost

Într-o seară de toamnă, aerul era deosebit de răcoros. După ce am coborât din taxi, m-am îndreptat iute spre casă în ciuda beției mele. Tocurile băteau pavajul ritmic, iar în minte mi-a venit o poezie originală care se potrivea cu ritmul:

De obicei sunt o ticăloasă
Dar tu ești bogat
Doamne, nu-mi vine să cred
Că m-am înjosit atât.

Am cântat multe asemenea cuvinte cu voce tare, de mai multe ori, pe când mergeam singură, de-a lungul străzii pustii, spre apartamentul meu. Jadie nu lucrase cu mine la „Paradis” în seara aceea. De fapt, majoritatea colegelor mele nu apăruseră deoarece se anunțase un taifun care urma să lovească metropola în acea seară. Tokyo trăia cel mai rău sezon de taifunuri din ultimii ani.

— Ai înnebunit de tot? mă întrebase Jadie când i-am spus că voi înfrunta furtuna și mă voi duce în Ginza.

— Bineînțeles c-am înnebunit, am crezut că deja știi atâta lucru despre mine.

— Serios, Lea, a continuat ea, ar trebui să stai acasă. Mor oameni în furtunile din ultima vreme pentru că sunt proști și se duc la serviciu. Japonezii obsedați de muncă mor ca muștele în sezonul taifunurilor!

— O să am grijă, am spus eu serioasă, încercând să scap de ea.

— De ce trebuie să te duci neapărat în seara asta? a întrebat ea,

dezamăgită că nu mă făcea să mă răzgândesc.

Motivul pentru care înfruntam furtuna era simplu: Mama îmi ceruse asta.

S-a întâmplat că, atunci când vechiul meu client, Profesorul, o sunase pe Mari mai devreme să se intereseze dacă „Paradisul" va fi deschis în ciuda furtunii, el a menționat că și-ar dori să *mă* vadă. Când Mari a recunoscut că nu era încă sigură ce se va întâmpla în acea seară, Profesorul a convins-o că taifunul se va abate spre mare, fără să afecteze arhipelagul japonez. Crezându-l pe Profesor pe cuvânt, Mari a hotărât că „Paradisul" va înfrunta furtuna la urma urmelor. În acel moment Mama m-a sunat pe mobil să mă roage să vin în acea seară, deoarece Profesorul era clientul meu.

Când am ajuns la „Paradis" târziu, la 9.30 seara, am văzut că Mari dădea cu aspiratorul și curăța ea însăși mesele. De obicei asta era îndatorirea lui Kento, dar și el își luase liber din cauza furtunii.

Singură fiind cu Mari în bar, mi-am dat seama că Mama încă mă intimida. Comportamentul meu era studiat cu atenție în acea seară deoarece eram unica hostesă care lucra. Singură cu Mari, mă simțeam ca și cum trebuia să fac și să spun totul ca la carte. Dacă nu mă comportam cum trebuie în acea seară, era mai bine să nu mai vin deloc. Niciodată nu am dorit ca Mama Mari să fie dezamăgită de mine, niciodată. De fapt, înfruntasem vremea rea întrucât nu doream s-o dezamăgesc.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat-o când am intrat și am văzut că face curat.

— Nu, nu, a răspuns Mari, grăbește-te să te schimbi. Profesorul va sosi în curând.

Când a venit clientul meu, a petrecut o oră instruindu-mă asupra diferitelor aspecte științifice ale tiparului ciclic regăsit în uragane, iar eu m-am făcut că mă interesează acest lucru. Și-a scos apoi mobilul

să verifice prognoza meteo.

— Uite, mi-a spus arătându-mi o imagine live, luată din satelit, a unui uragan care de-abia atingea marginea insulei Honshu în timp ce o cotea spre mare, ți-am spus că furtuna nu ne va lovi. Mama Mari, a strigat Profesorul în direcția barului, ia uită-te la această imagine din satelit! Ți-am spus că furtuna nu ne va lovi!

După aceasta Profesorul a petrecut întreaga seară cu un aer mai impozant ca oricând, fiind extrem de mândru de prognoza sa perfectă (chiar dacă felicitările au trebuit să vină de la mine). Furtuna era mai suportabilă decât el.

Chiar dacă nu ploua, ne-a inundat un puhoi de clienți neașteptați în acea seară. Deloc surprinzător. Mama și cu mine eram în alertă deoarece numai noi două munceam. Mari a trebuit să le cheme pe Anica, Katria și Saki de urgență la lucru în Ginza. Cele trei au apărut una după alta în club, s-au schimbat în rochii de seară și au fost gata de muncă în numai jumătate de oră. Cu toatele păreau complet la dispoziția lui Mari.

După ce au sosit mai multe hostese, expresia de panică de pe chipul Mamei a dispărut treptat și s-a transformat într-o atitudine de mulțumire, probabil o consecință a profiturilor care urmau să vină la „Paradis" în acea noapte.

Apoi, ca totul să fie și mai paradiziac, un bărbat pentru care banii nu erau o problemă a intrat chiar atunci în bar. Imediat a arătat spre Katria și spre mine, spunând „Prima cerere" pentru amândouă, deși nu-l cunoșteam deloc pe bărbat.

— Sunt cu adevărat în „Paradis". A făcut această glumă răsuflată cu brațele întinse împrejurul meu și al Katriei.

La fel și eu, m-am gândit când a comandat o sticlă întreagă de tequila în valoare de 30 000 de yeni. Numele său era Mochizuki-san.

Nu m-am simțit fericită fiindcă beam Josr Cuervo de cea mai bună calitate pentru tot restul serii sau fiindcă eu și Katria urma să primim un procent substanțial din cheltuielile lui, fiind numite „Prima cerere", ci pentru că Mama va fi fericită datorită mie.

Normal că e bine să faci bani, dar pentru mine ei au reprezentat dintotdeauna o simplă necesitate, nu o pasiune. Nu iubeam banii, nici nu-i uram. Pasiunea era să o fac pe Mari fericită, iar modul în care puteam îndeplini acest lucru era să fac bani. În timp ce chi-mama Angela era călăuza mea, Mama Mari era muza.

Mai târziu în acea seară, când l-am convins pe bărbat să stea pentru altă *encho* (o ședere prelungită), Mama-san m-a ciupit de obraji, s-a uitat drept în ochii mei o fracțiune de secundă și și-a strâns buzele ca într-un sărut, exprimându-și afecțiunea față de mine – întrucât am ținut clubul deschis în acea noapte atât de profitabilă pentru afaceri și-mi făceam datoria cum se cuvine.

Noaptea presupusei furtuni devenise pe neașteptate minunată, precum țesătura din care sunt făcute visele. Aveam în sfârșit sentimentul că făceam ceva bun, dat fiind că într-un an și jumătate după ce absolvisem facultatea fusesem dată afară din două slujbe ca profesoară de engleză și-mi părăsisem locul de la „Palat" într-o manieră bruscă și jenantă. Aproape că mă deportaseră de mai multe ori pentru că vindeam genți contrafăcute, iar peste toate a mai venit și relația traumatizantă cu Nigel. Mă simțeam ca o ratată în încercarea de a intra în lumea reală după facultate, așa că privirile aprobatoare ale Mamei Mari m-au uns la suflet.

După cum am menționat deja, afecțiunile pe care tind să le dezvolt pentru figuri materne mai în vârstă sunt îngrozitor de serioase. Aș face orice să-i fiu pe plac lui Mari, orice să-i câștig aprobarea, afecțiunea, compasiunea. Din noaptea aceea mi-am dat seama că drumul spre inima lui Mari era pavat cu vânzări bune.

— M-am purtat bine, Mama? o întrebam în fiecare noapte, într-o engleză deja mai stricată, fiindcă eram singura vorbitoare nativă din acel loc.

— Da, normal că te-ai purtat bine, Ellie, întotdeauna te porți bine, îmi spunea ea, iar eu mă topeam toată.

Mă întorc acum la noaptea furtunii. Mochizuki-san a insistat să-mi plătească taxiul înapoi spre casă, așa că până la urmă am luat unul împreună. Acesta urma să mă lase mai întâi pe mine acasă. I-am dat șoferului o adresă care se afla la patru intersecții depărtare de apartamentul unde locuiam cu Jadie, deoarece Mama ne avertizase să nu-i lăsăm niciodată pe clienți să știe exact unde locuim.

Undeva pe drumul dintre „Paradis" și casă, Mochizuki s-a aplecat peste mine, pe bancheta din spate a taxiului, și a început să mă sărute. De obicei îi pălmuiam și-i certam pe toți clienții care se apropiau de mine, dar eram deja într-o stare de extaz, astfel încât am simțit nevoia să-l sărut la rândul meu. Beată de la tequilla și fericită datorită mulțumirii Mamei, m-am lăsat de bunăvoie în voia unui bărbat mai bătrân decât tatăl meu, pe bancheta din spate a taxiului, timp de cinci sau zece minute.

Cum era și firesc, când am coborât din taxi, pășind spre casă, mă încercau sentimente amestecate.

De obicei sunt o ticăloasă
Dar tu ești bogat
Doamne, nu-mi vine să cred
Că m-am înjosit atât.

45

Pierdută în ukiyo

Din motive practice în vara aceea, m-am mutat în cele din urmă în apartamentul din Shinjuku unde Jadie locuise cu fostul ei prieten.

— Știai că vorbești în somn? m-a întrebat Jadie într-o dimineață, privindu-mă peste teancul de hârtii pe care le traducea.

— Mi s-a spus asta – tocmai mă trezisem, acum vorbeam în engleză sau în japoneză?

— Câte puțin din amândouă, dar de cele mai multe ori nu înțelegeam nimic.

— Oh, îmi pare rău, am mormăit, încă moțăind, data viitoare când mai fac ai voie să mă plesnești. Mai ții minte despre ce vorbeam?

— Spuneai *moshi-moshi, irrashaimase* și Marui-san.

— Marui? am făcut dezgustată. Bârrr!

— Așa am zis și eu, mi-a răspuns Jadie fără menajamente.

Oricât de neliniștitor era că-mi visam clienții, era perfect logic că-l vedeam pe Marui-san în somn, deoarece Hideo Marui și cu mine petrecusem nepermis de mult timp împreună de când îmi reîncepusem cariera de hostesă.

Ca efect secundar al planului meu de a-i face pe plac Mamei Mari, îmi petreceam mare parte din timpul liber cu clienții, sperând că unul se va hotărî să mă ia sub oblăduirea lui la „Paradis”. Această strategie a funcționat foarte bine, mai ales în nopțile când așteptam ca clienții să se îmbete foarte tare înainte să-i invit să mă însoțească la o întâlnire exorbitant de scumpă la locul meu de muncă. În același timp însă, începusem să nu mai știu deloc dacă mai aveam propriul meu timp sau nu.

La sfârșit de săptămână, făceam excursii cu Hideo, luând trenul de

mare viteză spre orașele cu o istorie bogată ale Japoniei, precum Nikko și Kamahura. Am fost și la expoziția mondială care s-a ținut la Nagoya, Aichi, în acel an, vrând să gustăm câte un pahar de bere de la fiecare restaurant implicat în expozițiile culturale ținute de majoritatea națiunilor din lume. La pavilionul asiatic am reușit să bem din berile naționale din China, Cambodgia, Vietnam, Laos, Filipine, Coreea, Indonezia și Mongolia. În pavilionul european, undeva între Belgia și Germania, nu ne-am mai putut da seama ce beam.

După cum mă așteptam, Jadie nu a fost teribil de impresionată de timpul petrecut de mine cu Dōhanman, chiar dacă era pur platonic, iar acest fapt a creat animozitate între noi două.

— Uneori, spunea Jadie, trebuie să știi când să refuzi o băutură gratis, Lea.

Avea dreptate, dacă e să spun acum.

Tradiția japoneză cere să-i umpli paharul celuilalt când e pe jumătate gol. Așa pierzi ușor șirul, ceea ce explică parțial cât de des se îmbată oamenii de afaceri japonezi la petrecerile cu hostese sau la alte asemenea evenimente. Când nu mai vrei să bei, trebuie să lași un pahar plin de bere în fața ta pe masă, ca să nu ți se mai ofere, prin urmare așa se risipește o cantitate apreciabilă de bere japoneză.

Pe de altă parte, eu nu puteam să las niciodată acel pahar simbolic plin în fața mea.

Jadie era îngrijorată că îmi luam prea în serios cariera de hostesă.

— Trebuie să ții minte că nu-i o slujbă adevărată, îmi spunea cu diferite ocazii. E pentru oamenii fără alte opțiuni. Dar tu, Lea, ai atât de multe opțiuni. Ține minte asta!

Știam că Jadie are dreptate și în fiecare dimineață când mă trezeam mahmură mă gândeam să renunț și să găsesc o slujbă care nu era atât de periculoasă pentru organism. Doream să nu mai fiu hostesă și

doream să nu mai beau, dar nu puteam.

Nu-mi păsa de bani. De fapt, eram ahtiată după atenție. Să merg la întâlniri aranjate în cinci din șapte nopți, în fiecare săptămână, nu avea legătură cu mâncarea foarte scumpă, dar pentru mine gratuită, ci ele umpleau de fapt un gol din mine, fiindcă duceam lipsa unei relații adevărate. Necazul cu Nigel îmi anulase orice plăcere legată de un „adevărat prieten” și poate eram vrăjită de cultura dōhan pentru că îmi era teamă de altă relație importantă.

Din experiență am învățat că, pe cât cheltuie mai mulți bani un client cu o fată, pe atât devin mai rare emoțiile „reale”. Prin urmare, în cultura dōhan, de regulă nimeni nu este rănit. Din acest punct de vedere, lumea plutitoare este o oază perfectă pentru cei cărora le e teamă de dragoste. Așa stând lucrurile, motivațiile mele nu erau atât de diferite de cele ale clienților mei, iar eu eram dependentă de atenția lor așa cum erau și ei de a mea.

Clienții mei și cu mine ne „despărțeam” și ne împăcăm tot timpul cu consecințe emoționale minore. Dacă mă plictiseam de un client, pur și simplu nu-i mai răspundeam la telefoane (la urma urmelor, erau o mulțime de *salarimen* acolo de unde venea el) și un client putea proceda la fel față de invitația mea dacă simțea nevoia.

Poate că atunci am încetat să mai am sentimente și am căpătat abilitatea de a-mi manipula și păcăli clienții, așa cum nicio ființă omenească n-ar merita. Iar atunci când sentimentele dispar, profiturile cresc.

Luasem foc. Mama Mari mi-a spus că eram cea mai bună hostesă pe care „Paradisul” a avut-o vreodată, iar Angela mă așeza mereu lângă cei mai importanți oaspeți la fiecare petrecere. „Pentru că ești cea mai bună”, îmi spunea. Cea mai bună. Mă delectam că aveam recunoașterea lor.

În nopțile când mă îmbătăm pulbere, nu-mi era teamă de nimic și

luam acest sentiment drept libertate. Jucam rolul unei fete care nu eram eu. Dacă trăiești și muncești în Japonia o perioadă lungă de timp, mai ales în industria divertismentului, ajungi cu ușurință să nu mai știi cine ești. Cele mai de succes hostese din Tokyo petrec atât de mult timp jucând un rol, încât se identifică de tot cu rolul; de aceea multe dintre noi rămân în Japonia mult mai mult decât intenționam.

— Nu mai pot să fac diferența dintre vise și realitate, i-am mărturisit lui Jadie în dimineața aceea. În fiecare noapte când vin acasă de la „Paradis" și adorm, visul meu începe de unde s-a oprit activitatea mea de la bar. Noaptea continuă și petrecerea nu se mai sfârșește.

— Da, uneori visez că sunt încă la serviciu după o zi în care am lucrat prea mult, a zis și Jadie. Urăsc visele alea.

— Apoi uneori, am continuat eu, mă trezesc în miez de noapte și mă gândesc că încă sunt la lucru în „Paradis". Pe întuneric, hainele din dulap seamănă cu Mari, cosmeticalele de pe birou au chipul unui client. Cheri este frigiderul, iar Anica este piciorul patului. Iar dimineața, nu știu cum să disting între vise și amintiri.

— Așa e lumea plutitoare, mi-a spus Jadie pe un ton cinic.

Încă o dată Jadie avea perfectă dreptate. Știi că trăiești în *ukiyo* când nu mai poți face deosebirea între vise și amintiri. Știi totuși că ești pierdută în *ukiyo* când diferența dintre cele două devine evidentă.

Pluteam pe străzile din Tokyo fără o direcție anume, ca fumul din țigările pe care le fumam în fiecare seară, un pachet întreg. Pe dinăuntru, fumul îmi înnegrea plămânii.

Într-o noapte memorabilă, stăteam într-un cafe-bar, la un bulevard depărtare, spre sud, de „Paradis", așteptându-l pe Hideo. Mai devreme în ziua aceea, Hideo îmi spusese limpede că nu voia să mă însoțească la „Paradis" în acea seară, ci doar să bem câte ceva înainte. Prin urmare, strategia mea era să aștept ca Hideo să se înroșească la

față de patimă și alcool, apoi să-l rog fără rușine să se gândească odată și să mă urmeze la „Paradis”, unde va trebui să plătească o petrecere dōhan dacă intrăm împreună. Nenumăratele dăți când această strategie precisă a funcționat în avantajul meu de-a lungul carierei de hostesă în Ginza este o dovadă foarte tristă a intelectului rasei bărbătești.

Asemenea gânduri îmi treceau prin minte când mi-am scos jurnalul ca să-mi alung plictiseala și am început să scriu.

Îmi dau seama că sunt ca un drog. Drog pentru Hideo, pentru Mochizuki, pentru Profesor și pentru atâția alții. Ei cred că pot veni la club să mă vadă o singură dată. Dar nu este deloc așa. Dacă vii la club special ca să mă vezi pe mine, te voi ruga să te întorci și atunci îți voi goli toți banii din cont pe băutură. Apoi te voi ruga să facem dōhan și vei accepta, pentru că nu-mi poți rezista. Însă nu mă voi opri aici, îți voi sugera că cea mai stilată petrecere din toate timpurile se dă după colț. Dar totul e o minciună; nu există colțuri în acest cerc. Nu pot face altceva decât să mint pentru că am propriile mele droguri care mă stăpânesc: în special berea și Mama.

M-am uitat pe fereastră și am văzut o tânără traversând strada prin fața cafenelei, îmbrăcată în chimono, o gheișă probabil, vorbind la mobil. Gheișă vorbind la mobil, iată modernismul Japoniei. M-am uitat din nou la agenda mea, am recitit ceea ce tocmai scrisesem și am continuat să mă gândesc.

Dependența este cel mai cumplit coșmar pe care îl suferă rasa umană. Totuși, este mai adevărată decât orice vis fiindcă nimeni nu se trezește cu adevărat-o trăiești în fiecare zi. Poți să te eliberezi foarte bine într-o bună zi, spunând cu toată sinceritatea că ai știut tot timpul că o urăști și nu

vrei s-o mai vezi niciodată. Dar ziua următoare se întoarce, cerându-ți să i te alături din nou în călătoria-i prin iad, iar tu îți vei dori să mergi și vei accepta din toate puterile și mai mult decât atât.

În acel moment a intrat Marui-san.

46

Bomba atomică: rememorare

O atmosferă sumbră a cuprins Japonia la începutul lunii august 2005, când se apropia cea de-a șaizecea aniversare a bombardamentelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Prietena mea Jadie resimțea totul mai intens pentru că lucra pe timpul zilei ca interpret pentru un documentar al unui producător independent de film american, despre supraviețuitorii bombei atomice.

Tradusesem deja câteva texte scrise și voiam să fac pasul către domeniul mult mai provocator al traducerii simultane. În consecință, Jadie m-a invitat să o secundez în munca ei de interpret, ca un fel de ucenic în ale traducerii. Acolo am avut ocazia unică să întâlnim un supraviețuitor al bombardamentului nuclear de la Hiroshima.

Am ajuns la gara cea mai apropiată de locația filmărilor din acea zi, dar asistenta regizorului a întârziat la întâlnire.

— Nu e japoneză? am întrebat-o glumeț pe Jadie.

— Ba da, mi-a răspuns Jadie încruntându-se, de asta și sunt îngrijorată.

Împreună ne-am uitat peste marginea peronului, spre strada de dedesubt.

— Hei, este o bătrânică aici, am anunțat-o pe prietena mea. Poate că ei trebuie să-i luăm interviu, am dat din cap spre o femeie minionă, adusă de spate și care avea baston.

— Ce-o să-i spunem, a glumit Jadie, *sumimasen, hibakusha desu ka*? Mă scuzați, sunteți o *hibakusha*?

Hibakusha este cuvântul japonez care se referă la supraviețuitorii bombei atomice.

— Nu, cred că nu putem spune așa ceva.

— Cred că omul căruia îi luăm interviu astăzi este bărbat, a continuat ea.

În curând ne-am întâlnit cu asistenta regizorului și am fost potopite de o avalanșă de scuze pentru că a întârziat șapte minute. După aceea ne-a condus la ceainăria unde urma să aibă loc filmarea.

— Datina cere să-ți scoți încălțările, ne-a spus în japoneză un bărbat mic de statură și cu o față blândă.

Auzind acestea, Jadie și cu mine ne-am aruncat prima din multele priviri complice. Ar fi fost plăcut să fi presupus că știam măcar atât, deoarece eram interprete la urma urmelor, dar am lăsat să treacă de la noi fiindcă era bătrân.

— Deci cine este *hibakusha*? i-am șoptit lui Jadie în timp ce ne puneam papucii de casă.

— Cred că el, a spus ea, dând din cap spre bărbatul care tocmai ne spusese să ne scoatem încălțările.

— Există japonezi foarte în vârstă care arată mult mai tineri, a spus ea, având autoritate deplină în această temă deoarece ea însăși era pe jumătate japoneză.

După aceea am fost tratate cu ceai și prăjituri înainte să înceapă filmarea propriu-zisă. Atunci Jadie mi-a făcut cunoștință cu regizorul. I-am explicat că Jadie era interpreta principală, iar eu o însoțeam ca asistentă și o ajutam la traduceri numai când era nevoie.

El i-a cerut lui Jadie să se așeze față în față cu *hibakusha,* în afara cercului de lumini strălucitoare ale aparatului de filmat, iar eu, puțin mai departe, amestecată cu un grup de asistenți de la altă masă.

Cum filmarea nu începuse încă, celelalte două femei de la masă mi s-au prezentat imediat ca membri ai unei organizații pacifiste din Tokyo, care se oferiseră voluntare pentru înregistrare. Le-am explicat că și eu eram voluntară, că studiam ca să fiu translator și că eram foarte curioasă ce-o să se afle la înregistrare.

— O cunoști pe femeia aceea? m-a întrebat una, arătând din cap spre Jadie.

— Da, o cunosc foarte bine. Mă ajută să devin interpretă.

— E grozavă, mi-a spus cealaltă femeie, e atât de profesionistă și elegantă și vorbește perfect atât engleza, cât și japoneza. Este *kafu*?

— Da, am confirmat eu, jumătate japoneză, jumătate americană.

— *Erai ne,* au exclamat amândouă la unison, vorbind despre poziția deosebită a lui Jadie la filmare, chiar dacă nu ea era în lumina rampei.

Numai regizorul și *hibakusha* apăreau în film. Toate trei am admis însă că Jadie făcea ca totul să funcționeze. Cei doi bărbați nu ar fi putut să-și spună mai mult de două vorbe dacă nu ar fi fost ea să-i ajute.

— Este cea mai bună prietenă a mea! voiam să spun mândră.

Dar, cum mândria era un sentiment nepotrivit în acel context cultural, am dat pur și simplu din cap aprobator. După mai multe încercări nereușite, s-a hotărât ca distribuția să ia o pauză, în timp ce echipa făcea anumite ajustări necesare la lumini. Atunci Jadie și regizorul s-au îndreptat spre masa mea.

— Ceea ce încerc să fac eu în aceste interviuri, mi-a spus regizorul cu o urmă de aroganță, este să-i umanizez pe supraviețuitorii bombei atomice. Vreau să scot la iveală aspectele personalității lor – pe lângă experiențele legate de bombă – pe care toți le pot înțelege.

Jadie și cu mine am aprobat tăcute din cap, ca și cum eram la lucru în „Paradis”.

— Ultimul bărbat căruia i-am luat un interviu, a spus regizorul rânjind, când l-am întrebat despre hobby-urile lui, mi-a spus că pasiunea lui era să bea bere și să se uite la fete. Cred că-i cel mai bun exemplu.

Când regizorul a plecat de la masa noastră ca să se ocupe de alte

treburi, Jadie și cu mine ne-am privit din nou și am surâs răutăcios.

— Să bea bere și să se uite la fete, am mormăit sarcastic.

— Îl înțeleg perfect, mă tachină Jadie, tu nu?

— Să privesc fetele este activitatea mea favorită, am spus sarcastică. O activitate care le place tuturor într-adevăr.

Curând a început să se filmeze interviul. De-a lungul lui, mi-am dat seama că mai aveam mult de învățat pentru a atinge nivelul de bilingvism pe care Jadie era norocoasă să-l aibă datorită originii sale. Bărbatul folosea multe cuvinte complicate și fraze care mă țineau mereu lipită de dicționarul meu electronic.

Am putut să-i urmăresc povestea mai în amănunt când a început să vorbească direct despre ziua când a căzut bomba, pentru că semănau cu nenumărate alte povești pe care le citisem sau despre care auzisem: o lumină orbitoare, o explozie asurzitoare, o experiență care a adus iadul pe pământ mai mult decât oricând.

Acest om a fost în Hiroshima când a căzut bomba, mi-am spus în sinea mea privindu-l vorbind, și totul părea ireal. Avea nouă ani pe vremea aceea și a stat prins sub dărâmăturile casei împreună cu fratele său mai mic, în vârstă de șase ani, multe ore după explozie.

Mai mult decât orice am dobândit o nouă admirație și respect pentru Jadie în timp ce traducea întrebările regizorului și comunica răspunsurile bărbatului cât putea de fidel, fără să arate nicio implicare emoțională și alegându-și cu grijă cuvintele.

Era un subiect impresionant pentru toți cei implicați, dar evident mult mai dificil pentru Jadie decât pentru oricine lua parte la filmare, cu excepția victimei bombei atomice. Ea trebuia să asimileze povestea lui în japoneză și apoi să o traducă în engleză corect. Trebuia astfel să-și închipuie tragedia lui în japoneză, în engleză și să umple spațiul liber dintre cele două limbi unde existau numai idei, nu și cuvinte.

Nu aveai cum să scapi de realitatea cruntă.

Apoi inevitabilul s-a produs.

— Când părinții i-au salvat în cele din urmă pe el și pe fratele său de sub ruinele casei, a început Jadie să traducă, după care s-a oprit. Toată încăperea tăcea în timp ce ea căuta cuvintele potrivite care păreau să nu mai vină. Când am reușit să văd chipul lui Jadie, mi-am dat seama că prietena mea se oprise din vorbit pentru că se stăpânea cu greu să nu plângă.

După câteva clipe, Jadie a tras adânc aer în piept.

— Și-au dat seama că fratele de șase ani era deja mort, a spus repede înainte să izbucnească în lacrimi.

În acest moment asistenta regizorului i-a dat o batistă și a îmbrățișat-o, iar filmarea a continuat fără nici un alt incident.

Când interviul s-a terminat, am luat-o pe Jadie pe după umeri și am mers împreună spre gară tăcute, vizibil emoționate de povestea lui *hibakusha.*

Când ne apropiam de gară, am vorbit în cele din urmă.

— Este a doua oară când mi se întâmplă! a exclamat Jadie. Spre uimirea mea, era foarte supărată pe sine.

— Este a doua oară când plâng traducând un interviu. Este atât de neprofesionist! Sunt o ratată!

— Nu e adevărat! am exclamat surprinsă. Nu ești deloc o ratată! De fapt, ești nemaipomenită! Am fost toți atât de impresionați de talentul tău lingvistic, iar toată lumea din cameră a fost emoționată de compasiunea ta. Nu a fost o poveste ușor de tradus.

— Ar fi trebuit să mă stăpânesc, a spus ea, dând din cap și ținându-și privirea în pământ.

— Nici vorbă!

— Serios? a întrebat ea.

— Toți am fost de părere că ești grozavă, am încurajat-o eu, azi am fost atât de mândră că sunt prietena ta.

47

Arta distrugerii

„Corpurile femeilor… ce ființe ciudate erau ele; iar fluxul continuu dinspre afară spre înăuntru, să iei lucruri, să le dai, să mesteci, cuvinte, cartofi prăjiți, râgâială, grăsime, păr, copii, lapte, excremente, prăjituri, vomă, cafea, suc de roșii, sânge, ceai, sudoare, alcool, lacrimi și gunoaie…”

Margaret Atwood, *Femeia comestibilă*

Trei zile mai târziu mi-am pierdut vocea din cauza cântatului și a vomitatului.

Dacă faci toată noaptea karaoke, corzile vocale sunt serios afectate. Iar când băutul devine o meserie, toate fetele au propriile strategii pentru a o menține, cea mai folosită tactică fiind să mergi cu viteză și să vomiți. Personal, eu preferam vomitatul.

Având experiență în cauzarea deliberată a vomitatului, puteam să vomit și să încep să beau din nou mult mai repede decât oricine de la „Paradis”. Eram aproape mândră de asta. La urma urmelor, toată lumea știa că, pe cât vomitam, pe atât meritam mai mult. La propriu.

În noaptea aceea, am mers la lucru după un dōhan cu Profesorul. Dōhanurile deveniseră periculoase pentru mine în ultimul timp, deoarece mâncărurile și băuturile scumpe pe care le consumam mă făceau mai în toate dățile să ajung deja beată la „Paradis” în ciuda nopții alcoolice care urma să înceapă. Așa au stat lucrurile în seara de vineri când am băut cu Profesorul cantități imense de sake de calitate la un restaurant japonez mai tradițional din Ginza.

După ce am ajuns la „Paradis”, am vomitat sake cât am putut de

mult pretinzând că-mi aranjez machiajul la baie. Apoi m-am dus să mă schimb în rochia de seară și am avut o scurtă ocazie să vorbesc cu Mama în vestiar.

— Scuze pentru vocea mea, am hârâit eu. N-am vrut să vin în seara asta, dar Profesorul a solicitat un dōhan, așa că n-am avut de ales.

— Nu te îngrijora, mi-a spus Mama cu o grimasă, evident încântată de afacerea pe care o adusesem la club în seara aceea, vocea ta sună sexy așa.

Începeam să-mi dau seama că era sexy să suferi în timp ce mă alăturam Profesorului la masă. O oră și jumătate am băut tequila și l-am ascultat la karaoke, fără să-i pot ține isonul – cum îmi plăcea de obicei – din cauza lipsei de voce.

Durerea trebuie să dispară, îmi spuneam după ce Profesorul a plecat, iar eu stăteam aplecată deasupra toaletei pentru a doua oară în acea noapte. *Bărbații care intră numai ca să ne insulte, bărbații care vin să ne fure energia, bărbații care-și proiectează fanteziile asupra noastră, durerea trebuie să dispară undeva.* Îmi plăcea să cred că tot stresul pe care-l simțeam dispărea în vasul de porțelan, așa că am apăsat butonul electronic de golire. Însă în lumea adevărată nu există o asemenea metaforă.

După aceea, Angela m-a așezat din nou lângă un *Kaichō.*

— Acest domn este foarte important, mi-a spus ea, așa că *gambatte ne.*

După ce mi-am îndeplinit din nou, sârguincioasă, datoria și l-am convins pe bărbatul cel important să mai stea cu tot grupul de două ori la rând, Angela m-a luat deoparte și s-a uitat la fața mea băută ținându-și câte o mână pe umerii mei.

— Te-am așezat acolo pentru că ești cea mai bună, a recunoscut ea. Chiar și fără voce, tot ești cea mai bună. Știam că poți, Ellie.

La aceste cuvinte mi-am înclinat capul ca să-mi ascund zâmbetul

ușor pe care aprobarea ei mi-l adusese pe chip. Apoi m-am îndreptat din nou spre baie ca să vomit. Când am văzut însă sângele curgând pe porțelan, chiar dacă estetic vorbind mi se părea frumos roșul pe alb în privirea mea încețoșată, mi-am dat seama că atinsesem limita. Trebuia să mă opresc din vomitat în noaptea aceea. *Vreau să-mi vomit viața,* mi-am spus în gând, stând deasupra aceleiași toalete pentru a treia oară în acea seară. *Stilul de viață pe care îl duc acum nu funcționează.* Gâtul mă durea de parcă înghițisem o mână de spini.

Oi fi fost eu marea vedetă, dar nimic nu-i mai umilitor decât să stai cu capul deasupra toaletei.

Îmi doresc să fi avut un motiv întemeiat pentru ce am făcut după aceea, o poveste impresionantă de povestit. Dar nu am. Mi-aș dori să pot spune că următorul client a încercat să mă atingă sau să agațe o prietenă. Asta ar fi putut să-mi justifice faptele și aș fi pretins că așa s-a întâmplat după aceea, și totuși nu ăsta-i adevărul.

De fapt, ajunsesem la limita uitării emoționale, care m-a făcut să fiu indiferentă la tot și la toate.

Din câte îmi amintesc, bărbatul stătea cu un prieten pe care se pare că nu-l mai văzuse de ani de zile. Am încercat să conversez cu el, dar tot ce-și dorea era să stea de vorbă cu prietenul lui. Nu eram obișnuită cu o asemenea lipsă de atenție. Poate că era beția, sau dorința mea inconștientă de a fi cea mai bună. Era plăcut să fii iubită și la fel de plăcut să fii detestată, dar să ferească Dumnezeu să fiu ignorată.

— *Urusai,* am spus, mânia mea fiind extrem de nepotrivită pentru întreaga situație.

Jewel s-a uitat la mine, cu o teamă vizibilă în ochi, dar înainte de a putea interveni în favoarea mea bărbatul i-a făcut semn lui Kento. A arătat spre mine și apoi a făcut un gest care sugera să fiu luată de la masă, ca și cum îndepărta un vierme.

Așa că l-am lovit. De fapt, i-am tras un pumn drept în față. Kento a văzut. Jewel a văzut. Totuși, toți cei din club se uitau la Anica interpretând „Girl” pentru a doua oară în noaptea aceea.

După asta, a izbucnit iadul. Bărbatul era evident foarte supărat și a amenințat că va chema poliția la club. În câteva minute, Mari i-a ordonat lui Jewel să mă ducă acasă, deoarece locuiam împreună, și toate hostesele de la „Paradis” care nu aveau viza adecvată au fost trimise și ele acasă.

— Ce dracu' te-a apucat? a țipat Jewel la mine, pe bună dreptate, în timp ce mergeam spre taxi. Dacă vine poliția, „Paradisul” va trebui să plătească o amendă uriașă!

— Nu-mi plăcea de el, am spus calmă!

— *Poftim?* m-a întrebat Jadie, nevenindu-i să creadă.

— Nu știu – am reușit cumva să formez o propoziție în mahmureala mea – nu mai știu nimic altceva.

Nu am îndrăznit să mai spun ceva timp de zece minute, apoi mi-a sunat mobilul.

— Totul e în regulă, m-a anunțat Mari. Bărbatul nu-o să cheme poliția.

— Serios? am întrebat. Îmi pare foarte rău, Mama.

Vocea lui Mari mă adusese cumva la realitate, măcar pentru o clipă.

— Totul va fi bine, a continuat ea. În locurile unde se bea, se întâmplă din astea tot timpul. Vii și mâine seară, da?

— Da, Mama, am spus recunoscătoare.

Sunt probabil singura hostesă din Ginza care a pocnit un client și și-a păstrat slujba.

— Ce-a spus? m-a întrebat Jadie pe un ton sec.

— Totul e bine, am răspuns. Mama a spus că totul e-n regulă.

— Totul e-n regulă! – spre uimirea mea, Jadie nu-și mai stăpâni

mânia. Chiar crezi asta? Că totul e-n regulă? Lea, aproape că am făcut toți infarct din cauza ta. Nu-ți pare rău pentru tot? Dacă venea poliția, ne aresta pe toate. Îți dai seama măcar ce-ai făcut?

— Mari mi-a spus că n-o să cheme poliția, i-am repetat. Scuze, am adăugat.

— Scuzele nu sunt îndeajuns, a spus Jadie supărată. M-am săturat de băutul tău și de lipsa ta de control. Aș fi putut să mai lucrez două ore, dar în schimb trebuie să te duc acasă. Când naiba o să te maturizezi?

— Lasă-mă-n pace.

M-am întors spre fereastra taxiului, aprinzându-mi din greșeală țigara la capătul celălalt. După ce mi-am dat seama, am aruncat-o în stradă și am aprins alta, ca și cum greșeala fusese intenționată.

— Nu te gândești niciodată la consecințele acțiunilor tale. Mânia lui Jadie nu avea limite.

— Nu te gândești la nimeni altcineva decât la tine. Crezi că ești regină în micul tău univers și eu m-am săturat de asta… Ar fi trebuit să fii concediată pentru ce-ai făcut.

— Ești geloasă, și atât – mânia mea de bețiv se aprinsese din nou, că Mari a spus că sunt cea mai bună hostesă din câte a avut „Paradisul” vreodată.

— Mare scofală! a exclamat Jadie. Îmi place cum te gândești că totul e o mare realizare! Ca și cum hostessingul e o meserie adevărată.

— E stresant, să știi, am ripostat eu, să fii așezată lângă cei mai importanți clienți toată noaptea. Dar presupun că nu știi ce înseamnă asta.

— O să mă lovești și pe mine? mi-a aruncat ea sarcastic, fiind puțin beată ea însăși.

— Nu, dar mă mut.

Am încercat să strig la ea în ciuda lipsei mele de voce.

— Bun! Când pleci? făcu fosta mea prietenă.
— Cât de curând posibil! am asigurat-o.
După care a urmat o tăcere tristă și supărată ce a durat tot restul nopții.

48

Weekend la Omul-pâine

Când l-am sunat pe Hideo în dimineața următoare ca să mă interesez de un loc unde să stau, nu a fost o problemă legată de motiv, condiții sau modalitate, ci de moment. Adică de cât de repede puteam să mă mut în camera liberă pe care o avea el în apartamentul de deasupra magazinului familiei, în Nihombashi. În acel moment el împărțea apartamentul cu sora lui mai mică. Camera mea ar fi fost învecinată cu a ei.

Hideo era singurul client pe care puteam oricând să mă bazez ca să mă scoată din încurcătură, deoarece nu era însurat și avea mai mult timp liber. Eram ușor nedumerită de ce nu era însurat. La urma urmelor, nu era urât, dar înfățișarea lui nu mai conta în comparație cu faptul că era putred de bogat.

Mai presus de orice, era un tip amabil, după tiparele bărbaților japonezi, așa că nu ar fi fost greu să-și găsească o nevastă. Era mai mult ca sigur celibatar, lucru ciudat în societatea japoneză, unde continuarea liniei familiale era importantă. Poate că Hideo nu dorea să se maturizeze.

Cântecul „Tsunami", pe care îl interpretam des la karaoke împreună, conține un vers care spune *„otona ni narenai"*, adică „nu pot deveni adult". De fiecare dată, ochii lui Hideo vădeau o anumită înflăcărare când cânta acest vers, așa că era încă necăsătorit probabil fiindcă nu reușea să se maturizeze și să se așeze la casa lui, în ciuda vârstei. Apoi, din nou, se poate ca ochii lui să fi reflectat pur și simplu pasiunea din ochii mei pe când trăiam cuvintele cântecului eu însămi.

Tot weekendul cât am stat în apartamentul lui Hideo, am fost de neconsolat. La urma urmei, tocmai o pierdusem pe cea mai bună

prietenă. Hideo a încercat să-mi aline tristețea în singurul mod pe care îl știa: cumpărându-mi lucruri, foarte multe lucruri. După ce am cumpărat bijuterii, rochii și pantofi, m-am străduit din greu să par veselă, însă greutatea pungilor de cadouri mă făcea să mă simt și mai deprimată.

Hideo și cu mine mâncam de fiecare dată în oraș fiecare masă, și de fiecare dată comandam o cantitate apreciabilă de bere. Uneori mă făcea să mă simt mai bine, alteori mă simțeam mai rău.

Îmi petreceam timpul și cu Akiko, sora lui mai mică. După cum mi-a explicat Hideo, soțul ei murise de cancer cu un an în urmă, la o vârstă foarte tânără, lăsând-o pe Akiko văduvă la nici treizeci de ani. Toate prietenele ei japoneze, mi-a spus Hideo, erau căsătorite și prea ocupate ca s-o viziteze pe Akiko mai des.

Să-mi petrec timpul cu Akiko era singurul lucru care mă mai înveselea puțin, întrucât știam că, ținându-i ei de urât, făceam ceva bun, nu rău. Când am fost în camera ei, mi-a arătat trofeele de golf ale răposatului ei soț și un album de fotografii cu ei doi împreună.

Într-o seară de sâmbătă ne-am dus toți trei la un restaurant thailandez în Odaiba, apoi am mers la karaoke. I-am lăsat pe Hideo și pe Akiko să cânte majoritatea melodiilor, ceea ce era neobișnuit pentru mine. Eu mai interveneam la câte un cântec dacă simțeam că Hideo se îngrijora în legătură cu starea mea. Deoarece el plătea masa la restaurant, trebuia să mă prefac că mă distrez, în ciuda circumstanțelor.

Când mă aflam la aparatul de karaoke, am primit un mesaj de la Jadie, pe mobil. L-am deschis cu grijă, ținându-mi respirația. Am citit primul rând: „Sper că ești fericită naibii…”, scrisese ea. A fost de-ajuns, mi-am închis telefonul din reflex, n-am putut citi mai mult. Aș fi făcut convulsii de durere. În drum spre casă, l-am luat pe Dōhanman de braț. Când eram cu Hideo, nu mai eram eu, iar a

pretinde că sunt altcineva era singurul mecanism de prietenie pe care îl mai știam.

Când ne-am întors la apartamentul lui, am spus că mă simțeam amețită și am fost sfătuită să mă culc. Dacă eu și Jadie nu mai eram prietene, am cugetat, atunci Dōhanman va insista să rămân pe termen nelimitat în casa lui, lucru inacceptabil, întreaga noastră relație iluzorie se baza pe fantezie și mister, iar dacă am fi petrecut prea mult timp împreună, totul ar fi fost distrus. Ca să nu mai spun că el s-ar fi așteptat la anumite lucruri. Cu senzația că încetul cu încetul deveneam fata care pretindeam că sunt în prezența clientului, m-a cuprins un nou val de disperare.

Nemaiștiind ce să fac, am încuiat ușa camerei unde se presupunea că mă odihnesc și am sunat-o pe mama. Când a răspuns, a știut că e ceva important fiindcă eu nu sunam niciodată. De fapt, cred că până atunci nu am sunat-o pe mama niciodată în timpul șederii mele în Japonia; ea mă suna de fiecare dată.

— Cred că sunt gata să mă întorc acasă, i-am spus.

— Foarte bine! a exclamat ea.

Mama fusese mereu pentru întoarcerea mea acasă de când fusesem dată afară de la prima mea slujbă.

După aceea a spus că se va interesa dacă nu-i prea târziu să mă reînscriu la studii la catedra de la universitatea particulară unde lucra mama. Luasem deja testul GRE cu mulți ani în urmă, înainte de a pleca din țară.

— Sigur că ești bine, Lea? a întrebat ea când conversația noastră era pe sfârșite. Nu ai o voce prea veselă.

— Sunt bine, am spus expediind-o.

După ce am închis telefonul, m-am întins pe patul străin și m-am uitat la tavan. Cu o săptămână în urmă nici nu-mi trecuse prin cap să mă duc acasă, eram în vârful ierarhiei hosteselor din Ginza. *Sunt atât*

de volatilă, mi-am spus. *De obicei sunt volatilă, ca un cutremur care așteaptă la suprafața pământului: înc-o dată, și-nc-o dată. De nenumărate ori.*

— Mâine, i-am spus lui Hideo înainte să merg la culcare, vreau să merg în locul acela despre care mi-ai spus, unde intri într-o cameră și trăiești experiența simulării unui cutremur de mare putere.

De fapt, încercam să fac față propriei mele instabilități, folosind un asemenea simbolism pentru stările mele de spirit, întreaga situație mă făcea să mă întreb dacă oamenii nu cumva folosesc uneori metafore pentru că adevărul e prea dureros de suportat fără anumite modificări.

Așa că duminică Hideo m-a dus la centrul de studiu al calamităților naturale din Honjo. Cum aveam o fascinație ciudat de morbidă față de cutremure în general, îl rugam pe Hideo de luni de zile să mă ducă la muzeul unde puteau simula un cutremur de 8 grade pentru vizitatori.

Când am ajuns, am văzut un film 3D unde se simulau distrugerile care ar putea afecta orașul Tokyo la cutremur de o magnitudine precum cel care a ruinat întregul oraș în 1923. Apoi a trebuit să ne punem costume ude ca să intrăm în sala de simulare a taifunului. La sfârșit am mers în ceea ce majoritatea vizitatorilor veniseră să experimenteze, sala de simulare a cutremurelor, unde a trebuit să stăm într-un fel de bucătărie acoperită de aburi. Când sala a început să se zdruncine, a trebuit să verificăm cât de repede puteam să închidem aragazul, să ne punem o pernă pe cap și să ne ascundem sub masă. Întreaga experiență semăna în mod bizar cu Disneyland, cu excepția faptului că aveam de-a face cu simulări ale unei catastrofe naturale, și nu de dat în carusel.

Duminică seara am ieșit din nou la cină împreună cu Akiko și, înainte să mergem la culcare, ne-am uitat toți la televizor în

sufragerie. Un timp Hideo a oprit la un canal de știri care transmitea comemorarea bombardamentelor de la Hiroshima și Nagasaki, dar, de îndată ce emisiunea a reînceput, Hideo a schimbat canalul pentru o emisiune despre cățeluși simpatici. După mine, aș fi preferat să mă uit la documentarul despre război, dar Dōhanman ținea telecomanda.

49

Lacrimi în „Paradis”

În acea dimineață de luni m-am trezit cu o durere de cap înfiorătoare, pentru că urma să mă confrunt cu Jadie în „Paradis” în acea noapte. Deși eram încă neconsolată, trebuia să mă duc. *Trebuie să fiu precum Courtney Love,* mi-am spus, *din acea noapte de anul trecut când a jucat la New York după ce ieșise din închisoare.* Ca să nu se vadă cât de tristă fusesem tot weekendul, trebuia să-mi joc rolul vieții în seara aceea, și eram conștientă de asta.

Jadie și cu mine ne-am ignorat total în primele două ore ale serii, ceea ce a fost o experiență cumplită. Mai târziu făceam *bira* afară, gândindu-mă cum să le spun mamelor că va trebui să-mi dau demisia, când Mama Mari a ieșit cu niște *bira* în mână și a rămas lângă mine. Mari nu făcea niciodată *bira,* deci părea că venise afară special ca să stea de vorbă cu mine.

Asta este, mi-am spus, *a venit ca să mă dea afară. Jadie a vorbit cu ea și a convins-o să mă dea afară.*

Însă intențiile lui Mari erau de fapt altele.

— Jewel e foarte tristă. V-ați certat cumva? a întrebat Mama.

— E tristă? eram sincer uimită.

Mă gândeam foarte sincer că-i făceam o favoare părăsind apartamentul. Părea că se săturase de tot de prezența mea.

— Nu pot vorbi despre asta acum, am avertizat-o pe Mama, îmi vine să plâng.

— Ce s-a întâmplat cu voi? a întrebat Mama. Am crezut că sunteți prietene foarte bune.

— S-au rostit multe, răul făcut nu mai poate fi reparat. Nu mai putem fi prietene.

În timp ce vorbeam mi-am pierdut controlul și lacrimile au început să-mi șiroiască pe față.

Mama m-a luat de cot și ne-am dat la o parte din stradă, în foaierul clădirii „Paradisului”, ca și cum starea mea de bine era mai importantă decât atragerea clienților în bar, fie și pentru o clipă. Mari a scos un șervețel din poșetă și mi-a șters grijulie lacrimile în felul matern în care știa ea, ca orice mamă.

— Îmi pare rău, i-am spus, știind că plânsul în timpul slujbei ar fi însemnat concedierea de la „Palat”.

Totuși, Mari nu a dat atenție scuzelor mele.

— E supărată pentru că ține la tine, m-a luminat Mari.

— Dar se poartă cu mine de parc-aș fi copil! m-am lamentat eu.

— Ești un copil.

— Nu, nu sunt, am gemut, am aproape douăzeci și patru de ani.

Atunci mobilul lui Mari a sunat și a trebuit să răspundă imediat.

— Pot să ies afară, am spus, pentru că nu mai plângeam.

— OK, a răspuns Mama, încă treizeci de minute, da?

— OK, am asigurat-o pe Mama, după care a intrat în club să se ocupe de treburile pentru care fusese sunată.

Zece minute am stat acolo, nemișcată ca întotdeauna, încercând să nu plâng. Apoi mi-am scos telefonul și am recitit mesajul primit de la Jadie în dimineața de după plecarea mea. L-am citit din nou deoarece duruse prea mult ca să-l citesc pe tot înainte.

„Sper că ești fericită naibii”, scrisese ea. „Poate că ești atât de obișnuită să rănești oamenii, încât nu-ți pasă, dar, când mi-am dat seama că ai plecat din apartament, mi s-a rupt inima. Partea cea mai rea este că ți-ai creat un obicei din a bea prea mult și a răni oamenii. Mergi înainte, așadar, și stai cu oameni care nu dau două parale pe tine și înstrăinează-ți prietenii care țin cu adevărat la tine. Nu îmi mai pasă absolut deloc. Sper că ești fericită.” Până în acel moment nu-i

răspunsesem. Mi-am deschis telefonul cu o mână tremurândă și am început să-i scriu un text. *„Trăiești cu adevărat o mare libertate atunci când îți abandonezi mândria când este necesar”*, mi-am reamintit.

Jade, Jewel, îmi pare extrem de rău că te-am rănit. Totul a fost din greșeala mea. Dacă ai putea să mă ierți, putem fi din nou prietene? Mi-e dor de tine. Ești cea mai bună prietenă a mea.

Te iubesc. Lea

După ce am apăsat butonul TRIMITE, mi-am închis telefonul imediat. Nu știam cum am să intru din nou în „Paradis” dacă nu primeam răspuns de la Jadie în restul de douăzeci de minute cât mai aveam de stat afară. A trebuit să plec din stradă și să intru din nou în foaier, unde am vărsat mai multe lacrimi decât o făcusem pe parcursul întregii noastre certe.

După aproape cinci minute de plâns, mi-a sunat telefonul. Am verificat numărul să văd dacă mesajul era de la Jadie, dinăuntrul barului.

„Când te poți întoarce”, scria ea.

„Pot să nu mai beau”, am răspuns. „Prietenia ta e mult mai importantă pentru mine decât alcoolul.”

„Nu trebuie să te oprești de tot”, a scris ea, „învață-ți limitele”, în acel moment mi-a sunat mobilul.

— Trebuie să vii înăuntru imediat, mă anunța vocea lui Mari, un client dorește să stea de vorbă cu americance.

Și a închis repede, înainte să-i pot răspunde. Am înțeles de ce a făcut asta: următoarea mea întrebare ar fi fost cu siguranță dacă urma să lucrez față în față cu Jewel.

Am intrat în bar, m-am oprit la baie ca să-mi șterg rimelul de pe față și nu am fost uimită să constat că lucrurile stăteau într-adevăr

așa. Dacă clientul ar fi dorit numai o americancă, Jewel ar fi fost îndeajuns. Dar nu, el ne dorea pe amândouă la masa lui. Din această perspectivă înțelegeam de ce era în interesul lui Mari ca eu și Jewel să avem relații civilizate.

Nu aveam voie să vorbim una cu cealaltă când ne întrețineam cu un client, dar existau alte moduri de a comunica.

— Putem cânta pentru tine? l-am întrebat pe client.

— Un cântec numai pentru mine? a făcut el, înroșindu-se.

— Da, mi s-a alăturat Jewel, un cântec numai pentru tine.

— Vrei să cânți Madonna? am privit spre Jewel.

— OK, a spus ea, punând cântecul „True Blue".

Atunci când te întreții cu japonezi beți ți se permite neoficial să exagerezi orice sentimentalism și să duci tupeul până la extrem. Cântam versurile plicticoase ale Madonnei despre dragoste și prietenie, și nu puteam să nu surâd atotștiutor la ideea că acest bărbat chiar crede că noi cântam despre el.

După ce am terminat de cântat, s-a întâmplat inevitabilul: clientul ne-a întrebat dacă dorim să comandăm de băut pentru noi. După ce Jewel a cerut un pahar de vin, a venit rândul meu.

— Da! am răspuns hotărâtă.

Să refuzi băuturi nu se întâmpla la barurile de hostese, deoarece salariul nostru depindea de cât de mult puteam să bem.

— Ce dorește doamna? s-a întors el spre mine.

— Suc de portocale! a fost răspunsul meu, și l-a costat la fel de mult ca un cocktail.

Totuși, zâmbeam atât de fericită în timp ce pronunțam cuvintele, încât nu-mi punea deloc la îndoială alegerea.

Jadie zâmbea și ea, iar zâmbetele noastre, deși erau menite unul pentru altul, erau îndeajuns ca să dea gata orice bărbat prins la mijloc.

Una dintre ultimele melodii din acea noapte a fost cântată de

clientul Katriei, cu care Jadie și cu mine împărțeam o masă. Mama mai așezase două fete în plus la masă cu speranța că el ne va cumpăra la toate de băut, o strategie care de obicei dădea roade.

— Vrei să cânți ceva? am întrebat, luând telecomanda în mână în timp ce Katria îi turna în pahar.

— Îl știi pe Eric Clapton? a întrebat el.

— Vrei să cânți „Tears în Heaven", „Lacrimi în Paradis"? am ghicit eu corect, păstrând o mină serioasă.

„Lacrimi în Paradis" era unul dintre cele mai populare cântece de karaoke din Japonia pe vremea aceea, iar oamenii de afaceri japonezi sunt îngrozitor de previzibili. Am căutat cântecul la aparat.

— Cântecul denumit „Lacrimi în Paradis" și noi în „Paradis", a spus bărbatul printre sughițuri. Dar eu nu trist. Eu foarte, foarte fericit! a spus el luându-ne pe după mijloc pe mine și pe Katria.

Jadie și cu mine am scos câteva chicoteli, ca și cum nu auziserăm vreo versiune a acestei glume în fiecare noapte, și curând bărbatul a început să cânte.

În ciuda beției sale, avea o voce destul de bună. Clientul a exprimat finalul cântecului mai clar decât majoritatea, dând la iveală tristețea sfâșietoare a compozitorului care se întreba dacă va ajunge în Paradis.

— Știi, e adevărat, mi-a spus Jadie în timpul aplauzelor, sprijinindu-și capul mahmură pe umărul meu, nu aparținem de acest loc.

Comentariul ei m-a făcut să oftez uitându-mă prin bar la scena obișnuită.

— Oare cine îi aparține?

50

Bătălia pentru Fuji

— Cât stai la New York? m-a întrebat Jadie.

Stăteam una lângă alta într-o călătorie de două ore de la gara Shinjuku până la poalele muntelui Fuji. Deși era august, rucsacurile noastre erau pline de pulovere, mănuși, fulare și căciuli.

— Primul semestru durează patru luni, i-am spus. Apoi intenționez să mă întorc aici în vacanță să lucrez și să câștig mai mulți bani. N-am să pot să mă mut niciodată din casa părinților mei dacă nu aduc un salariu de hostesă pe vacanță. Cheltuielile sunt mult prea mari.

— Nu vreau să pleci, mi-a spus ea.

— Nici eu nu vreau să plec, i-am reamintit eu, dar în programul de licență de la universitatea unde lucrează mama pot să obțin reînmatricularea gratis numai înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani. Să înveți pe cont propriu la o universitate particulară în ziua de azi nu-i o glumiță, așa că trebuie să mă reapuc înainte să fie prea târziu.

— Norocoaso! mi-a replicat Jadie afectuoasă.

— Crezi? Mie mi-e totul cam indiferent.

— Ce-o să studiezi? m-a întrebat ea.

— Studii orientale, am oftat.

— Ar trebui să predai studii orientale, m-a lăudat ea.

— Da, bine, am repezit-o eu. Pentru mine este un mod de a-mi umple timpul înainte să-mi da seama ce vreau să fac în viață.

— Nu ești singura.

Prietena mea mă înțelegea.

Dar serios, Lea, ce-am să mă fac eu aici fără tine? se jelui ea.

— Calmează-te. Îți place să mă ai în preajmă fiindcă sunt mai nebună decât tine, am tachinat-o eu. Când stai lângă mine pari complet normală!

— Hei, spuse ea glumind, asta nu e *cu totul* adevărat…

— Jade-chan! ne-a întrerupt o voce bărbătească, în timp ce cineva bătea cu degetul în joacă în spătarul scaunului lui Jade.

Ne-am întors ca să-i salutăm pe tovarășii din călătoria noastră: ultimul prieten al lui Jadie, Taro, și doi prieteni de-ai lui japonezi, care stăteau pe scaunele din spatele nostru.

— Cum arătăm? a întrebat Taro.

Cei trei tineri stăteau drepți cu noile lor pălării de alpiniști asortate. Fiecare obiect consta din diverse fâșii negre de elastic care se atașau de o lanternă portabilă ce se lega de fruntea fiecăruia.

— Arătați de parcă purtați lenjerie pe cap, l-a tachinat Jadie, după care s-a întors la locul ei.

— Deci vii cu siguranță în decembrie? m-a întrebat reluând conversația.

— Da, l-am pus deja pe Profesor să-mi cumpere bilet.

— Oh, a cugetat ea, ești bună.

Dincolo de fereastra autobuzului, soarele deja coborâse spre apus. Totul se desfășura conform planului: urma să ne dăm jos din autobuz la zece seara, apoi să facem ascensiunea de aproape șapte ore pe timpul nopții. Dacă reușeam, puteam să admirăm răsăritul soarelui din vârf a doua zi dimineață.

Să escaladez muntele Fuji sau Fuji-san după cum i se spune în japoneză („san” înseamnă „munte” în acest context) era ceva ce-mi dorisem să fac încă de când sosisem în Japonia. Cel de-al treilea anotimp de cățărare era pe sfârșite când am reușit să scap de mahmureală și am pornit în dificila ascensiune împreună cu prietenii.

Există zece opriri pe muntele Fuji, prima fiind la poale, iar a zecea în vârf. Șoseaua se termină la cea de-a cincea oprire, după care terenul devine prea periculos ca să mai mergi cu mașina. Ca majoritatea alpiniștilor, ne-am dat jos la cea de-a cincea oprire.

Când am coborât din autobuz, grupul nostru de cinci persoane a început imediat să-și pună hainele de iarnă pentru a rezista la temperatura scăzută de la acea altitudine. După ce am luat o gustare, am început urcușul. Primele ore am mers pe o pantă care se accentua încetul cu încetul în întuneric, timp în care băieții și-au încălzit mușchii, iar Jadie și cu mine ne-am jucat cu lanternele.

Când urcușul a devenit mai greu, n-am vrut să-i spun lui Jadie că obosisem, așa că m-am străduit să țin ritmul. Nu doream să fac nimic care să-i confirme părerea lui Jadie că felul meu de viață nesănătos, cu băut și fumat, începea să-mi dăuneze.

Odată ce poteca n-a mai fost ușor înclinată și ne-a obligat să ne agățăm de lanțuri și frânghii ca să ne cățărăm pe pereții aproape verticali de rocă vulcanică, a devenit din ce în ce mai greu să pretind că totul era în ordine. Însă cumva m-am forțat îndeajuns de mult încât corpul meu rezista fără să protesteze.

Mi-am amintit cum, cu ani în urmă, unul dintre simptomele tulburărilor de alimentație era că insistam să alerg zece kilometri pe zi, chiar și la peste treizeci de grade afară. Așa că, sincer, să urc pe munte noaptea nu părea a fi la fel de greu.

Când am ajuns la cea de-a șaptea oprire, mă întrebam dacă Jadie va reuși să ajungă în vârf. Avea pe chip o expresie de neliniște care exprima cea mai mare durere și istovire.

— Ar trebui să mergeți înainte, a spus ea grupului. Am nevoie să mă odihnesc aici înainte de a continua.

Am vrut să stau cu ea, dar voiam și să ajung în vârf, să prind răsăritul. Astfel că Taro a rămas în urmă cu ea, în timp ce eu și cei doi

prieteni ai lui am continuat. După ce i-am lăsat pe Jadie și pe Taro în cenușa vulcanică de la oprirea a șaptea, noi ceilalți am ținut un ritm constant la început, urcând peste stânci și cenușă vulcanică. Ryo conducea grupul, urmat de Akira și de mine. Când poteca se mai lărgea puțin însă, o dinamică interesantă începea să se producă. Akira trecea degajat în fața lui Ryo, făcându-l pe acesta să accelereze pasul pentru a prelua din nou conducerea. Am observat că mișcarea se repeta, deși cei doi nu au scos niciun cuvânt despre competiția lor tăcută.

Nu mi-a trecut prin cap decât mai târziu că Akira și Ryo încercau să mă impresioneze. În schimb, mi-am adus aminte ce mi-a spus un client la „Paradis” când l-am anunțat despre planurile mele de a mă urca pe munte.

— Te rog, fii atentă, mi-a zis el, cățăratul pe Fuji este atât de greu, încât femeilor le era interzis să urce până la începutul epocii Meiji.

Clientul respectiv nu urcase niciodată pe vârful muntelui Fuji, dar regulile conversației nu-mi permiteau să spun acest lucru. Nu m-am îndoit niciodată că voi putea ajunge în vârful muntelui. Să mă dau bătută nu-mi stă în fire, mai ales când e vorba de o experiență unică în viață. În același timp însă, nu mi-am putut imagina explozia de adrenalină care m-a cuprins.

Energia pe care o simțeam a dat naștere unui spirit competitiv pur instinctiv, aproape primar. Deodată aveam ceva de dovedit. Dacă era într-adevăr o competiție, voiam și eu să concurez. Așa că am trecut liniștită pe lângă cei doi noi prieteni pe poteca de munte și m-am menținut la conducere până când am privit peste umăr la oprirea a noua, iar cei doi nu se mai vedeau.

Meseria de hostesă îmi dezvoltase un simț competitiv și chiar o mentalitate de războinic în relațiile cu toți reprezentanții de parte bărbătească. Așa că, atunci când nu i-am mai văzut pe Akira și pe

Ryo, eram încă în competiție cu toți masculii de pe munte.

Mai era și problema timpului: trebuia să ajung în vârful muntelui înainte de răsăritul soarelui. Vântul îmi bătea în față, ca și cum voia să mă azvârle cu totul de pe munte. Totuși, rezistența mea și refuzul de a fi luată de vânt mă făceau și mai puternică. Era un fenomen inexplicabil de excitant, cum nu mai trăisem niciodată înainte. Senzația a durat până aproape de vârf, când s-a întâmplat ceva foarte enervant: un ambuteiaj. Atmosfera se lumina treptat și am văzut un șir de alpiniști ca mine, stând ordonați la coadă pentru ultimul kilometru de urcuș.

Am fost groaznic de dezamăgită. Uram să stau la coadă. De fapt, nu mă duc la Disneyland sau în alte asemenea parcuri de distracție tocmai din acest motiv. Înaintarea înceată spre vârf a durat o oră și jumătate, când ar fi fost un finiș victorios de zece minute. Am văzut în cele din urmă soarele răsărind, cum stăteam înghesuită printre străinii care așteptau cu toții să ajungă în vârf.

Când am ajuns în cele din urmă în vârf, am adormit pe o stâncă până când prietenii mei m-au găsit și m-au trezit.

— Îmi pare rău că ne-am pierdut, am mormăit unor oameni care erau mult prea obosiți ca să le mai pese.

După aceasta toți cinci am mâncat ramen și am dormit într-o cabană aglomerată. Câteva ore mai târziu am făcut înconjurul craterului în vârf, apoi am coborât.

Drumul la coborâre era diferit de cel pe care îl urmaserăm la urcare și era format mai ales din poteci în zigzag făcute din cenușă vulcanică și stâncă. Jadie se rănise la gleznă la urcare, așa că se sprijinea de umărul meu ca de o cârjă.

E mult mai ușor să fii o bună prietenă când cobori un munte decât să fii de ajutor la urcare.

— Acum știu de ce japonezii spun că nimeni nu urcă de două ori

muntele Fuji, a gemut ea. Oricine ar suporta o asemenea experiență diabolic de grea a doua oară ar trebui să fie de-a dreptul masochist.

— Nu a fost chiar atât de rău, am ripostat eu. Unele părți din excursie au fost amuzante.

— Ești nebună! mi-a răspuns prietena mea.

O săptămână mai târziu, în timp ce-mi luam zborul spre „casă” de pe Aeroportul Narita din Tokyo, o parte din mine se întreba dacă întoarcerea acasă nu este asemănătoare coborârii de pe muntele Fuji. Altfel spus, dacă nu este similară cu gestul de a coborî cu capul din nori și de a-mi înfige picioarele în pământ. Ar fi bine pentru mine să „am o bază” – sau cel puțin așa mă dăscălise mama la telefon.

Și totuși, când aterizam, nu aveam cum să știu cât de puține mă mai legau de New York.

51

Așa-zisa mea evadare

Era greu de crezut că numai cu șase săptămâni în urmă stătusem în vârful muntelui Fuji. În toamna anului 2005, eram total dezamăgită.

— Vă dați seama că nu avem posibilitatea să sunăm în Japonia ca să vă verificăm referințele.

Femeia cu părul cărunt m-a scrutat cu privirea peste ochelari în timp ce-mi citea CV-ul.

— Nu aveți nici un alt fost angajator mai aproape de noi? m-a întrebat ea.

— Am plecat din țară când aveam optsprezece ani, am explicat, și nu am locuit aici de mult timp.

Sunt sigură că păream o ciudată, deoarece eram preocupată să nu mă înclin întruna, așa cum se procedează în Asia. Părea că, ori de câte ori salutam, primeam o recomandare sau simțeam nevoia să mulțumesc, spinarea mea se înmuia imediat. Înainte să-mi dau seama, mă pomeneam privind în pământ.

Femeia era una dintre numeroasele funcționare de la resurse umane care vedeau în lipsa mea de referințe locale o pată neagră. După ce situația s-a repetat la mai mulți potențiali angajatori, am hotărât să-mi cobor standardele.

— Nu e timpul să obții o slujbă *adevărată*?, m-a întrebat femeia de la raionul de îmbrăcăminte din Complexul Walt Whitman, după ce și-a dat seama că sunt absolventă de facultate.

Habar n-ai cât de mult aș vrea, doream să-i răspund.

Văzând că nu aveam nicio intenție să reînvăț să conduc mașina pe partea dreaptă a drumului, mama m-a dus acasă de la complexul

comercial în acea zi. Mă simțeam din nou ca o adolescentă.

Cum s-a întâmplat asta? mă întrebam în tăcere, stând pe locul din dreapta și uitându-mă la clădirile și străzile din satul unde crescusem. La urma urmei, părăsisem acest oraș cu șase ani în urmă cu gândul de a cuceri lumea. În curând însă, nu mai puteam să-mi găsesc nici măcar o colaborare cu jumătate de normă ca să mă pot muta în propria casă. Îmi dădeam seama că nu aveam altă opțiune decât să locuiesc cu părinții cât rămâneam în America, iar acest lucru mă deprima îngrozitor.

Nu așa am vrut să fie întoarcerea mea acasă, mă lamentam în sinea mea.

Apoi, mi-am amintit, *niciodată nu mi-a plăcut aici.* M-am mutat în Montreal după liceu mai ales pentru că McGill era situată cel mai departe de casă dintre toate universitățile care mă acceptaseră. În loc să vin acasă în prima mea vacanță de vară din facultate, am plecat de pe continent ca să studiez la Paris. Această înlănțuire de evenimente m-a adus în Tokyo, începându-mi viața de adult într-unul dintre cele mai îndepărtate locuri de casă pe care le-am putut găsi pe această planetă.

Gândindu-mă la toate acestea, întoarcerea mea a semănat mult cu un elastic întins prea mult și care a plesnit. M-am întrebat dacă îmi pierdusem orice energie: mă avertizase mama de multe ori că așa se va întâmpla dacă aveam să trăiesc în ritmul acesta amețitor, obosindu-mă și scufundându-mă în orice acțiune cu scop real sau fabricat de mine.

Dacă avea dreptate? m-am întrebat. Începeam să tremur numai la gândul ăsta.

La universitate, cursurile erau destul de simple, ceea ce-mi permitea să le trec mai repede și să iau diploma de masterat în iunie. Totuși, părea că nu mă adaptam la noua mea școală.

Oamenii spuneau că doreau să afle despre traiul în Japonia, și totuși începeau să-și piardă interesul când își dădeau seama că Japonia era singurul subiect pe care puteam să-l dezvolt într-o conversație. Orice altceva îmi era străin și mă înfricoșa, și întotdeauna îi făceam să râdă de lacunele mele în cultura pop. Când încercam să port conversații despre emisiunile de televiziune, de exemplu, trebuia să mi se spună ce însemnau acronimele CSI și OC. La fel, eram parțial corectată când unii aflau despre opinia mea sinceră că Paris Hilton era celebră în primul rând ca vedetă porno.

Din această cauză, am încercat să mă culturalizez și mă uitam la diverse talk-show-uri nocturne. Astfel am descoperit în ce măsură înnebunitoare presa contemporană din America devenise autoreferențială, fiindu-i imposibil oricărui străin să o înțeleagă. Comedia nu este amuzantă când nu înțelegi niciuna dintre referirile la cultura pop, așa că m-am plictisit repede de noua mea plăcere. Cum lipsisem din țară atât de mult, cultura americană îmi părea permanent o glumă a cărei poantă nu o înțelegeam niciodată.

Și totuși, unele forme de analfabetism cultural pot fi mai dăunătoare decât altele.

Pe lângă creșterea pasiunii mele pentru băutură, viața în Japonia din ultimii ani mă făcuse incredibil de naivă în multe privințe. De fapt, acum îmi dau seama că eram atât de nerăbdătoare să plec din America de Nord după terminarea facultății deoarece nu învățasem niciodată să mă comport ca un adult în propria cultură. Deoarece nu mi se permisese niciodată legal să beau în propria țară, habar nu aveam cât de periculos este să fii beată în America. După cum s-a dovedit, mă obișnuisem cu rata scăzută a infracțiunilor din Tokyo.

În primele luni petrecute la New York, am ieșit să beau cu prietenii din oraș ori de câte ori am avut ocazia. Dar serile nu se terminau bine. Atunci când aveam noroc, mă trezeam într-o baie publică fără geantă.

Când nu aveam noroc, îmi veneam în fire într-o situație atât de compromițătoare, încât, după ce fugeam, îmi petreceam o săptămână încuiată în cameră scriind poezii despre necrofilia urbană.

După cum descopeream, relativa siguranță a societății japoneze se baza pe alcoolismul fără limite care înflorea acolo. De mai multe ori mersesem pe străzile înguste din Kabukichō – socotită a fi zona cea mai periculoasă din Tokyo – la primele ore ale dimineții și găseam oameni de afaceri îmbrăcați respectabil în pragul localurilor închise, cu servietele lângă ei și portofelele Louis Vuitton atârnându-le din buzunare, neatinse. În mod similar, încă nu cunoscusem japonezi cu același simț al respectului pe care l-am întâlnit la unii bărbați din Statele Unite când dau peste o femeie inconștientă.

Japonia este o societate condusă de reguli stricte și probabil că asemenea certuri nepotrivite nu sunt considerate onorabile. Este una dintre cele mai interesante ciudățenii ale unei țări care produce cele mai violente jocuri video și cea mai perversă pornografie din lume. Totuși, este atât de sigură, încât copii de șase sau șapte ani merg singuri cu metroul de la școală spre casă.

Chiar dacă nu eram respectată ca femeie sau ca om când lucram ca hostesă într-un bar din Tokyo, regulile clubului se mențineau în privința interdicției adresate clienților de a pune mâna pe mine. Când îți trăiești viața ca o piesă în acest joc, ca o floare într-un aranjament floral, ca un animal într-o grădină zoologică, regulile stricte care te limitează pot să te și ferească de răul din exterior. Scurta mea întoarcere în America mă făcuse foarte conștientă de acest fapt.

Petrecusem numai câteva luni acasă în New York în primul semestru de școală, și totuși destul ca să mă convingă că nu eram în siguranță în acest mediu. În consecință, am încercat o puternică nostalgie pentru viața mea din grădina zoologică.

52

Camaraderia plutitoare

Spre marea mea plăcere și ușurare, decembrie a sosit în cele din urmă. Din fericire, am găsit clubul „Paradis” la fel cum îl lăsasem. Într-o seară din acea lună, Michi, Cheri și cu mine stăteam la barul din „Paradis” la capătul unei nopți lungi, vorbind despre vise.

— Ce visați voi pentru viitor? le-am întrebat.

— Vreau să am propriul meu beauty-shop într-o zi, ne-a mărturisit Cheri.

— Vreau să am propriul meu bar, exact ca ăsta, unde să fiu mama-san, a spus Michi, adăugând: tu ce vrei, Ellie, care este visul tău pentru viitor?

— Vreau să fiu translator la Națiunile Unite, am spus spre uimirea lor, ușor stânjenită că visul meu nu se potrivea cu al celorlalte. Chiar ai aceeași ochi ca ai lui Mari, i-am spus lui Cheri, schimbând subiectul.

N-aș fi spus așa ceva dacă nu eram beată. Mi-ar fi fost teamă că remarca mea ar fi putut fi luată drept rasistă, în sensul că toți oamenii din țara lor arată la fel.

— Poți să ții un secret? a întrebat Cheri.

Se pare că alcoolul îi dezlegase și ei limba.

— Sigur că da, am mințit.

— Mari este sora mea vitregă, mi-a mărturisit ea.

— Oh, am spus, uimită că nimeni nu-mi dăduse această informație în lunile cât decorasem clubul „Paradis”. Dar de ce este un secret?

— Chiar așa, ni s-a alăturat Michi, de ce nu spui la nimeni?

— E complicat, a spus Cheri, nedorind să zică mai multe. Secretele nu sunt la fel de amuzante când nu știi motivele pentru care nu sunt

împărtășite. Totuși, trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce știam.

Cheri și cu mine nu am mai avut ocazia să vorbim deschis una cu cealaltă decât peste câteva săptămâni. Mai precis, într-o seară de ianuarie când „Paradisul” nu avea clienți. Slujbele noastre nu depindeau de cât de abile eram în materie de economie și de politică, deci niciuna dintre noi nu știa de ce.

În afară de faptul că depindeau una de alta, Bursa din Tokyo și *mizu shobai* au uneori foarte multe lucruri în comun. Atât în lumea plutitoare, cât și la Bursă, procesele pot fi de două feluri: ascendente și descendente; certitudinea este mereu instabilă și nimic nu este „sigur”.

Și totuși, aceasta se numea Miercurea Neagră. Totul a început în seara de luni, 26 ianuarie, când procurorii au făcut o descindere la una dintre companiile de internet în mare dezvoltare denumită Livedoor Company. Razia s-a soldat cu condamnări pentru fraudă, o sinucidere și o cădere liberă a acțiunilor la Bursă.

Jadie și cu mine am aflat prima oară despre criză când butonam ca de obicei între CNN și MTV, savurând cafeaua de dimineață luată după-amiaza. Purtam aceeași conversație care avusese loc de atâtea ori în cele șase săptămâni cât stătusem la ea în vacanță.

— Nu vreau să mă întorc la New York, am gemut eu. E mult mai sigur aici, în Japonia!

— Înțeleg de ce te simți așa, mi-a răspuns ea, dar geografia nu e atât de simplă. Sunt o mulțime de locuri dubioase și în Japonia. Doar fiindcă nu ai avut parte de multe pericole aici nu înseamnă că riscurile nu există.

— Îmi place mai mult aici! am rezumat eu situația disperată. Tokyo e grozav; New Yorkul, oribil. Nu știu cum am să mă mai urc vreodată în avion.

— Bineînțeles că mi-aș dori să stai aici cu mine, m-a încurajat

prietena mea, dar trebuie să-ți termini studiile. Apoi, după încă un semestru te poți întoarce din nou în Tokyo cu o diplomă de masterat și poate să obții o slujbă *adevărată.* Mai mult, dacă renunți acum la școală o să regreți profund, iar jigodiile din lumea asta or să câștige.

În acel moment am văzut știrile.

— Nu mă duc la lucru în seara asta, s-a bucurat Jadie. E ca și cum ar fi o zi cu ninsoare!

Ziua de miercuri trecea, iar situația se înrăutățea fiindcă Bursa din Tokyo a trebuit să închidă toate tranzacțiile devreme, la orele 2.40 după-amiaza, din cauza căderii spectaculoase a pieței.

Seara la „Paradis”, niciuna dintre noi nu era mâhnită că nu aveam clienți. Era firesc să se întâmple din astea uneori, tot așa cum aveam un potop de clienți când piața se redresa.

Anica și Katria au convins-o pe Mari să le lase să plece devreme în acea noapte, fiindcă oricum nu venea nimeni. Saki a plecat puțin după ele, iar Jadie – respectându-și proclamația cu ziua „ninsorii” – nici nu s-a mai obosit să vină la lucru. Am rămas numai eu, Michi, Angela, Mari și Cheri, toate costumate și neavând pe nimeni să distrăm.

Apoi, după ce și barmanul s-a dus acasă, a avut loc un fenomen cu totul neobișnuit: un grup de hostese din Ginza au început să bea împreună la propriul lor bar, fără niciun client. Mari ne-a vândut băuturile la prețul normal, ceea ce însemna de cinci ori mai ieftin decât ar fi plătit un bărbat pentru fiecare băutură. Pentru prima oară florile de bar au avut libertatea să se aranjeze singure.

Poate pentru că sunt cuprinse de o mare timiditate – în grade diferite – atunci când sunt treze, femeile bete din toată lumea adoră să vorbească despre sex. Totul a început însă nevinovat.

— Pielea ta e atât de moale! am felicitat-o pe Angela. Cum de ai tenul atât de strălucitor? am întrebat.

— OK, a spus Angela ferm, am să vă spun un secret.

Chi-mama ne captivase atenția atât de mult, încât Michi și-a scos chiar agenda și creionul ca să noteze sfatul Angelei.

— Ca să ai o piele perfect strălucitoare, a continuat Angela, trebuie să ai orgasm în fiecare zi!

Seriozitatea noastră a dispărut brusc și toate am izbucnit în hohote de râs. Cheri și Angela au bătut palma peste bar, în felul în care procedează femeile în Filipine după ce face cineva o glumă.

— În fiecare zi! a exclamat Michi. Dar cum…?

S-a oprit la mijlocul propoziției, neștiind cum să formuleze întrebarea pentru șefa ei. Michi era totuși japoneză.

— Dar cum este posibil? am terminat eu întrebarea lui Michi, fără să fiu japoneză.

— Prietenul tău e atât de bun la pat? a întrebat Cheri cu sinceritate, puțin invidioasă.

— Nu, nu, nu, nu, a corectat-o Angela. Niciun bărbat nu e atât de bun la pat. Prefer să fac totul singură.

La această remarcă, Angela și Cheri au bătut din nou palma peste bar. Chiar când vorbea explicit despre masturbare, Angela avea un magnetism tăcut. Mă făcea să-mi admir profesoara mai mult ca oricând.

După aceea, natural, am discutat mai mult de o oră despre tehnicile de masturbare și ne-am lamentat despre inabilitatea bărbaților – din toată lumea, am descoperit eu – de a înțelege și a aprecia magia stimulării clitoridiene.

Ne-am distrat foarte bine explicându-ne una alteia varietatea de termeni argotici pentru anumite acte sexuale, așa cum erau ele pronunțate în limba maternă. Când amestecul nostru de engleză și japoneză nu mai era suficient pentru a exprima asemenea noțiuni, ne-am bazat pe gesturi ca să ne facem înțelese. N-o mai văzusem

niciodată pe Cheri atât de roșie, în timp ce fuma țigări Virginia Slims una după alta.

— Deci ai un prieten? am întrebat-o pe Angela.

— Da, a spus ea, scoțându-și mobilul. Acesta e prietenul meu – Angela mi-a arătat o poză pe mobilul ei, e japonez, dar se poartă ca un amant latino!

— Fostul meu prieten din facultate era brazilian, i-am mărturisit și eu.

— Oh, Brazilia! făcură Cheri și Angela la unison.

— Amanții latino sunt genul meu în pat, am recunoscut.

— Amanții latino sunt genul tuturor în pat! a glumit Angela.

— Dar, dar el știa cum să mă ia emoțional și mă topeam toată, am supralicitat eu. Îmi place să am propriul meu spațiu, să-mi gândesc propriile gânduri, știi? Numai că el voia să fim împreună tot timpul și mă plictiseam.

— Americancele sunt atât de independente, i-a spus Cheri Angelei, și amândouă s-au uitat la mine atotcunoscătoare.

— Nu totul e minunat în America, am mormăit.

— Cultura noastră din Filipine – s-a întors Cheri în direcția mea – spune că bărbatul face întotdeauna prima mișcare. La fel e și în America?

— Cred că așa a fost odată, am spus. Poate că încă se mai procedează așa în Sud. Nu sunt sigură, e o țară mare. Dar, când lucrez aici, am recunoscut eu, mă port mai agresiv cu clienții decât aș face-o la o întâlnire normală, deoarece cred că, dacă le ating eu mâna sau le mângâi părul prima, atunci controlez situația, ceea ce o face mai suportabilă.

— Oh, spuse Cheri, studiez multe culturi în seara asta!

— Îți plac bărbații japonezi? m-a întrebat Cheri.

— Nu, deloc…

În sfârșit puteam să răspund cinstit.

— De ce? a întrebat ea.

Mi-am ridicat degetul mare la un anumit unghi.

— E o prejudecată! a pledat Michi. Majoritatea bărbaților japonezi nu sunt atât de mici.

— Am mai multă experiență în acest sens decât aș vrea să recunosc, am ripostat. Sunt mai puțin dotați decât alții.

Între timp, Mari pierduse mare parte din conversația noastră pentru că făcuse curat prin colțurile barului. Când a terminat curățenia, i-a dat cheile Angelei.

— Să nu distrugeți localul, a spus ea glumind pe jumătate. Trebuie să plec acasă.

— Te rog, mai stai, Mama! am rugat-o eu.

— Trebuie să merg acasă la fiul meu, a spus ea întorcându-se spre mine și apoi dispărând înainte s-o pot întreba despre familia ei.

După ce a plecat Mama, m-am dus în spatele barului și am flirtat în glumă cu Cheri, ca și cum era un client.

— Bine ați venit în „Paradis"! am spus cu cel mai exagerat ton de hostesă pe care îl aveam. Îmi place cravata ta. Vocea ta este *atât* de bună! Ar trebui să fii vedetă rock! Deci te cheamă Hiro? Vrei să fii eroul *meu?* am glumit, spre distracția tuturor.

Când m-am întors la locul meu, Cheri a râgâit tare, probabil de la berea pe care o băuse.

— Cheri! m-am întors spre ea. Ce fluturaș sigur pe tine ești! am glumit, sperând într-ascuns ca Bursa din Tokyo să cadă mai des.

53
Optsprezece ani

„Știm că un vis poate fi real, dar s-a gândit cineva vreodată că realitatea poate fi un vis? Existăm, desigur, dar cum, în ce mod? Așa cum credem, ca ființe umane din carne și sânge, sau suntem numai parte din coșmarul complicat și neliniștit al cuiva?”

„Jocul umbrelor”, *Zona crepusculară*

— Mari are un copil? le-am întrebat pe Angela și pe Cheri, după ce Mama a plecat, în noaptea când a căzut bursa.

— Da, a răspuns Cheri. Are un fiu.

— Cum de n-am știut nimic despre asta?

— Mari nu vorbește niciodată despre viața ei personală, a spus Angela intrând în discuție. N-ai observat?

— Ba da, am spus, dându-mi seama că fusesem atât de obsedată să-mi fie teamă de Mari sau să-i fac pe plac lui Mari în lunile cât lucrasem la „Paradis”, încât nu știam aproape deloc cine era ea în realitate.

— Cheri, de când e Mari hostesă în Tokyo?

— Este Mama de la „Paradis” de când a deschis clubul, acum patru ani, a spus Cheri.

— Vreau să spun, înainte de a fi Mama, am precizat eu, nu a fost o hostesă obișnuită? A spus că a lucrat pentru Destiny, nu?

— Da, a spus Cheri tulburată, dar nu știu cât de mult timp.

— Ba da, știi, am răspuns cu mai multă agresivitate decât se aștepta Cheri de la mine. De când este Mama Mari hostesă în Tokyo?

— Bine, dar să nu-i spui că ți-am zis, a spus Cheri cu sinceritatea

tipică unui om beat.

— Promit, am mormăit eu.

— Optsprezece ani, a spus Cheri.

— Optsprezece ani? am repetat uimită.

— Optsprezece ani, a confirmat Cheri.

Optsprezece ani. Am tăcut, făcând câteva socoteli în minte.

— La naiba, am șoptit de una singură.

Optsprezece ani ca hostesă. Ohoho!

Problema nu era că de optsprezece ani își vindea trupul, ceea ce era un noroc. Totuși, erau optsprezece ani de prostituție emoțională, când te prefaci că ești îndrăgostită de clienții care plătesc: optsprezece ani de vânzare a sufletului. Noapte de noapte. Mari făcea această meserie din 1986. În acel an intram la grădiniță și plângeam după mama tot timpul în prima zi. Dimineața din New York însemna seara în Tokyo, iar Mari deja turna băuturi. Să fii tratată ca un recipient al fanteziei pentru atât de mult timp, noapte după noapte, este mai intens decât aș putea vreodată să-mi imaginez.

Nu puteam să înțeleg cum fusese viața lui Mari. Cum s-au purtat cu ea de-a lungul anilor și cum au făcut-o să se simtă șirurile nesfârșite de bărbați copilăroși. Oamenii de afaceri care purtau aceleași costume, cântau aceleași cântece și spuneau aceleași glume. Ce coșmar a fost să retrăiești o singură noapte pentru totdeauna. Optsprezece ani.

Totuși, Mari nu a devenit crudă și rece ca Destiny. O parte din ea mai era încă vie. Mai mult, ea strălucea și atingea și alți oameni. Acest lucru mă uimea. În ciuda felului cum se purtase viața cu Mari, ea încă mai avea un suflet cald. Aceasta era o calitate. Era o altă realizare tăcută pentru care, din păcate, nimeni nu acordă niciun premiu.

— Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la școală în America, i-am spus lui Mari. Dar nu te îngrijora, Mama, voi veni înapoi curând.

„Paradisul” este barul meu preferat din Ginza.

— Îmi pare rău să te pierd, a răspuns ea cu un oftat, dar e mai bine să te întorci la școală.

— Mulțumesc, Mama, am spus, simțindu-mă tristă că plec, dar ușurată că ea mă înțelege.

— Eu, mi-a spus, nu mi-am terminat niciodată studiile.

— Păcat, am spus. Poți oricând să le reiei, nu-i așa?

Mari a râs sarcastic.

— Sunt foarte ocupată acum, a spus ea.

— Ai familie aici? am pus o întrebare la care știam deja răspunsul.

Mă simțeam ca și cum puteam, în sfârșit, să-mi iau libertatea să o întreb pe Mari despre viața ei personală, dacă tot plecam de la „Paradis”.

— Da, a spus, îl am pe fiul meu.

Când a pomenit de fiul ei, chipul i s-a luminat de o strălucire pe care nu o mai văzusem niciodată înainte.

— Ai mult de lucru cu el? am întrebat, sperând să-i păstrez strălucirea pe chip.

— Da, îl duc la școală în fiecare dimineață și trebuie să găsesc bone de treabă pe timpul nopții. În plus, mai am și alte afaceri pe timpul zilei. Viața mea e prea complicată pentru școală.

— Dacă reușesc să obțin o slujbă de ziaristă în New York, am întrebat într-o doară, vrei să-mi dai interviu? Cred că în America sunt mulți oameni dornici să afle cum e viața de mamă în Ginza.

— Ah, nu-i atât de interesantă, mi-a respins Mari propunerea. Trăiesc numai pentru fiul meu; el mă face să merg înainte. Nu am o viață atât de strălucitoare cum îți închipui.

— Câți ani are? am întrebat emoționată.

— Unsprezece, a spus ea.

— Fiul tău nu e de aceeași vârstă cu fiul lui Destiny? am întrebat.

Destiny mi-a spus odată că fiul ei are unsprezece ani.

— *Ha!* a exclamat Mari. Chiar ți-a spus asta?

— Da, am răspuns nedumerită.

— Destiny e o mincinoasă nenorocită.

— Cum așa?

Fiul lui Destiny are șaptesprezece sau optsprezece ani acum, a spus Mari. Vrea numai ca tu să crezi că e mai tânără.

— Câți ani are Destiny? nu m-am putut abține să întreb.

— Nu știu exact, a spus Mari, dar e mult mai în vârstă decât crezi. Destiny a făcut o mulțime de operații estetice ca să ascundă semnele îmbătrânirii.

— Înțeleg.

— Dar să lăsăm asta, a schimbat Mari subiectul. Când te duci acasă, la New York, vreau să nu mai bei atâta alcool cum faci acum. Nu-ți face bine. Iar berea nu e bună pentru studiu, înțelegi?

— Da, Mama, am spus, emoționată de sfaturile ei, mai ales că dezalcoolizarea nu era deloc în interesul ei.

— Îți doresc să fii fericită, mi-a spus Mari după aceea, din toată inima îți doresc.

Am dat din cap.

— Voi fi bine, nu te îngrijora pentru mine. Și eu îți doresc fericire în viață, am spus, întorcându-i urarea.

— Da, bine, mi-a replicat sarcastic.

După aceea Mari și-a întors privirea, a chicotit ușor și a dat din cap înainte și înapoi ca și cum ar fi avut un secret teribil pe care eu nu îl voi înțelege niciodată.

— Sincer îți spun, Mama, am vorbit serios.

— OK.

Mari s-a întors spre mine atunci, m-a privit drept în ochi și a spus:

— Să luptăm.

— OK.

Mi-am ridicat pumnii în glumă, mi-am amintit de câte ori Mari și cu mine ne-am făcut că ne batem pe clienți, ca să-i facem să se simtă speciali.

— Nu acel tip de luptă, a spus ea, punând o mână ușoară pe umărul meu. Vreau să spun să luptăm pentru viață, m-a corectat ea.

Am strâns din ochi și am încuviințat cu capul.

— Nu mi-ai înțeles engleza?

— Ba da, Mama, am scuturat din cap energic. Te înțeleg perfect acum. Să luptăm! am repetat cu entuziasm, gândindu-mă că tocmai auzisem unele dintre cele mai emoționante vorbe pe care mi le spusese cineva.

La puțin timp după discuția cu Mama Mari, am părăsit „Paradisul” și am plecat la New York cu o dorință reînnoită să mă lupt pentru viață.

54

Barul propriu și personal

Și chiar m-am luptat. Când m-am întors la New York, am găsit o slujbă ca educatoare la o grădiniță asiatică din Queens, am colaborat ca traducătoare în Manhattan, mi-am terminat studiile și am scris o propunere pentru o carte. Am cunoscut de asemenea un băiat drăguț într-una din grupele de la facultate și am început o relație cu un bărbat care nu bea.

Toate acestea s-au întâmplat în decursul a patru luni. Iată cât de mult reușise Mari să mă inspire.

Când mult așteptata mea întoarcere la Tokyo a avut loc în sfârșit, am fost foarte tristă să aflu că se închisese Clubul „Paradis". Toți cei cu care am vorbit aveau o explicație diferită pentru acest eveniment, dar înclin să cred că dispariția „Paradisului" s-a datorat lipsei de clienți.

E greu de explicat de ce m-am întors să lucrez pentru Mama Destiny la „Palat". Dumnezeu știe că doream să renunț la hostessing. Acum mă întorsesem în Japonia cu o diplomă de masterat, și nu numai că lucram sub nivelul meu profesional, dar erau jenant de coborâte standardele. Totuși, în loc să spăl pe jos în sala de așteptare, o slujbă dată de obicei noilor membri ai unei companii japoneze, hostessingul îmi permitea să strălucesc. Nu sunt sigură dacă eram mai dependentă de atenție sau de alcool. Oricum ar fi fost, părea că nu mă mai opream.

Schimbările de hostese fiind atât de dese, am mai recunoscut o singură femeie de la „Palat", din urmă cu trei ani. De fapt, nici nu am observat-o până când nu mi-a spus cum o cheamă, deoarece părea cu zece ani mai în vârstă decât ultima oară când o văzusem. Spre

deosebire de prietenele mele de la „Paradis”, care își făceau o carieră în lumea hostessingului pentru că erau niște interlocutoare fascinante care înțelegeau arta flirtului, Destiny angajase o grămadă de tinere blonde din Europa, Canada și Australia care erau proaste bâtă.

Oricât de mult mă urau, rusoaicele fuseseră mult mai interesante. Majoritatea puteau purta o discuție fluentă în japoneză. Dimpotrivă, fetele noi nu știau aproape deloc japoneza. Cu toate acestea, lucrurile mergeau bine. Femeile atât de frumoase și atât de proaste sunt mult mai atrăgătoare înainte să deschidă gura.

Spre deosebire de „Paradis”, afacerile de la „Palat” (pe care l-am numit Clubul „Infernul” după prima mea noapte) erau înfloritoare. Regulile erau la fel de stricte ca înainte, iar aranjamentul de ikebana se mărise datorită fluxului de clienți. Rod plecase, iar în locul lui erau trei bărbați scunzi pe care i-am poreclit „mini-Rod”. Părea că le face mai mare plăcere să ne spună ce aveam de făcut decât lui Rod. Ca să fiu sinceră, există o întreagă subcultură de asemenea bărbați care primesc slujbe în baruri, mai ales pentru că le place să dea ordine unor fete drăguțe.

Din fericire, întoarcerea mea la „Palat” a fost de scurtă durată. În cea de-a doua noapte, Destiny m-a chemat în biroul ei.

— Ești prea bătrână – Destiny părea că se hotărâse dintr-o toană așa că să nu mai vii.

— Am douăzeci și cinci de ani, am protestat.

— Arăți mai bătrână, mi-a spus rece. Să nu mai vii.

Deși douăzeci și cinci de ani este vârsta medie pentru o hostesă, nu cred că vârsta mea era motivul adevărat pentru care Mama Destiny m-a dat afară. Cel mai probabil auzise că lucrasem pentru Mari și nu era niciun secret în Ginza că cele două erau rivale.

Atunci am înțeles în sfârșit, că Destiny nu are suflet. Se spune că numai morții sunt permanent tineri, iar aceasta ar putea explica cel

mai bine tinerețea veșnică a lui Destiny.

— Cine naiba crezi că ești? am înfruntat-o pe Destiny furioasă, brusc cuprinsă de orgoliu.

— Mai întreabă-mă o dată, dacă îndrăznești.

Era în culmea furiei.

— Cine. Naiba. Crezi. Că. Ești? am răspuns imediat. Complet neobișnuită să i se riposteze într-un asemenea mod, a pufăit ca un cal și a tras perdeaua albă din jurul biroului ei mic.

— Asta-i tot ce vrei să faci? am spus, băgându-mi capul prin perdeaua albă dintr-un impuls.

Atunci mi-am dat seama că perdeaua fragilă chiar reprezenta limita puterii ei.

În această cultură a supunerii, nimeni nu mai îndrăznise înainte să treacă de perdeaua ei de mătase.

— Îți spun eu cine ești – mânia mea, alimentată de tequila, era de neoprit –, ești un *nimeni*! Nu ai o carieră adevărată! Nu faci decât să exploatezi oameni! Ești un *nimeni*!

— Scoateți-o de aici, e nebună, le-a ordonat Destiny micilor Rod.

Erau niște pitici care habar nu aveau cum să dea afară pe cineva dintr-un club. Nu făceau decât să arate cu brațele spre ușă, cu palma întinsă, în același fel în care ordonau fiecărei fete să stea lângă un client. Am cedat în cele din urmă.

Mi-a fost jenă să-i spun lui Dōhanman că fusesem concediată de la „Palat" atât de repede și într-un asemenea mod. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, am făcut ceea ce faci de regulă când pui punct unei relații artificiale: nu i-am mai răspuns la telefon.

— Michi are un bar? am întrebat-o neîncrezătoare pe Jadie, în seara următoare. *Michi?*

Fuseseră prea multe schimbări în Tokyo într-un timp prea scurt.

— Plec patru luni și totul în Tokyo se schimbă! am exclamat.

Cel mai mult dintre toate, amintirile mă făceau să mă simt bătrână, ca și cum ar fi trebuit să fac mai multe cu viața mea. Dacă Michi avea deja un bar al ei, eu de ce nu lucram deja la ONU? Din fericire însă, sentimentul meu de eșec s-a transformat în unul de bucurie pentru prietena mea Michi, care își îndeplinise visul vieții atât de repede.

— Vezi cum s-a întors roata! am tachinat-o pe Jadie. Știam eu că am motive să fiu drăguță cu Michi!

— Și ce dacă unul dintre clienții ei i-a cumpărat un bar, mi-a replicat vechea mea prietenă. I l-a luat pentru că probabil au făcut sex. Câhh!

— Cum se numește barul ei? am întrebat-o pe Jadie.

— Nu, nu, nu! a spus Jadie, pe jumătate glumind, pe jumătate panicată. Nu poți să te duci să lucrezi pentru Michi! Nu! Îți interzic! De ce te-ai mai dus acasă să obții diploma de masterat dacă nu vei obține niciodată o slujbă adevărată?

— Părinții mei m-au obligat să iau diploma de masterat deoarece școala nu mai era gratis după ce împlineam douăzeci și cinci de ani, am spus, pentru că mama lucrează la facultate, mai ții minte?

— Ei știu ce faci acum, că ai obținut diploma? a întrebat Jadie sarcastică.

— Ha! am râs. Trebuie să știe mereu ce se întâmplă, iar eu n-am de gând să le spun.

— Clubul ei se numește „Nami”, a cedat Jadie, și se află în Kinshichō. Kinshichō este o zonă mai periculoasă decât Ginza, așa că ai grijă.

„Nami, mi-am spus, ce nume grozav? Nami înseamnă „val” în japoneză. Sună foarte *ukiyo.*

M-am dus în Kinshichō în seara următoare și am întrebat unde se află Nami pentru că doream să-i fac o surpriză vechii mele prietene

Michi.

— Dar nu poți intra acolo, mi-a spus un bărbat după ce m-a ghidat pe stradă, e un bar japonez. Clubul internațional e după colț.

— Dar eu *sunt* japoneză, i-am spus spre marea lui nedumerire, apoi m-am îndreptat spre clubul lui Michi.

— Cât de repede ți-ai îndeplinit visul! am putut în sfârșit să-i spun lui Michi, după mai mult de o oră de căutări și după ce am așteptat ca extrem de importanta Mama-san să iasă și să mă întâlnească.

— Cum să-ți spun acum? am întrebat după ce i-am acceptat oferta de lucru. Mama Michi sau Michi-mama?

— Michi-chan e bine, mi-a spus ea, ca de obicei.

— Nu-i destul de respectuos, am zis. Ești o persoană importantă acum!

— Ce spui atunci de Mama Michi-chan?

— Foarte bine, i-am replicat în drum spre vestiar.

Jadie avusese dreptate, Kinshichō era mai periculos decât Ginza. Clienții de la „Nami” nu erau atât de bogați și erau mult mai puțin politicoși. La barul lui Michi exista un client frecvent care avea obiceiul să alerge gol după ce bea prea mult, obligând chelnerii să fugă după el cu pantalonii. Ei insistau să se îmbrace imediat. Nu, asta nu era Ginza.

Spre uimirea mea, după închiderea nefericită a „Paradisului”, Anica și Katria deveniseră cele mai bune hostese din Kinshichō. Spre bucuria mea, Anica nu a mai trebuit să se mărite cu Kaichō, deoarece Kinshichō este unul dintre puținele cartiere din Tokyo unde poliția nu umblă după imigranți ilegali.

În consecință, nicio hostesă care lucra într-un bar de hostese din Kinshichō nu avea o viză valabilă. E zona unde se refugiau toate hostesele din Roppongi și Ginza când inspectorii de la Emigrație făceau razii în barurile lor.

Kinshichō este cu câteva clase sub Ginza în termeni de calitate și prețuri, astfel că oricine din Kinshichō care a lucrat deja în Ginza este întâmpinat cu o ridicare din sprâncene și o plecăciune adâncă. Astfel că a început să-mi placă zona. Mai mult decât atât, nu numai că eram singura americancă dintr-un club exclusiv japonez – o excepție deoarece eram prietenă cu Mama-san –, eram și singura americancă din cartier.

De aceea poate veștile despre mine s-au răspândit repede. Atât de repede, încât după două săptămâni de lucru la „Nami" mi s-a făcut o ofertă la care nici în visele mele cele mai exagerate, după o beție, nu mă gândisem.

Un bar din zonă căuta o nouă mama-san.

Pe drumul spre casă, în noaptea când primisem oferta, mi-am repetat la nesfârșit conversația în minte. Eu, o mama. O mama-san la douăzeci și cinci de ani. Eu, Mama Ellie. Nu, nu, Ellie era prea copilăresc pentru o mama. Trebuia să inventez ceva mai elegant și mai impunător. Puteam să fiu Mama Annabella, Mama Katarina sau Mama Krystal (ca șampania). Acesta era semnul adevărat că ajunsesem în vârf.

De fapt, eram atât de flatată de ofertă, că aproape am uitat ce presupunea această slujbă. O mama avea o cu totul altă ocupație. În loc să fiu o floare în aranjament, voi fi cea care face aranjamentul. Câtă putere!

Era oare posibil, mă tot gândeam, să fiu o mama „bună"? Nu ca Destiny? Mama Mari era cel mai potrivit exemplu de mama bună. Totuși, nu era mereu posibil. Dacă nu obligam fetele la dōhanuri și dacă nu insistam să obțină vize de căsătorie, clubul dădea faliment repede.

Așa că mă simțeam flatată, dar nu mulțumită. Era ca și cum mi-aș fi atins un țel îndelung căutat, iar după aceea mi-aș fi dat seama că

ulcica cu aur de la capătul curcubeului era goală. M-am gândit îndelung la acest lucru, în drum spre casă de la lucru, la ora trei dimineața.

În ciuda titulaturii, slujba nu era ușoară. De fapt, era tocmai opusul. Era mai rău chiar decât opusul, acționa distructiv sub aparența unei griji pentru un altul. *Nu pot să mă port cu oamenii ca și cum ar fi un aranjament floral,* m-am gândit. Acesta nu era visul meu.

— Vreau să lucrez pentru ONU, am spus.

Era visul altcuiva să fie o mama. Oare când, mă întrebam, voi înceta să mai tânjesc după visele altora și să-mi găsesc propriul vis? Ca să reușesc acest lucru, trebuia să renunț la paharul cu bere care era așezat în fața mea.

— Îmi pare rău, am spus, nu pot să vă accept oferta.

Am vorbit la telefonul mobil, după ce formasem numărul proprietarului într-o pornire de moment.

— Mi-aș dori, am mințit, dar trebuie să mă mut la Paris. Parisul a fost pur și simplu primul nume care mi-a venit în minte, fiindcă treceam pe lângă un lanț japonez de cafenele numit „Vie de France”.

Aveam nevoie să mă așez și să mă gândesc. Deoarece „mă mutam la Paris”, nu voi mai putea să mă arăt în Kinshichō.

Am comandat o cafea târzie într-un bar gol și am meditat asupra traducerii literale a proverbului japonez *Nana korobi ya oki:* cazi de șapte ori, dar te ridici a opta oară.

Te ridici a opta oară.

Cafeaua pe care am comandat-o avea un gust amar și neplăcut, ca toate cafelele din Japonia. Totuși, pe când sorbeam din ceașcă, știam că începusem să mă trezesc din ceea ce fusese un vis foarte lung, visat cu ochii deschiși.

Epilog

Completări

Acesta este epilogul pe care nu am crezut niciodată că îl voi scrie. Când am început această carte, nu prevăzusem că ea se va termina cu decizia mea de a renunța la alcool. Chiar și să mă gândesc la așa ceva mi se părea imposibil, chiar ridicol. Dependența de alcool, care și-a avut originile în mesele lucioase din barurile de hostese din Tokyo și care apoi m-a urmărit și în viața reală, mi-a ținut companie și după ce am jurat să renunț definitiv la hostessing. Devenise o parte mult prea intimă a ființei mele.

Însă pe când scriam aceste memorii am fost silită să mă confrunt cu propriul meu comportament distructiv la un nivel mai profund decât eram pregătită să înțeleg. Chiar dacă am scris aceste capitole la persoana întâi, simțeam deseori că fata ale cărei aventuri stropite cu alcool și întâlniri iluzorii le urmăream prin Tokyo nu eram eu. Ea era sălbatică, autodistructivă, indiferentă și, dacă nu avea să se oprească din abuzul de alcool în curând, soarta îi era pecetluită.

Nu mai vreau să scriu o asemenea carte, de aceea am început să merg la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi curând după ce am terminat prima versiune a acestui manuscris.

Mă așteptam să întâlnesc un grup de foste hostese în acest program. În schimb, întâlnesc femei de toate vârstele care au lucrat în barurile din Tokyo în anii ’70, în timpul exploziei economice din anii ’80, al recesiunii din anii ’90 și în ultimul deceniu. Dacă ne-am aduna toate poveștile, micul nostru grup ar putea scrie o narațiune alternativă despre istoria și dezvoltarea culturii din Tokyo, în ultimii patruzeci de ani.

— Dacă ar fi să inventez cel mai dăunător mediu pentru o

persoană tentată de alcool și de dorința de a evada din realitate așa cum eram eu, cu siguranță acesta ar fi un bar de hostese, mi-a spus după o întâlnire o femeie care lucrase în perioada exploziei economice.

— Înțeleg cum te simți, am rezonat eu la spusele ei.

Am renunțat la băutură după ce mi-am citit memoriile și aproape că nu m-am recunoscut în paginile lor. Însă, cu cât sunt mai trează, cu atât îmi dau seama că fata ciudată din aceste capitole sunt eu. Ce mă impresionează cel mai mult este că ea e rănită și foarte supărată. Știu de asemenea că nu am să-i înțeleg niciodată mânia în profunzime dacă continui să mă afund în băutură, într-o viață de comoditate și de vină, în nenumărate scandaluri și iertări ulterioare.

Deocamdată îmi lipsește alcoolul și toată desfrânarea pe care o producea. Probabil că voi continua să tânjesc după gustul ei așa cum ți-e dor de un iubit care te agresa. Știu că acum sunt în siguranță, și totuși viața fără alcool este singuratică și înspăimântătoare.

— Mi-e teamă că mă voi plictisi de moarte dacă nu mai beau.

Mi-am împărtășit neliniștile cu sinceritate la o cafea cu o femeie mai în vârstă, pe nume Zoey, pe care am cunoscut-o la o întâlnire.

— Ceea ce este și mai plicticos, mi-a răspuns ea surâzând, ar fi să continui să bei și să faci toate aceste greșeli din nou.

— *Touché* – am recunoscut că fusesem prinsă contrazicându-mă –, și totuși ce-am să mai fac cu timpul meu liber acum?

Mie, abținerea de la băutură îmi dă o stare de incertitudine, și poate asta mă sperie cel mai tare. E ca și cum te-ai uita la un ecran alb de laptop fără să ai habar ce vei scrie mai departe. De cele mai multe ori, încă nu știu ce-am să fac cu tot timpul liber pe care abstinența mi l-a creat și va continua să mi-l ofere în viitor. Deocamdată trebuie să mă mulțumesc numai cu ceea ce nu va fi scris niciodată aici.

Fără influența alcoolului care îmi modifica personalitatea, pot să

prezic cu încredere că următorul capitol al vieții mele nu va mai fi făcut din furturi din magazine, relații legate la o bere, sex fără rost, tăieturi, pumni dați clienților, competiții de țipete cu cei la care țin cel mai mult, vomitat de sânge sau cădere în ispita lumii hostessingului. Această hotărâre mă motivează deocamdată.

— Știu că e greu să-ți schimbi stilul de viață atât de radical, mi-a spus Zoey, luându-mă de mână și uitându-se drept în ochii mei. Dar ai încredere în mine: viața poate fi mult mai bună decât ți-ai imaginat.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi existat fără ajutorul lui Sharlene Martin, cel mai bun agent literar din lume, fără de care aș fi rămas toată viața doar o fată de bar. Mulțumiri speciale lui Anthony Flacco, pentru remarcile sale preliminare și pentru încurajări, lui Diane Reverand, zeița bunătății, pe care sper să o întâlnesc personal într-o zi, și lui Hilary Rubin, editorul meu de la St. Martin's Press, pentru că mi-a înțeles povestea și m-a ajutat să o istorisesc în această carte.

De asemenea, de la St. Martin's Press, vreau să-i mulțumesc Lindei Friedner Cowen și lui Pete Garceau. În plus, mulțumiri redactorului de carte Sabrina Soares Roberts.

Nu pot să o uit pe Liz Roberts, pentru că mi-a înlesnit prima vizită în Japonia, sau pe ceilalți profesori ai mei japonezi: Merken sensei, Hasegawa sensei și Uesaka sensei. Chiar dacă această carte nu este ceea ce ați crezut când m-ați învățat limba japoneză. Mulțumesc pentru tot.

Mulțumiri pentru *The McGill Daily* deoarece mi-a oferit șansa creativității, atunci când aveam nevoie de ea cel mai mult, mai ales lui Jaime Kirzner-Roberts – pe care l-am adorat în secret – și lui J. Kelly Nestruck, cu restricțiile sale la numărul de cuvinte, pe care le-am ignorat mereu.

Pentru faptul că mi-au salvat viața de mai multe ori decât mi-ar plăcea să recunosc, le mulțumesc lui: Martha Macdonald, Meredith Warren, Chris Brown, Siu-min Jim, Hillary Vipond, Astrid Lium, Hikari Kambara, dr. Sharon Goldblum Ranzman, sistemului de sănătate canadian și tuturor celor de la Secția Tulburări de Alimentație de la McGgll, mai ales Donnei Kuzmarov.

Recunoștința mea profundă se îndreaptă spre: Jonathan Colford, pentru că a crezut în mine, în ciuda purtării mele scandaloase, și

pentru lungile și revelatoarele discuții la o bere despre St. Denis; Scottish Dave, pentru conversațiile despre literatura universală; minunatei Janice Eribaum, voi fi întotdeauna cea mai mare admiratoare a ta.

Aș fi pierdută fără prietenul meu de-o viață Tomoko Yasukawa, care m-a susținut la Happy Learning English School când nimeni nu o făcea. Mulțumesc că ai împărtășit cu mine din energia ta tinerească.

Lui Crystal, nenumărate mulțumiri pentru că m-ai ajutat să am grijă de Pika și pentru că nu ai aruncat-o pe fereastră după ce a urinat în patul tău.

Simt o adâncă recunoștință pentru Societatea Urii față de Destiny (știți cine sunteți). Fie să luptați mereu pentru fericire în viața voastră.

La fel simt și pentru tine, Laura Fumiko Keehn. Ești cea mai bună. Te iubesc.

Trebuie să le mulțumesc și mamei și tatălui meu, pentru că m-au lăsat să-mi continui planurile de cucerire a lumii, pentru că au promis să nu citească niciodată această carte și pentru că s-au descurcat ca părinți mult mai bine decât au ei impresia.

Mulțumiri speciale lui Dumnezeu pentru inspirația de noaptea târziu, pentru ideile capitolelor, pentru energia creativă și pentru faptul că nu mai beau.

Și, desigur, îi mulțumesc lui Trevor Coombes, dragostea mea, pentru că a străbătut pământul ca să fie cu mine, pentru că a spus că sunt drăguță în ciuda ochelarilor cu rame lipite cu adeziv, a părului ciufulit și a dușurilor rare pe care le-am făcut când eram cufundată în acest manuscris și pentru că mi-a spălat de atâtea ori vasele. Mulțumesc că m-ai făcut să mă simt acasă oriunde ești cu mine.